

Leidimas
lietuvių kalba

Teisės aktai

58 tomas

2015 m. birželio 5 d.

Turinys

I Teisėkūros procedūra priimami aktai

REGLAMENTAI

- ★ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 ⁽¹⁾ 1
- ★ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/848 dėl nemokumo bylų 19

DIREKTYVOS

- ★ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB ⁽¹⁾ 73

Klaidų ištaisymas

- ★ 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 861/2007, nustatančio Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą, klaidų ištaisymas (OL L 199, 2007 7 31) 118

⁽¹⁾ Tekstas svarbus EEE

I

(Teisėkūros procedūra priimami aktai)

REGLAMENTAI

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) 2015/847

2015 m. gegužės 20 d.

dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) neteisėtu būdu įgytų pinigų srautai pervedant lėšas gali pakenkti finansų sektoriaus vientisumui, stabilumui ir reputacijai ir sukelti grėsmę Sąjungos vidaus rinkai ir tarptautiniam vystymuisi. Pinigų plovimas, teroristų finansavimas ir organizuotas nusikalstamumas tebėra svarbios problemos, kurias reikėtų spręsti Sąjungos lygiu. Nusikaltėlių ir jų bendrininkų pastangos nuslėpti nusikalstamu būdu įgytų pajamų kilmę ar pervesti lėšas nusikalstamos veiklos arba terorizmo tikslais gali kelti rimtą pavojų lėšų pervedimo sistemos patikimumui, vientisumui ir stabilumui ir sugriauti pasitikėjimą visa finansų sistema;
- (2) jei Sąjungos lygmeniu nebus imtasi tam tikrų derinimo priemonių, pinigų plovėjai ir terorizmo finansuotojai, siekdami palengvinti savo nusikalstamos veiklos vykdymą, gali pasinaudoti kapitalo judėjimo laisve Sąjungos integruotoje finansų erdvėje. Tarptautiniu bendradarbiavimu Finansinių veiksmų darbo grupės (toliau – FATF) veikloje ir visuotiniu šios grupės rekomendacijų įgyvendinimu siekiama užkirsti kelią pinigų plovimui ir teroristų finansavimui pervedant lėšas;
- (3) dėl veiksmų, kurių turi būti imtasi, masto Sąjunga turėtų užtikrinti, kad 2012 m. vasario 16 d. FATF priimti Tarptautiniai kovos su pinigų plovimu ir terorizmo finansavimu bei ginklų platinimu standartai (toliau –

⁽¹⁾ OL C 166, 2013 6 12, p. 2.

⁽²⁾ OL C 271, 2013 9 19, p. 31.

⁽³⁾ 2014 m. kovo 11 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. balandžio 20 d. per pirmąjį svarstymą priimta Tarybos pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje). 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

peržiūrėtos FATF rekomendacijos), ir visų pirma FATF 16 rekomendacija dėl elektroninių pervedimų (toliau – FATF 16 rekomendacija) bei peržiūrėtas aiškinamasis raštas dėl jos įgyvendinimo būtų įgyvendinami vienodai visoje Sąjungoje, ir kad, visų pirma, nebūtų diskriminacijos ar neatitikimo tarp nacionalinių mokėjimų valstybėje narėje ir tarpvalstybinių mokėjimų tarp valstybių narių. Nesuderinti veiksmai, kurių pavieniui veikiančios valstybės narės imasi tarpvalstybinių lėšų pervedimų srityje, gali turėti didelį poveikį sklandžiam mokėjimo sistemų veikimui Sąjungos lygmeniu ir dėl to gali pakenkti vidaus rinkai finansinių paslaugų srityje;

- (4) siekiant skatinti nuoseklų požiūrį tarptautiniu mastu ir padidinti kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu veiksmingumą, tolesniais Sąjungos veiksmais turėtų būti atsižvelgta į pokyčius tarptautiniu lygiu, t. y. į peržiūrėtas FATF rekomendacijas;
- (5) šio reglamento, įskaitant FATF 16 rekomendaciją, įgyvendinimas ir vykdymo užtikrinimas yra svarbi ir veiksminga pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos ir kovos su jais priemonė;
- (6) šiuo reglamentu nesiekama nustatyti nereikalingos naštos ar išlaidų mokėjimo paslaugų teikėjams arba jų paslaugomis besinaudojantiems asmenims. Šiuo atžvilgiu prevencinis požiūris turėtų būti tikslinis ir proporcingas bei juo turėtų būti visapusiškai gerbiama kapitalo judėjimo laisvė, kuri užtikrinama visoje Sąjungoje;
- (7) 2008 m. liepos 17 d. Sąjungos peržiūretoje Kovos su teroristų finansavimu strategijoje (toliau – Peržiūrėta strategija) pabrėžta, kad reikia toliau stengtis užkirsti kelią teroristų finansavimui ir kontroliuoti įtariamų teroristų galimybes naudotis savo pačių finansiniais ištekliais. Pripažįstama, kad FATF nuolat stengiasi tobulinti savo rekomendacijas ir siekia bendro sutarimo dėl to, kaip jos turėtų būti įgyvendintos. Peržiūretoje strategijoje pažymima, kad reguliariai vertinama, kaip visi FATF nariai ir FATF pobūdžio regioninių organų nariai įgyvendina peržiūrėtas FATF rekomendacijas, ir kad todėl yra svarbu, jog valstybės narės dėl įgyvendinimo laikytųsi bendro požiūrio;
- (8) siekiant užkirsti kelią teroristų finansavimui, buvo imtasi priemonių siekiant išaldyti tam tikrų asmenų, grupių ir subjektų lėšas ir ekonominius išteklius, įskaitant Tarybos reglamentus (EB) Nr. 2580/2001⁽¹⁾, (EB) Nr. 881/2002⁽²⁾ ir (ES) Nr. 356/2010⁽³⁾. Tuo pačiu tikslu taip pat buvo imtasi priemonių siekiant apsaugoti finansų sistemą nuo lėšų ir ekonominių išteklių nukreipimo siekiant juos panaudoti teroristiniams tikslais. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje (ES) 2015/849⁽⁴⁾ numatytos kelios tokios priemonės. Vis dėlto tos priemonės nevisiškai užkerta kelią teroristų ar kitų nusikaltėlių galybėms naudotis mokėjimo sistemomis pervedant savo lėšas;
- (9) visiškas lėšų pervedimų atsekamumas gali būti ypač svarbi ir vertinga priemonė vykdant pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevenciją, nustatymą ir tyrimą, taip pat įgyvendinant ribojamąsias priemones, nustatytas visų pirma Reglamentais (EB) Nr. 2580/2001, (EB) Nr. 881/2002 ir (ES) Nr. 356/2010, ir visapusiškai laikantis tokias priemones įgyvendinančių Sąjungos reglamentų. Todėl, siekiant užtikrinti informacijos perdavimą visoje mokėjimo grandinėje, tikslinga numatyti sistemą, pagal kurią mokėjimo paslaugų teikėjams būtų nustatyta pareiga pervedant lėšas pateikti informaciją apie mokėtoją ir gavėją;
- (10) šis reglamentas turėtų būti taikomas nedarant poveikio ribojamosioms priemonėms, nustatytoms reglamentais remiantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 215 straipsniu, kaip antai Reglamentais (EB) Nr. 2580/2001, (EB) Nr. 881/2002 ir (ES) Nr. 356/2010, kuriais gali būti reikalaujama, kad mokėtojų ir gavėjų bei tarpinių mokėjimo paslaugų teikėjų imtųsi tinkamų veiksmų išaldyti tam tikras lėšas arba laikytųsi tam tikrų lėšų pervedimų konkrečių apribojimų;

⁽¹⁾ 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, 2001 12 28, p. 70).

⁽²⁾ 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 881/2002, nustatantis tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su *Al-Qaida* tinklu (OL L 139, 2002 5 29, p. 9).

⁽³⁾ 2010 m. balandžio 26 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 356/2010, kuriuo, atsižvelgiant į padėtį Somalyje, nustatomos tam tikros specialios ribojamosios priemonės tam tikriems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams arba įstaigoms (OL L 105, 2010 4 27, p. 1).

⁽⁴⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (žr. šio Oficialiojo leidinio p. 73).

- (11) šis reglamentas taip pat turėtų būti taikomas nedarant poveikio nacionalinės teisės aktams, kuriais į nacionalinę teisę perkeliama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB⁽¹⁾. Pavyzdžiui, laikantis šio reglamento surinkti asmens duomenys neturėtų būti toliau tvarkomi tokiu būdu, kuris nesuderinamas su Direktyva 95/46/EB. Visų pirma turėtų būti griežtai draudžiamas tolesnis asmens duomenų tvarkymas komerciniais tikslais. Visos valstybės narės pripažįsta, kad kova su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu yra svarbus viešojo intereso pagrindas. Todėl, taikant šį reglamentą asmens duomenys perdavimas trečiajai valstybei, kuri neužtikrina tinkamo apsaugos lygio pagal Direktyvos 95/46/EB 25 straipsnį, turėtų būti leidžiamas pagal tos direktyvos 26 straipsnį. Svarbu, kad keliose jurisdikcijose veikiančioms mokėjimo paslaugų teikėjams, turintiems filialų ar patronuojamųjų įmonių už Sąjungos ribų, nebūtų užkirstas kelias perduoti duomenų apie įtartinas operacijas tos pačios organizacijos viduje, su sąlyga, kad jie taiko tinkamas apsaugos priemones. Be to, mokėtojo ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjai bei tarpiniai paslaugų teikėjai turėtų įdiegti tinkamas technines ir organizacines priemones asmens duomenims apsaugoti nuo atsitiktinio jų praradimo, pakeitimo, neteisėto atskleidimo arba neteisėtos prieigos prie jų;
- (12) šis reglamentas netaikomas asmenims, kurie tik keičia popierinius dokumentus elektroniais duomenimis ir kurie veikia pagal sutartį su mokėjimo paslaugų teikėju ir asmenims, suteikiantiems mokėjimo paslaugų teikėjams tik pranešimų ar kitas pagalbines lėšų pervedimams naudojamas sistemas arba tarpuskaitos ir atsiskaitymo sistemas;
- (13) šis reglamentas netaikomas lėšų pervedimams, kurie atitinka Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB⁽²⁾ 3 straipsnio a–m ir o punktuose nurodytas paslaugas. Taip pat tikslinga šio reglamento netaikyti lėšų pervedimams, keliantiems mažą pinigų plovimo arba teroristų finansavimo riziką. Tokia išimtis turėtų apimti mokėjimo korteles, elektroninių pinigų priemones, mobiliuosius telefonus arba kitus panašių savybių skaitmeninius ar informacinės technologijos (toliau – IT) prietaisus su išankstinio arba vėlesnio apmokėjimo funkcija, kai jie naudojami išimtinai prekėms ar paslaugoms pirkti, ir visais pervedimų atvejais nurodomas kortelės, priemonės ar prietaiso numeris. Vis dėlto šis reglamentas taikomas tuo atveju, kai mokėjimo kortelė, elektroninių pinigų priemonė, mobilusis telefonas arba bet kuris kitas panašių savybių skaitmeninis ar IT prietaisas su išankstinio arba vėlesnio apmokėjimo funkcija naudojami vieno asmens lėšoms pervesti kitam asmeniui. Be to, šis reglamentas turėtų būti netaikomas grynųjų pinigų išėmimui iš bankomatų, mokesčių, baudų ar kitų rinkliavų mokėjimui, lėšų pervedimui, vykdomam keičiantis elektroninėmis čekių kopijomis, įskaitant suskaitmenintus čekius, ar įsakomaisiais vekseliais, taip pat lėšų pervedimui, kai tiek mokėtojas, tiek gavėjas yra mokėjimo paslaugų teikėjai, veikiantys savo vardu;
- (14) siekiant atsižvelgti į nacionalinių mokėjimo sistemų ypatumus, ir su sąlyga, kad lėšų pervedimus visada galima atsekti iki mokėtojo, valstybės narės turėtų turėti galimybę netaikyti šio reglamento tam tikriems mažos vertės lėšų vidaus pervedimams, įskaitant prekėms ar paslaugoms pirkti naudojamus elektroninius žiro mokėjimus;
- (15) mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų užtikrinti, kad netrūktų informacijos apie mokėtoją ir gavėją arba kad ji būtų išsami;
- (16) siekiant nesutrikdyti mokėjimo sistemų efektyvumo ir siekiant išlaikyti pusiausvyrą tarp rizikos, kad dėl pernelyg griežtų identifikavimo reikalavimų operacijos gali būti vykdomos slapta, ir tarp galimos teroristinių išpuolių grėsmės, susijusios su smulkiais lėšų pervedimais, pareiga tikrinti, ar informacija apie mokėtoją arba gavėją yra tiksli, lėšų pervedimų atvejais, kai patikrinimas dar neatliktas, turėtų būti taikoma tik atskiriems lėšų pervedimams, viršijantiems 1 000 EUR, išskyrus atvejus, jei įtariama, kad pervedimas susijęs su kitais lėšų pervedimais, kurie kartu viršytų 1 000 EUR, jei lėšos yra gautos ar išmokėtos grynaisiais pinigais arba anonimiškais elektroniniais pinigais, arba jei yra pagrįstų priežasčių įtarti pinigų plovimu arba teroristų finansavimu;
- (17) lėšų pervedimų atveju, kai laikoma, kad patikrinimas atliktas, mokėjimo paslaugų teikėjai neturėtų privalėti patikrinti informacijos apie mokėtoją arba gavėją, pridėdamos prie kiekvieno lėšų pervedimo, jeigu vykdomos Direktyvoje (ES) 2015/849 nustatytos pareigos;

(¹) 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

(²) 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

- (18) atsižvelgiant į teisėkūros procedūra priimtus Sąjungos aktus mokėjimo paslaugų klausimais, t. y. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 924/2009 ⁽¹⁾, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 260/2012 ⁽²⁾ ir Direktyvą 2007/64/EB, turėtų pakakti numatyti, kad pervedant lėšas Sąjungoje užtenka pateikti tik supaprastintą informaciją, tokią kaip antai mokėjimo sąskaitos numeris (-iai) arba unikalus operacijos atpažinties kodas;
- (19) siekiant sudaryti galimybę valdžios institucijoms, atsakingoms už kovą su pinigų plovimu arba teroristų finansavimu trečiojoje šalyje, atsekti tais tikslais naudojamų lėšų šaltinį, pervedant lėšas iš Sąjungos į ne Sąjungos teritoriją, turėtų būti nurodoma išsami informacija apie mokėtoją ir gavėją. Toms valdžios institucijoms galimybė susipažinti su išsamią informacija apie mokėtoją ir gavėją turėtų būti suteikiama tik pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo ir tyrimo tikslais;
- (20) už kovą su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu atsakingos valstybių narių valdžios institucijos ir atitinkamos teisminės ir teisėsaugos institucijos valstybėse narėse turėtų didinti tarpusavio bendradarbiavimą ir bendradarbiavimą su atitinkamomis trečiųjų šalių, įskaitant besivystančias šalis, valdžios institucijomis, siekiant toliau didinti skaidrumą bei intensyvinti keitimąsi informacija ir geriausia praktika;
- (21) kai vienas mokėtojas perveda lėšas keliems gavėjams paketiniu pervedimu, kurį sudaro atskiri pervedimai iš Sąjungos į ne Sąjungos teritoriją, su tokiais atskirais pervedimais turėtų būti galima pateikti tik mokėtojo mokėjimo sąskaitos numerį ar unikalų operacijos atpažinties kodą ir išsamią informaciją apie gavėją su sąlyga, kad paketinėje rinkmenoje pateikiama išsami informacija apie mokėtoją, kurios tikslumas patikrintas, ir išsami informacija apie gavėją, kuri yra visiškai atsekama;
- (22) siekdami patikrinti, ar su lėšų pervedimais pateikiama reikalaujama informacija apie mokėtoją ir gavėją, ir padėti identifikuoti įtartinas operacijas, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas ir tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų būti įdiegę veiksmingas procedūras, kad nustatytų, ar netrūksta informacijos apie mokėtoją ir gavėją arba ji yra neišsami. Tos procedūros turėtų apimti *ex post* stebėseną arba, jei įmanoma, stebėseną realiuoju laiku. Kompetentingos valdžios institucijos turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai visoje mokėjimo grandinėje į elektroninį pavidimą arba atitinkamą pranešimą įtrauktų reikalaujamą informaciją apie operaciją;
- (23) atsižvelgiant į potencialią pinigų plovimo ir teroristų finansavimo grėsmę, kurią kelia anonimiški pervedimai, tikslinga reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai prašytų informacijos apie mokėtoją ir gavėją. Laikantis FATF parengto rizika grindžiamo požiūrio, tikslinga nustatyti didesnės ir mažesnės rizikos sritis siekiant geriau šalinti pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką. Atitinkamai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas ir tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų įdiegti veiksmingas rizika grindžiamas procedūras, kurios taikomos tais atvejais, kai lėšų pervedimo atveju trūksta reikalaujamos informacijos apie mokėtoją ar gavėją, kad jie galėtų nuspręsti, ar tą pervedimą atlikti, atmesti ar sustabdyti ir nustatyti, kokių tinkamų tolesnių veiksmų imtis;
- (24) gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas ir tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų būti ypač budrūs vertindami riziką, kai jie išsiaiškina, kad trūksta informacijos apie mokėtoją ar gavėją arba ji yra neišsami, ir, laikydamiesi Direktyvoje (ES) 2015/849 ir tos direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonėse nustatytų pranešimų teikimo pareigų, turėtų pranešti kompetentingoms valdžios institucijoms apie įtartinas operacijas;
- (25) nuostatos dėl lėšų pervedimo, kai nepateikiama informacijos apie mokėtoją ar gavėją arba ji yra neišsami, taikomos nedarant poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų ir tarpinių mokėjimo paslaugų teikėjų pareigoms sustabdyti ir (arba) atmesti lėšų pervedimus, kuriais pažeidžiama civilinės, administracinės ar baudžiamosios teisės nuostata;
- (26) siekiant padėti mokėjimo paslaugų teikėjams įdiegti veiksmingas procedūras, kad būtų nustatyti atvejai, kuriais jie gauna lėšų pervedimus, su kuriais nepateikiama informacijos arba pateikiama neišsami informacija apie mokėtoją ar gavėją, ir imtis tolesnių veiksmų, Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija)

⁽¹⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 924/2009 dėl tarptautinių mokėjimų Bendrijoje, panaikinant Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001 (OL L 266, 2009 10 9, p. 11).

⁽²⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

(toliau – EBI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija) (toliau – EDPP), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1094/2010 ⁽²⁾, ir Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) (toliau – EVPRI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1095/2010 ⁽³⁾, turėtų paskelbti gaires;

- (27) kad būtų galima imtis sparčių kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu veiksnių, mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų greitai reaguoti į valdžios institucijų, atsakingų už kovą su pinigų plovimu arba teroristų finansavimu valstybėje narėje, kurioje tie mokėjimo paslaugų teikėjai yra įsisteigę, prašymus pateikti informaciją apie mokėtoją ir gavėją;
- (28) darbo dienų skaičius, per kurį privaloma atsakyti į prašymus suteikti informaciją apie mokėtoją, nustatomas remiantis darbo dienų skaičiumi mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo valstybėje narėje;
- (29) kadangi, tiriant nusikalstamas veikas, daug mėnesių ar netgi metų po pirminio lėšų pervedimo gali būti neįmanoma nustatyti reikalaujamų duomenų arba su operacija susijusių asmenų, ir siekiant turėti galimybę tyrimo metu pasinaudoti esminiais įrodymais tikslinga reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai tam tikrą laiką saugotų informaciją apie mokėtoją ir gavėją pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo ir tyrimo tikslu. Tas laikotarpis turėtų apsiriboti penkerių metų laikotarpiu, o jam pasibaigus visi asmens duomenys turėtų būti ištrinti, išskyrus tuos atvejus, kai nacionalinės teisės aktuose numatyta kitaip. Jei būtina pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo ir tyrimo tikslais, bei atlikus priemonės būtinumo ir proporcingumo vertinimą, valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė leisti ar reikalauti, kad įrašai būtų saugomi tolesnį penkerių metų neviršijantį laikotarpį, nedarant poveikio nacionalinės baudžiamosios teisės nuostatomis dėl įrodymų, kurios taikomos vykstantiems nusikalstamų veikų tyrimams ir teismo procesams;
- (30) siekiant, kad būtų geriau laikomasi šio reglamento, ir remiantis 2010 m. gruodžio 9 d. Komisijos komunikatu „Sankcijų taikymo režimų finansinių paslaugų sektoriuje griežtinimas“, turėtų būti sustiprinti kompetentingų valdžios institucijų įgaliojimai priimti priežiūros priemones ir nustatyti sankcijas. Turėtų būti numatytos administracinės sankcijos ir priemonės, atsižvelgiant į kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu svarbą, valstybės narės turėtų nustatyti veiksmingas, proporcingas ir atgrasančias sankcijas ir priemones. Apie tai valstybės narės turėtų pranešti Komisijai ir EBI, EDPP bei EVPRI (toliau – EPI) jungtiniam komitetui;
- (31) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento V skyriaus įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamasi laikantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 182/2011 ⁽⁴⁾;
- (32) keletas šalių ir teritorijų, kurios nėra Sąjungos teritorijos dalis, bendrai su valstybe nare naudojasi pinigų sąjunga, sudaro dalį valstybės narės valiutos zonos arba yra pasirašiusios susitarimą dėl pinigų su Sąjunga, atstovaujama valstybės narės, ir jose veikia mokėjimo paslaugų teikėjai, tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvaujantys tos valstybės narės mokėjimo ir atsiskaitymo sistemose. Siekiant, kad šio reglamento taikymas lėšų pervedimams tarp atitinkamų valstybių narių ir tų šalių arba teritorijų neturėtų reikšmingo neigiamo poveikio tų šalių arba teritorijų ekonomikai, tikslinga numatyti galimybę tokius lėšų pervedimus laikyti lėšų pervedimais atitinkamose valstybėse narėse;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

⁽²⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1094/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/79/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 48).

⁽³⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1095/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) ir iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB bei panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/77/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 84).

⁽⁴⁾ 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

- (33) atsižvelgiant į pakeitimų, kuriuos reikėtų padaryti Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 1781/2006 ⁽¹⁾, kiekį, dėl aiškumo tą reglamentą reikėtų panaikinti;
- (34) kadangi šio reglamento tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl siūlomo veiksmo masto arba poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties (toliau – ES sutartis) 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;
- (35) šiuo reglamentu užtikrinamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, pripažintų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje – visų pirma tai teisė į privatų ir šeimos gyvenimą (7 straipsnis), teisė į asmens duomenų apsaugą (8 straipsnis), teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą (47 straipsnis) bei *ne bis in idem* principas;
- (36) siekiant sklandžiai pradėti taikyti pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos sistemą, tikslinga, kad šio reglamento taikymo data sutaptų su Direktyvos (ES) 2015/849 perkėlimo į nacionalinę teisę pabaigos data;
- (37) remiantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 ⁽²⁾ 28 straipsnio 2 dalimi buvo pasikonsultuota su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu ir jis pateikė nuomonę 2013 m. liepos 4 d. ⁽³⁾,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I SKYRIUS

DALYKAS, TAIKymo SRITIS IR TERMINŲ APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas

Šiuo reglamentu pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo ir tyrimo tikslu nustatomos taisyklės dėl pervedant lėšas pateikiamos informacijos apie mokėtojus ir gavėjus, kai bent vienas iš lėšų pervedime dalyvaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų yra įsisteigęs Sąjungoje.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis reglamentas taikomas lėšų pervedimams bet kuria valiuta, kuriuos siunčia arba gauna Sąjungoje įsisteigęs mokėjimo paslaugų teikėjas arba tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas.
2. Šis reglamentas netaikomas Direktyvos 2007/64/EB 3 straipsnio a–m ir o punktuose išvardytoms paslaugoms.
3. Šis reglamentas netaikomas lėšų pervedimams, atliekamiems naudojant mokėjimo kortelę, elektroninių pinigų priemonę, mobilųjį telefoną ar bet kurį kitą panašių savybių skaitmeninį ar IT prietaisą su išankstinio arba vėlesnio apmokėjimo funkcija, kai įvykdomos šios sąlygos:
 - a) ta kortelė, priemonė arba prietaisas naudojami išimtinai mokėti už prekes ar paslaugas; ir
 - b) tos kortelės, priemonės arba prietaiso numeris pateikiamas atliekant visus su operacija susijusius pervedimus.

⁽¹⁾ 2006 m. lapkričio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 dėl mokėtojo informacijos, pateikiamos pervedant lėšas (OL L 345, 2006 12 8, p. 1).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

⁽³⁾ OL C 32, 2014 2 4, p. 9.

Tačiau šis reglamentas taikomas, kai mokėjimo kortelė, elektroninių pinigų priemonė, mobilusis telefonas arba bet kuris kitas panašių savybių skaitmeninis ar IT prietaisas su išankstinio arba vėlesnio apmokėjimo funkcija naudojami vieno asmens lėšoms pervesti kitam asmeniui.

4. Šis reglamentas netaikomas asmenims, kurių vykdomą veiklą sudaro tik dokumentų popieriuje keitimas į elektroninius duomenis ir kurie tai atlieka pagal sutartį su mokėjimo paslaugų teikėju, arba asmenims, kurių vykdomą veiklą sudaro tik pranešimų arba kitų pervedant lėšas naudojamų pagalbinių sistemų arba tarpuskaitos ir atsiskaitymo sistemų suteikimas mokėjimo paslaugų teikėjams.

Šis reglamentas netaikomas lėšų pervedimams:

- a) kai mokėtojas paima grynuosius pinigus iš savo mokėjimo sąskaitos;
 - b) kai lėšos pervedamos viešosios valdžios institucijai, valstybėje narėje sumokant mokesčius, baudas ar kitas rinkliavas;
 - c) kai ir mokėtojas, ir gavėjas yra mokėjimo paslaugų teikėjai, veikiantys savo vardu;
 - d) kai lėšų pervedimas vykdomas keičiantis elektroninėmis čekių kopijomis, įskaitant suskaitmenintus čekius.
5. Valstybė narė gali nuspręsti netaikyti šio reglamento lėšų pervedimams savo teritorijoje į gavėjo mokėjimo sąskaitą, leidžiant atlikti mokėjimus išimtinai už prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, kai įvykdomos visos šios sąlygos:
- a) gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui taikoma Direktyva (ES) 2015/849;
 - b) gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas turi galimybę atsekti pagal unikalų operacijos atpažinties kodą per gavėją lėšų pervedimą iš asmens, kuris yra sudaręs sutartį su gavėju dėl prekių tiekimo ar paslaugų teikimo;
 - c) pervedamų lėšų suma neviršija 1 000 EUR.

3 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1. teroristų finansavimas – teroristų finansavimas, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/849 1 straipsnio 5 dalyje;
2. pinigų plovimas – pinigų plovimo veikla, kaip nurodyta Direktyvos (ES) 2015/849 1 straipsnio 3 ir 4 dalyse;
3. mokėtojas – asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia pervesti lėšas iš tos mokėjimo sąskaitos, arba, nesant mokėjimo sąskaitos, kuris pateikia lėšų pervedimo pavedimą;
4. gavėjas – asmuo, kuris yra numatomas pervedamų lėšų gavėjas;
5. mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjo kategorijos, nurodytos Direktyvos 2007/64/EB 1 straipsnio 1 dalyje, fiziniai ar juridiniai asmenys, kuriems taikoma išimtis pagal tos direktyvos 26 straipsnį, ir juridiniai asmenys, kuriems taikoma išimtis pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/110/EB ⁽¹⁾ 9 straipsnį, teikiantys lėšų pervedimo paslaugas;
6. tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris nėra nei mokėtojo, nei gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, ir kuris gauna ir siunčia lėšas mokėtojo arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito tarpinio mokėjimo paslaugų teikėjo vardu;
7. mokėjimo sąskaita – sąskaita, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 14 punkte;
8. lėšos – lėšos, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 15 punkte;

⁽¹⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

9. lėšų pervedimas – operacija, kurią mokėtojo vardu bent iš dalies elektroninėmis priemonėmis atlieka mokėjimo paslaugų teikėjas, kad gavėjas gautų lėšas per mokėjimo paslaugų teikėją, neatsižvelgiant į tai, ar mokėtojas ir gavėjas yra tas pats asmuo, taip pat neatsižvelgiant į tai, ar mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra vienas ir tas pats, įskaitant:
- a) kredito pervedimą, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 260/2012 2 straipsnio 1 punkte;
 - b) tiesioginį debetą, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 260/2012 2 straipsnio 2 punkte;
 - c) piniginę perlaidą, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 13 punkte, neatsižvelgiant į tai, ar ji yra nacionalinė ar tarpvalstybinė;
 - d) pervedimą, atliktą pasinaudojant mokėjimo kortele, elektroninių pinigų priemone, mobiliuoju telefonu arba bet kuriuo kitu panašių savybių skaitmeniniu ar IT prietaisu su išankstinio arba vėlesnio apmokėjimo funkcija;
10. paketinis pervedimas – keli atskiri lėšų pervedimai, sujungti, kad lėšas galima būtų siųsti kartu;
11. unikalus operacijos atpažinties kodas – raidžių, skaičių arba simbolių derinys, kurį nustato mokėjimo paslaugų teikėjas, remdamasis mokėjimo ir atsiskaitymo sistemų arba pranešimų sistemų, naudojamų lėšų pervedimui atlikti, protokolais, ir pagal kurį galima atsekti operaciją iki mokėtojo ir gavėjo;
12. vieno asmens lėšų pervedimas kitam asmeniui – operacija tarp fizinių asmenų, kurie, kaip vartotojai, veikia siekdami tikslų, nesusijusių su prekyba, verslu ar profesine veikla.

II SKYRIUS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKĖJŲ PAREIGOS

1 SKIRSNIS

Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo pareigos

4 straipsnis

Informacija, teikiama pervedant lėšas

1. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad pervedant lėšas būtų pateikiama ši informacija apie mokėtoją:
 - a) mokėtojo vardas ir pavardė (pavadinimas);
 - b) mokėtojo mokėjimo sąskaitos numeris ir
 - c) mokėtojo adresas, oficialaus asmens dokumento numeris, kliento identifikacinis numeris arba gimimo data ir vieta.
2. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad pervedant lėšas būtų pateikiama ši informacija apie gavėją:
 - a) gavėjo vardas ir pavardė (pavadinimas) ir
 - b) gavėjo mokėjimo sąskaitos numeris.
3. Nukrypstant nuo 1 dalies b punkto ir 2 dalies b punkto, tuo atveju, kai pervedimas atliekamas ne iš mokėjimo sąskaitos arba ne į mokėjimo sąskaitą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad pervedant lėšas būtų pateikiamas unikalus operacijos atpažinties kodas, o ne mokėjimo sąskaitos numeris (-iai).
4. Prieš pervesdamas lėšas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas patikrina, ar 1 dalyje nurodyta informacija yra tiksli, remdamasis dokumentais, duomenimis arba informacija, gauta iš patikimo ir nepriklausomo šaltinio.
5. 4 dalyje nurodytas patikrinimas laikomas atliktu, kai:
 - a) mokėtojo tapatybė patikrinta pagal Direktyvos (ES) 2015/849 13 straipsnį ir to patikrinimo metu gauta informacija saugoma pagal tos direktyvos 40 straipsnį; arba
 - b) mokėtojui taikoma Direktyvos (ES) 2015/849 14 straipsnio 5 dalis.

6. Nedarant poveikio 5 ir 6 straipsniuose nustatytooms nukrypti leidžiančioms nuostatomis, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali pervesti lėšų tol, kol neužtikrinta, kad visiškai laikomasi šio straipsnio.

5 straipsnis

Lėšų pervedimai Sąjungoje

1. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 1 ir 2 dalių, kai visi mokėjimo grandinėje dalyvaujantys mokėjimo paslaugų teikėjai yra įsisteigę Sąjungoje, pervedant lėšas pateikiamas bent mokėtojo ir gavėjo mokėjimo sąskaitos numeris arba, kai taikoma 4 straipsnio 3 dalis, unikalus operacijos atpažinties kodas, nedarant poveikio Reglamente (ES) Nr. 260/2012 nustatytiems informavimo reikalavimams, kai taikytina.

2. Neatsižvelgiant į 1 dalį, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas per tris darbo dienas nuo gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba tarpinio mokėjimo paslaugų teikėjo prašymo pateikti informaciją gavimo dienos pateikia:

- a) kai pervedamų lėšų suma viršija 1 000 EUR, nepriklausomai nuo to, ar pervedimas susijęs su viena operacija ar keliomis operacijomis, kurios atrodo tarpusavyje susijusios – informaciją apie mokėtoją arba gavėją pagal 4 straipsnį;
- b) kai pervedamų lėšų suma neviršija 1 000 EUR arba mažesnė ir nėra pagrindo manyti, kad ji susijusi su kitais lėšų pervedimais, kurie kartu su tuo pervedimu viršytų 1 000 EUR, bent:
 - i) mokėtojo ir gavėjo vardus ir pavardes (pavadinimus) ir
 - ii) mokėtojo ir gavėjo mokėjimo sąskaitos numerius arba, kai taikoma 4 straipsnio 3 dalis, unikalų operacijos atpažinties kodą.

3. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 4 dalies, šio straipsnio 2 dalies b punkte nurodyto lėšų pervedimo atveju mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo patikrinti informacijos apie mokėtoją, nebent mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas:

- a) lėšas, kurios turi būti pervestos, gavo grynaisiais pinigais arba anonimiškais elektroniniais pinigais, arba
- b) turi pagrįstų priežasčių įtarti pinigų plovimu arba teroristų finansavimu.

6 straipsnis

Lėšų pervedimai į ne Sąjungos teritoriją

1. Jeigu vienas mokėtojas atlieka paketinės rinkmenos pervedimą, kai gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjai yra įsisteigę ne Sąjungos teritorijoje, 4 straipsnio 1 dalis netaikoma sugrupuotiems atskiriems pervedimams, su sąlyga, kad paketinėje rinkmenoje yra 4 straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nurodyta informacija ir kad ta informacija yra patikrinta pagal 4 straipsnio 4 ir 5 dalis, ir kad su atskirais pervedimais yra nurodytas mokėtojo mokėjimo sąskaitos numeris arba, kai taikoma 4 straipsnio 3 dalis, unikalus operacijos atpažinties kodas.

2. Nukrypstant nuo 4 straipsnio 1 dalies ir, kai taikytina, nedarant poveikio informacijai, kurią reikalaujama pateikti pagal Reglamentą (ES) Nr. 260/2012, kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs ne Sąjungos teritorijoje, pervedant 1 000 EUR neviršijančias lėšų sumas, jei nėra pagrindo manyti, kad jos yra susijusios su kitais lėšų pervedimais, kurie kartu su tuo pervedimu viršytų 1 000 EUR sumą, pateikiama bent ši informacija:

- a) mokėtojo ir gavėjo vardai ir pavardės (pavadinimai) ir
- b) mokėtojo ir gavėjo mokėjimo sąskaitos numeriai arba, kai taikoma 4 straipsnio 3 dalis, unikalus operacijos atpažinties kodas.

Nukrypstant nuo 4 straipsnio 4 dalies, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo patikrinti informacijos apie mokėtoją, kaip nurodyta šioje dalyje, nebent mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas:

- a) lėšas, kurios turi būti pervestos, gavo grynaisiais pinigais arba anonimiškais elektroniniais pinigais, arba
- b) turi pagrįstų priežasčių įtarti pinigų plovimu arba teroristų finansavimu.

2 SKIRSNIS

Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo pareigos

7 straipsnis

Trūkstamos informacijos apie mokėtoją arba gavėją nustatymas

1. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas įgyvendina veiksmingas procedūras, kuriomis galėtų nustatyti, ar pranešimų arba mokėjimo ir atsiskaitymo sistemos, naudojamos atlikti lėšų pervedimą, laukai, kuriuose pateikiama informacija apie mokėtoją ir gavėją, yra užpildyti naudojant simbolius arba kitas įvesties priemones, leidžiamas naudoti toje sistemoje.

2. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas įgyvendina veiksmingas procedūras, įskaitant atitinkamais atvejais *ex post* stebėseną arba stebėseną realiuoju laiku, kuriomis galėtų nustatyti, ar apie mokėtoją arba gavėją trūksta šios informacijos:

- a) lėšų pervedimų, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 5 straipsnyje nurodytos informacijos;
- b) lėšų pervedimų, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs ne Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos;
- c) paketinio pervedimo, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs ne Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos apie tą paketinį pervedimą.

3. 1 000 EUR sumą viršijančių lėšų pervedimo atveju, nepriklausomai nuo to, ar pervedimas susijęs su viena operacija ar keliomis operacijomis, kurios atrodo tarpusavyje susijusios, prieš įskaitant lėšas į gavėjo mokėjimo sąskaitą arba suteikiant galimybę gavėjui naudotis lėšomis, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas patikrina, ar šio straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija apie gavėją yra tiksli, remdamasis dokumentais, duomenimis arba informacija, gauta iš patikimo ir nepriklausomo šaltinio, nedarant poveikio Direktyvos 2007/64/EB 69 ir 70 straipsniuose nustatytiems reikalavimams.

4. 1 000 EUR sumos neviršijančių lėšų pervedimų atveju, jei nėra pagrindo manyti, kad tos lėšos yra susijusios su kitais lėšų pervedimais, kurie kartu su aptariamu pervedimu viršytų 1 000 EUR sumą, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo patikrinti, ar informacija apie gavėją yra tiksli, nebent gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas:

- a) lėšas gavo gryniaisiais pinigais arba anonimiškais elektroniniais pinigais arba
- b) turi pagrįstų priežasčių įtarti pinigų plovimu arba teroristų finansavimu.

5. 3 ir 4 dalyse nurodytas patikrinimas laikomas atliktu, kai:

- a) gavėjo tapatybę patikrinta pagal Direktyvos (ES) 2015/849 13 straipsnį ir to patikrinimo metu gauta informacija saugoma pagal tos direktyvos 40 straipsnį; arba
- b) gavėjui taikoma Direktyvos (ES) 2015/849 14 straipsnio 5 dalis.

8 straipsnis

Lėšų pervedimai, kai trūksta informacijos apie mokėtoją arba gavėją arba ji yra neišsami

1. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas įgyvendina veiksmingas rizika grindžiamas procedūras, įskaitant procedūras, grindžiamas Direktyvos (ES) 2015/849 13 straipsnyje nurodytu rizikos lygiu, kad galėtų nustatyti, ar neturint reikalaujamos išsamios informacijos apie mokėtoją ir gavėją atlikti, atmesti ar sustabdyti lėšų pervedimą, ir galėtų imtis atitinkamų tolesnių veiksmų.

Kai gavęs lėšų pervedimą gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas sužino, kad trūksta 4 straipsnio 1 ar 2 dalyje, 5 straipsnio 1 dalyje arba 6 straipsnyje nurodytos informacijos, arba ji yra neišsami arba ji nėra pateikta naudojant simbolius ar kitas įvesties priemones, leidžiamas naudoti pranešimų arba mokėjimo ir atsiskaitymo sistemoje, kaip nurodyta 7 straipsnio 1 dalyje, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas atmeta pervedimą arba, atsižvelgdamas į riziką, prieš įskaitydamas lėšas į gavėjo mokėjimo sąskaitą ar suteikdamas galimybę gavėjui naudotis lėšomis arba tai atlikęs paprašo pateikti reikalaujamą informaciją apie mokėtoją ir gavėją.

2. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas pakartotinai nepateikia reikalaujamos informacijos apie mokėtoją arba gavėją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas imasi veiksmų, kurie iš pradžių gali apimti išpėjimų teikimą ir terminų nustatymą, prieš atmesdamas visus būsimus to mokėjimo paslaugų teikėjo lėšų pervedimus arba apribodamas ar nutraukdamas savo verslo santykius su tuo mokėjimo paslaugų teikėju.

Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas praneša apie tokį informacijos nepateikimo atvejį ir priemones, kurių imtasi, kompetentingai valdžios institucijai, atsakingai už kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu nuostatų laikymosi stebėseną.

9 straipsnis

Vertinimas ir pranešimas

Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, vertindamas, ar lėšų pervedimas arba bet kuri susijusi operacija yra įtartina ir ar apie ją reikia pranešti finansinės žvalgybos padaliniui pagal Direktyvą (ES) 2015/849 (toliau – FŽP), kaip į vieną iš veiksmių atsižvelgia į trūkstantį ar neišsamią informaciją apie mokėtoją ar gavėją.

3 SKIRSNIS

Tarpinių mokėjimo paslaugų teikėjų pareigos

10 straipsnis

Informacijos apie mokėtoją ir gavėją išsaugojimas kartu su pervedimu

Tarpiniai mokėjimo paslaugų teikėjai užtikrina, kad visa informacija apie mokėtoją ir gavėją, gauta su lėšų pervedimu, būtų išsaugojama kartu su pervedimu.

11 straipsnis

Trūkstamos informacijos apie mokėtoją arba gavėją nustatymas

1. Tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas įgyvendina veiksmingas procedūras, skirtas nustatyti, ar pranešimų arba mokėjimo ir atsiskaitymo sistemų, naudojamų atlikti lėšų pervedimą, laukai, kuriuose pateikiama informacija apie mokėtoją ir gavėją, yra užpildyti naudojant simbolius arba kitas įvesties priemones, leidžiamas naudoti toje sistemoje.
2. Tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas įgyvendina veiksmingas procedūras, atitinkamais atvejais įskaitant *ex post* stebėseną arba stebėseną realiuoju laiku, kuriomis galėtų nustatyti, ar apie mokėtoją arba gavėją trūksta šios informacijos:
 - a) lėšų pervedimų, kai mokėtojo ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjai yra įsisteigę Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 5 straipsnyje nurodytos informacijos;
 - b) lėšų pervedimų, kai mokėtojo arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs ne Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos;
 - c) paketinio pervedimo, kai mokėtojo arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra įsisteigęs ne Sąjungos teritorijoje, atveju trūksta 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos apie tą paketinį pervedimą.

12 straipsnis

Lėšų pervedimai, kai trūksta informacijos apie mokėtoją arba gavėją

1. Tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas nustato veiksmingas rizika grindžiamas procedūras, kad nustatytų, ar atlikti, atmesti ar sustabdyti lėšų pervedimą, kai trūksta reikalaujamos informacijos apie mokėtoją ir gavėją, ir imtųsi atitinkamų tolesnių veiksmų.

Kai gavęs lėšų pervedimą tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas sužino, kad trūksta 4 straipsnio 1 ar 2 dalyse, 5 straipsnio 1 dalyje ar 6 straipsnyje nurodytos informacijos arba ji nėra pateikta naudojant simbolius arba kitas įvesties priemonės, leidžiamas naudoti pranešimų arba mokėjimo ir atsiskaitymo sistemoje, kaip nurodyta 7 straipsnio 1 dalyje, jis atmeta pervedimą arba, atsižvelgdamas į riziką, prieš perduodamas vykdyti lėšų pervedimą arba tai atlikęs paprašo reikalaujamos informacijos apie mokėtoją ir gavėją.

2. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas pakartotinai nepateikia reikalaujamos informacijos apie mokėtoją arba gavėją, tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas imasi veiksmų, kurie iš pradžių gali apimti išpėjimų teikimą ir terminų nustatymą, prieš atmesdamas visus būsimus to mokėjimo paslaugų teikėjo lėšų pervedimus arba apribodamas ar nutraukdamas savo verslo santykius su tuo mokėjimo paslaugų teikėju.

Tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas praneša apie tokį informacijos nepateikimo atvejį ir priemones, kurių imtasi, kompetentingai valdžios institucijai, atsakingai už kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu nuostatų laikymosi stebėseną.

13 straipsnis

Vertinimas ir pranešimas

Tarpinis mokėjimo paslaugų teikėjas, vertindamas, ar lėšų pervedimas arba bet kuri susijusi operacija yra įtartina ir ar apie ją reikia pranešti FŽP pagal Direktyvą (ES) 2015/849, kaip į vieną iš veiksmų atsižvelgia į trūkstamą informaciją apie mokėtoją ar gavėją.

III SKYRIUS

INFORMACIJOS TEIKIMAS, DUOMENŲ APSAUGA IR INFORMACIJOS SAUGOJIMAS

14 straipsnis

Informacijos teikimas

Mokėjimo paslaugų teikėjai, laikydamiesi valstybės narės, kurioje jie yra įsisteigę, nacionalinėje teisėje nustatytų procedūrinių reikalavimų, išsamiai ir nedelsdami, įskaitant per pagrindinį kontaktinį punktą pagal Direktyvos (ES) 2015/849 45 straipsnio 9 dalį, jei toks kontaktinis punktas yra paskirtas, atsako išimtinai į tos valstybės narės valdžios institucijų, atsakingų už pinigų plovimo arba teroristų finansavimo prevenciją ir už kovą su jais, užklausimus dėl informacijos, kurios reikalaujama pagal šį reglamentą.

15 straipsnis

Duomenų apsauga

1. Asmens duomenų tvarkymui pagal šį reglamentą taikoma Direktyva 95/46/EB, kiek ji perkelta į nacionalinę teisę. Asmens duomenims, kuriuos pagal šį reglamentą tvarko Komisija arba EPI, taikomas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjai, remdamiesi šiuo reglamentu, tvarko asmens duomenis tik pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos tikslais, ir jie toliau netvarkomi, jei tai nesuderinama su tais tikslais. Remiantis šiuo reglamentu draudžiama tvarkyti asmens duomenis komerciniais tikslais.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjai naujiems klientams, prieš pradėdami verslo santykius arba prieš atlikdami operaciją, kuri nėra nuolatinė, pateikia pagal Direktyvos 95/46/EB 10 straipsnį reikalaujamą informaciją. Ta informacija visų pirma apima bendrą pranešimą apie mokėjimo paslaugų teikėjų teisines pareigas pagal šį reglamentą, kai tvarkomi asmens duomenys pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos tikslais.

4. Mokėjimo paslaugų teikėjai užtikrina, kad būtų laikomasi tvarkomų duomenų konfidencialumo reikalavimų.

16 straipsnis

Informacijos saugojimas

1. Informacija apie mokėtoją ir gavėją nesaugoma ilgiau nei griežtai būtina. Mokėtojo ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjai 4–7 straipsniuose nurodytą informaciją saugo penkerius metus.
2. Pasibaigus 1 dalyje nurodytam saugojimo laikotarpiui mokėjimo paslaugų teikėjai užtikrina, kad asmens duomenys būtų ištrinti, nebent kitaip numatyta nacionalinėje teisėje, kurioje nustatoma, kokiomis aplinkybėmis mokėjimo paslaugų teikėjai gali arba privalo toliau saugoti duomenis. Valstybės narės gali leisti arba reikalauti toliau saugoti informaciją tik atlikusios išsamų tokio tolesnio saugojimo būtinumo ir proporcingumo vertinimą ir laikydamos, jog tai pateisinama pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo arba tyrimo tikslais. Toks tolesnis informacijos saugojimo laikotarpis negali viršyti penkerių metų.
3. Tais atvejais, kai 2015 m. birželio 25 d. valstybėje narėje yra nebaigtų teismo procesų, susijusių su įtariamo pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencija, nustatymu, tyrimu arba dėl to vykdomu baudžiamuoju persekiojimu, o mokėjimo paslaugų teikėjas turi informacijos arba dokumentų, susijusių su tais nebaigtais procesais, mokėjimo paslaugų teikėjas pagal nacionalinę teisę tokią informaciją arba dokumentus gali saugoti penkerius metus nuo 2015 m. birželio 25 d. Valstybės narės gali, nedarant poveikio nacionalinės baudžiamosios teisės nuostatomis dėl įrodymų, taikomoms vykstantiems nusikalstamų veikų tyrimams ir teismo procesams, leisti arba reikalauti tokią informaciją arba dokumentus saugoti tolesnį penkerių metų laikotarpį, jeigu nustatyta, kad toks tolimesnis saugojimas yra būtinas ir proporcingas dėl įtariamo pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo, tyrimo arba dėl to vykdomo baudžiamojo persekiojimo.

IV SKYRIUS

SANKCIJOS IR STEBĖSENA

17 straipsnis

Administracinės sankcijos ir priemonės

1. Nedarant poveikio teisei numatyti ir skirti baudžiamąsias sankcijas, valstybės narės nustato taisykles dėl administracinių sankcijų ir priemonių, taikomų už šio reglamento nuostatų pažeidimus, ir imasi visų priemonių, būtinų užtikrinti, kad tos taisyklės būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos ir priemonės turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios ir būti suderinamos su pagal Direktyvos (ES) 2015/849 VI skyriaus 4 skirsnį nustatytais sankcijomis.

Valstybės narės gali nuspręsti nenustatyti taisyklių dėl administracinių sankcijų ar priemonių už šio reglamento nuostatų pažeidimus, kuriems taikomos baudžiamosios sankcijos pagal jų nacionalinę teisę. Tuo atveju valstybės narės praneša Komisijai apie atitinkamas baudžiamosios teisės nuostatas.

2. Valstybės narės užtikrina, kad, kai taikomos pareigos mokėjimo paslaugų teikėjams, šio reglamento nuostatų pažeidimo atveju sankcijas ar priemones, laikantis nacionalinės teisės, būtų galima taikyti valdymo organo nariams ir visiems kitiems fiziniams asmenims, kurie pagal nacionalinę teisę yra atsakingi už pažeidimą.
3. Valstybės narės ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. praneša Komisijai ir EPI jungtiniam komitetui apie 1 dalyje nurodytas taisykles. Jos nedelsdamos praneša Komisijai ir EPI jungtiniam komitetui apie visus vėlesnius jų pakeitimus.

4. Pagal Direktyvos (ES) 2015/849 58 straipsnio 4 dalį kompetentingos valdžios institucijos turi turėti visus priežiūros ir tyrimų įgaliojimus, būtinus jų funkcijoms vykdyti. Naudodamasi savo įgaliojimais taikyti administracines sankcijas ir priemones, kompetentingos valdžios institucijos glaudžiai bendradarbiauja siekdamos užtikrinti, kad tomis administracinėmis sankcijomis ar priemonėmis būtų pasiekti norimi rezultatai, ir kad būtų derinami jų veiksmų sprendžiant tarpvalstybinius klausimus.

5. Valstybės narės užtikrina, kad juridiniai asmenys galėtų būti laikomi atsakingais už 18 straipsnyje nurodytus pažeidimus, kuriuos jų naudai įvykdo asmuo, veikiantis individualiai arba kaip atitinkamo juridinio asmens organo narys ir einantis vadovaujamas pareigas tame juridiniame asmenyje, remdamasis bet kuriuo iš šių pagrindų:

- a) įgaliojimu atstovauti juridiniam asmeniui;
- b) įgaliojimu priimti sprendimus juridinio asmens vardu arba
- c) įgaliojimu vykdyti kontrolę juridiniame asmenyje.

6. Be to, valstybės narės užtikrina, kad juridiniai asmenys galėtų būti laikomi atsakingais tais atvejais, kai dėl šio straipsnio 5 dalyje nurodyto asmens nepakankamos priežiūros ar kontrolės 18 straipsnyje nurodytą pažeidimą to juridinio asmens naudai padaro jam pavaldus asmuo.

7. Kompetentingos valdžios institucijos naudojami savo įgaliojimais, kad nustatytų administracines sankcijas ir priemones pagal šį reglamentą bet kuriuo iš šių būdų:

- a) tiesiogiai;
- b) bendradarbiaudamos su kitomis valdžios institucijomis;
- c) savo atsakomybe perduodamos įgaliojimus tokioms kitoms valdžios institucijoms;
- d) kreipdamosi į kompetentingas teismines institucijas.

Naudodamasi savo įgaliojimais nustatyti administracines sankcijas ir priemones, kompetentingos valdžios institucijos glaudžiai bendradarbiauja siekdamos užtikrinti, kad tomis administracinėmis sankcijomis ar priemonėmis būtų pasiekti norimi rezultatai, ir kad būtų derinami jų veiksmai sprendžiant tarpvalstybinius klausimus.

18 straipsnis

Specialiosios nuostatos

Valstybės narės užtikrina, kad jų administracinės sankcijos ir priemonės apimtų bent Direktyvos (ES) 2015/849 59 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytas priemones toliau nurodytų šio reglamento pažeidimų atvejais:

- a) mokėjimo paslaugų teikėjui pakartotinai arba sistemingai nepateikiant reikalaujamos informacijos apie mokėtoją arba gavėją, pažeidžiant 4, 5 arba 6 straipsnį;
- b) mokėjimo paslaugų teikėjui pakartotinai, sistemingai ar rimtai pažeidžiant pareigą saugoti informaciją, pažeidžiant 16 straipsnį;
- c) mokėjimo paslaugų teikėjui neįgyvendinant veiksmingų rizika grindžiamų procedūrų, pažeidžiant 8 arba 12 straipsnį;
- d) tarpiniam mokėjimo paslaugų teikėjui rimtai pažeidžiant 11 arba 12 straipsnį.

19 straipsnis

Sankcijų ir priemonių skelbimas

Kompetentingos valdžios institucijos nepagrįstai nedelsdamos pagal Direktyvos (ES) 2015/849 60 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis paskelbia apie administracines sankcijas ir priemones, taikomas šio reglamento 17 ir 18 straipsniuose nurodytais atvejais, įskaitant informaciją apie pažeidimo rūšį ir pobūdį ir už jį atsakingų asmenų tapatybę, jeigu konkrečiu atveju nustatoma, kad tai yra būtina ir proporcinga.

20 straipsnis

Kompetentingų valdžios institucijų sankcijų ir priemonių taikymas

1. Nustatydamos administracinių sankcijų ar priemonių tipą ir administracinių piniginių baudų dydį, kompetentingos valdžios institucijos atsižvelgia į visas svarbias aplinkybes, įskaitant Direktyvos (ES) 2015/849 60 straipsnio 4 dalyje išvardytas aplinkybes.

2. Pagal šį reglamentą taikomų administracinių sankcijų ir priemonių atžvilgiu taikomas Direktyvos (ES) 2015/849 62 straipsnis.

21 straipsnis

Pranešimas apie pažeidimus

1. Valstybės narės nustato veiksmingus mechanizmus, kuriais skatina apie šio reglamento pažeidimus pranešti kompetentingoms valdžios institucijoms.

Tie mechanizmai apima bent Direktyvos (ES) 2015/849 61 straipsnio 2 dalyje nurodytus mechanizmus.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjai, bendradarbiaudami su kompetentingomis valdžios institucijomis, nustato tinkamas vidaus procedūras, kad jų darbuotojai arba panašioje padėtyje esantys asmenys galėtų viduje pranešti apie pažeidimus saugiu, nepriklausomu, specialiu ir anonimišku kanalu, proporcingu atsižvelgiant į atitinkamo mokėjimo paslaugų teikėjo pobūdį ir dydį.

22 straipsnis

Stebėseną

1. Valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos valdžios institucijos veiksmingai vykdytų stebėseną bei imtųsi priemonių, būtinų užtikrinti šio reglamento vykdymą, ir skatina pasitelkiant veiksmingus mechanizmus kompetentingoms valdžios institucijoms pranešti apie šio reglamento nuostatų pažeidimus.

2. Po to, kai valstybės narės Komisijai ir EPI jungtiniam komitetui praneša apie šio straipsnio 1 dalyje nurodytas taisykles pagal 17 straipsnio 3 dalį, Komisija Europos Parlamentui ir Tarybai pateikia ataskaitą dėl IV skyriaus taikymo, visų pirma, kiek tai susiję su tarpvalstybiniais klausimais.

V SKYRIUS

ĮGYVENDINIMO ĮGALIOJIMAI

23 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda Pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos komitetas (toliau – Komitetas). Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.
2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

VI SKYRIUS

NUKRYPTI LEIDŽIANČIOS NUOSTATOS

24 straipsnis

Susitarimai su šalimis ir teritorijomis, kurios nėra Sąjungos teritorijos dalis

1. Komisija gali leisti bet kuriai valstybei narei sudaryti susitarimą su trečiąja šalimi arba teritorija, nepatenkančia į ES sutarties ir SESV teritorinę taikymo sritį kaip nurodyta SESV 355 straipsnyje (toliau – atitinkama šalis ar teritorija), kuriame būtų nustatyta nuo šio reglamento nukrypti leidžiančių nuostatų, kad išsų pervedimus tarp tos šalies arba teritorijos ir atitinkamos valstybės narės būtų galima laikyti išsų pervedimais toje valstybėje narėje.

Sudaryti tokius susitarimus gali būti leista tik tuomet, jeigu įvykdomos visos šios sąlygos:

- a) atitinkama šalis ar teritorija bendrai naudojami pinigų sąjunga su atitinkama valstybe nare, sudaro dalį tos valstybės narės valiutos zonos arba su Sąjunga, atstovaujama valstybės narės, yra pasirašiusi susitarimą dėl pinigų;
- b) atitinkamos šalies ar teritorijos mokėjimo paslaugų teikėjai tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvauja tos valstybės narės mokėjimo ir atsiskaitymo sistemose; ir
- c) atitinkama šalis ar teritorija reikalauja, kad jos jurisdikcijai priskiriami mokėjimo paslaugų teikėjai taikytų tokias pačias taisykles, kaip nustatyta pagal šį reglamentą.

2. Valstybė narė, norinti sudaryti susitarimą, kaip nurodyta 1 dalyje, pateikia prašymą Komisijai ir suteikia jai visą informaciją, būtiną prašymui įvertinti.

3. Komisijai gavus tokį prašymą, lėšų pervedimai tarp tos valstybės narės ir atitinkamos šalies ar teritorijos laikinai laikomi lėšų pervedimais toje valstybėje narėje, kol priimamas sprendimas pagal šį straipsnį.

4. Jeigu per du mėnesius nuo prašymo gavimo dienos Komisija mano neturinti visos prašymui įvertinti būtinos informacijos, ji kreipiasi į atitinkamą valstybę narę ir patikslina, kokios papildomos informacijos reikalaujama.

5. Komisija per vieną mėnesį nuo visos informacijos, kurią ji mano esant būtina prašymui įvertinti, gavimo dienos apie tai praneša prašymą pateikusiai valstybei narei ir perduoda prašymo kopijas kitoms valstybėms narėms.

6. Per tris mėnesius nuo šio straipsnio 5 dalyje nurodyto pranešimo Komisija, laikydama 23 straipsnio 2 dalyje nurodytos procedūros, nusprendžia, ar leisti atitinkamai valstybei narei sudaryti prašomą susitarimą.

Komisija bet kuriuo atveju priima sprendimą, kaip nurodyta pirmoje pastraipoje, per 18 mėnesių nuo prašymo gavimo.

7. Valstybės narės, kurioms buvo leista sudaryti susitarimus su atitinkama šalimi ar teritorija pagal Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2012/43/ES ⁽¹⁾, Komisijos sprendimą 2010/259/ES ⁽²⁾, Komisijos sprendimą 2009/853/EB ⁽³⁾ arba Komisijos sprendimą 2008/982/EB ⁽⁴⁾, ne vėliau kaip 2017 m. kovo 26 d. pateikia Komisijai atnaujintą informaciją, būtiną įvertinimui pagal 1 dalies antros pastraipos c punktą atlikti.

Per tris mėnesius nuo tokios informacijos gavimo Komisija išnagrinėja pateiktą informaciją siekdama užtikrinti, kad atitinkama šalis ar teritorija reikalautų, kad jos jurisdikcijai priskiriami mokėjimo paslaugų teikėjai taikytų tokias pačias taisykles, kaip nustatyta pagal šį reglamentą. Jei, atlikusi tokį vertinimą, Komisija mano, kad 1 dalies antros pastraipos c punkte nustatyta sąlyga nebetenkinama, ji panaikina atitinkamą Komisijos sprendimą arba Komisijos įgyvendinimo sprendimą.

⁽¹⁾ 2012 m. sausio 25 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimas 2012/43/ES, kuriuo Danijos Karalystė įgaliojama sudaryti susitarimus su Grenlandija ir Farerų salomis, kad pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1781/2006 Danijos ir kiekvienos iš šių teritorijų abipusis lėšų pervedimas būtų traktuojamas kaip lėšų pervedimas Danijoje (OL L 24, 2012 1 27, p. 12).

⁽²⁾ 2010 m. gegužės 4 d. Komisijos sprendimas 2010/259/ES, kuriuo Prancūzijos Respublika įgaliojama sudaryti susitarimą su Monako Kunigaikštyste dėl lėšų pervedimo iš Prancūzijos Respublikos į Monako Kunigaikštystę ir atvirkščiai traktavimo kaip lėšų pervedimo Prancūzijos Respublikoje, remiantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 112, 2010 5 5, p. 23).

⁽³⁾ 2009 m. lapkričio 26 d. Komisijos sprendimas 2009/853/EB, kuriuo Prancūzijai leidžiama sudaryti susitarimą su Sen Pjeru ir Mikelonu, Majotu, Naująja Kaledonija, Prancūzijos Polinezija ir Volisu ir Futūna dėl lėšų pervedimo iš Prancūzijos į kiekvieną iš šių teritorijų ir atvirkščiai traktavimo kaip lėšų pervedimo Prancūzijos teritorijoje, remiantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 312, 2009 11 27, p. 71).

⁽⁴⁾ 2008 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimas 2008/982/EB, kuriuo Jungtinė Karalystė pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1781/2006 įgaliojama sudaryti sutartį su Džersiu, Gernsiu ir Meno sala dėl lėšų pervedimo tarp Jungtinės Karalystės ir kiekvienos iš šių teritorijų traktavimo kaip lėšų pervedimo Jungtinėje Karalystėje (OL L 352, 2008 12 31, p. 34).

25 straipsnis

Gairės

EPI pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010, Reglamento (ES) Nr. 1094/2010 ir Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 16 straipsnius ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. paskelbia kompetentingoms valdžios institucijoms ir mokėjimo paslaugų teikėjams skirtas gaires dėl priemonių, kurių reikia imtis pagal šį reglamentą, visų pirma dėl 7, 8, 11 ir 12 straipsnių įgyvendinimo.

VII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

26 straipsnis

Reglamento (EB) Nr. 1781/2006 panaikinimas

Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 panaikinamas.

Nuorodos į panaikintą reglamentą laikomos nuorodomis į šį reglamentą ir skaitomos pagal priede pateiktą atitikties lentelę.

27 straipsnis

Įsigaliojimas

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo 2017 m. birželio 26 d.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre 2015 m. gegužės 20 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkė

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006	Šis reglamentas
1 straipsnis	1 straipsnis
2 straipsnis	3 straipsnis
3 straipsnis	2 straipsnis
4 straipsnis	4 straipsnio 1 dalis
5 straipsnis	4 straipsnis
6 straipsnis	5 straipsnis
7 straipsnis	7 straipsnis
8 straipsnis	7 straipsnis
9 straipsnis	8 straipsnis
10 straipsnis	9 straipsnis
11 straipsnis	16 straipsnis
12 straipsnis	10 straipsnis
—	11 straipsnis
—	12 straipsnis
—	13 straipsnis
13 straipsnis	—
14 straipsnis	15 straipsnis
15 straipsnis	17–22 straipsniai
16 straipsnis	23 straipsnis
17 straipsnis	24 straipsnis
18 straipsnis	—
19 straipsnis	—
—	26 straipsnis
20 straipsnis	27 straipsnis

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) 2015/848**2015 m. gegužės 20 d.****dėl nemokumo bylų****(nauja redakcija)**

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 81 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) 2012 m. gruodžio 12 d. Komisija priėmė ataskaitą dėl Tarybos reglamento (EB) Nr. 1346/2000 ⁽³⁾ taikymo. Ataskaitoje daroma išvada, kad iš esmės reglamentas veikia gerai, tačiau pageidautina pagerinti tam tikrų jo nuostatų taikymą siekiant veiksmingiau administruoti tarpvalstybines nemokumo bylas. Kadangi tas reglamentas buvo kelis kartus iš dalies keistas ir turi būti padaryta papildomų pakeitimų, siekiant aiškumo jis turėtų būti išdėstytas nauja redakcija;
- (2) Sąjungos tikslas yra sukurti laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę;
- (3) tam, kad vidaus rinka veiktų tinkamai, reikia užtikrinti efektyvų ir veiksmingą tarpvalstybinių nemokumo bylų nagrinėjimą. Reikia priimti šį reglamentą tam tikslui, kuris priskiriamas teisminio bendradarbiavimo civilinėse bylose sričiai pagal Sutarties 81 straipsnį, įgyvendinti;
- (4) įmonių veikla turi vis didesnę tarpvalstybinį poveikį, ir dėl to ją vis daugiau reglamentuoja Sąjungos teisė. Tokių įmonių nemokumas taip pat daro poveikį tinkamam vidaus rinkos veikimui, ir reikalingas Sąjungos aktas, reikalaujantis, kad būtų derinamos nemokaus skolininko turtui taikytinos priemonės;
- (5) tam, kad vidaus rinka tinkamai veiktų, reikia vengti skatinti šalis perkelti turtą ar teismo procesą iš vienos valstybės narės į kitą ieškant palankesnio teisinio reglamentavimo visų kreditorių bendrai nenaudai;
- (6) šis reglamentas turėtų apimti nuostatas, reglamentuojančias jurisdikciją iškelti nemokumo bylą ir pradėti nagrinėti tiesiogiai iš nemokumo bylos kilusius bei glaudžiai su ja susijusius ieškinius. Šiame reglamente taip pat turėtų būti nuostatų dėl tokiose bylose priimtų teismo sprendimų pripažinimo bei vykdymo ir nuostatų dėl nemokumo byloms taikytinos teisės. Be to, šiame reglamente turėtų būti nustatytos tam pačiam skolininkui arba kelioms tos pačios įmonių grupės narėms iškeltų nemokumo bylų koordinavimo taisyklės;
- (7) bankrotai, su nemokių įmonių arba kitų juridinių asmenų likvidavimu susiję procesai, teisinės priemonės, susitarimai ir analogiškos bylos bei su tokiomis bylomis susiję ieškiniai nepatenka į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁴⁾ taikymo sritį. Toms byloms turėtų būti taikomas šis reglamentas. Aiškinant šį reglamentą reikėtų kuo labiau vengti reglamentavimo spragų tarp šių dviejų teisės aktų. Tačiau vien tai, kad nacionalinė procedūra nėra nurodyta šio reglamento A priede pateiktame sąraše, neturėtų reikšti, kad jai taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012;

⁽¹⁾ OL C 271, 2013 9 19, p. 55.

⁽²⁾ 2014 m. vasario 5 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. kovo 12 d. Tarybos pozicija, priimta per pirmąjį svarstymą (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje). 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽³⁾ 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1346/2000 dėl bankroto bylų (OL L 160, 2000 6 30, p. 1).

⁽⁴⁾ 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012 12 20, p. 1).

- (8) siekiant padidinti tarpvalstybines pasekmes sukeliančių nemokumo bylų veiksmingumą ir efektyvumą, reikalinga ir tinkama, kad nuostatos dėl jurisdikcijos, pripažinimo ir šioje srityje taikytinos teisės būtų numatytos Sąjungos priemonėje, kuri yra privaloma ir tiesiogiai taikoma valstybėse narėse;
- (9) šis reglamentas turėtų būti taikomas jame nustatytas sąlygas atitinkančioms nemokumo byloms, neatsižvelgiant į tai, ar skolininkas yra fizinis ar juridinis asmuo, verslininkas ar individualus asmuo. Išsamus tų nemokumo bylų sąrašas pateikiamas A priede. Nacionalinių procedūrų, įtrauktų į A priedą, atveju šis reglamentas turėtų būti taikomas kitos valstybės narės teismams papildomai nenagrinėjant, ar tenkinamos šiame reglamente nustatytos sąlygos. Nacionalinėms nemokumo procedūroms, nenurodytoms A priede pateiktame sąraše, šis reglamentas neturėtų būti taikomas;
- (10) į šio reglamento taikymo sritį reikėtų įtraukti ir tas bylas, kuriomis skatinama sanuoti ekonomiškai perspektyvias, bet sunkumų patiriančias įmones, ir kuriomis verslininkams suteikiama dar viena galimybė. Visų pirma jis turėtų būti taikomas ir byloms, kuriomis numatoma restruktūrizuoti skolininką tuo etapu, kai nemokumas yra tik tikėtinas, ir byloms, kurias nagrinėjant skolininkas ir toliau visiškai arba iš dalies kontroliuoja savo turtą ir reikalus. Jis taip pat turėtų būti taikomas ir vartotojų bei savarankiškai dirbančių asmenų skolų nurašymą arba skolų sureguliuojimą numatančioms byloms, pavyzdžiui, sumažinant sumą, kurią skolininkas turi sumokėti, arba pratęsiant skolininkui nustatytą mokėjimo terminą. Kadangi tokiose bylose ne visada skiriamas nemokumo specialistas, šis reglamentas joms turėtų būti taikomas tais atvejais, kai jos vykdomos kontroliuojant ar prižiūrint teismui. Šiame kontekste terminas „kontrolė“ turėtų apimti tuos atvejus, kai teismas įsikiša tik kreditoriaus ar kitų suinteresuotųjų šalių prašymu;
- (11) šis reglamentas taip pat turėtų būti taikomas procedūroms, kuriomis nustatomas laikinas atskirų kreditorių pateiktų ieškinių dėl vykdymo užtikrinimo sustabdymas, kai tokie ieškiniai galėtų turėti neigiamos įtakos deryboms ir sumenkinti galimybes restruktūrizuoti skolininko verslą. Tokios procedūros neturėtų būti žalingos visiems kreditoriams bendrai ir, jei susitarimas dėl restruktūrizavimo plano negali būti pasiektas, turėtų būti taikomos prieš pradėdant taikyti kitas procedūras, kurioms taikomas šis reglamentas;
- (12) šis reglamentas turėtų būti taikomas byloms, apie kurių iškėlimą turi būti paskelbta tam, kad kreditoriai galėtų sužinoti apie bylas ir galėtų pateikti savo reikalavimus tokiu būdu užtikrinant kolektyvinį bylų pobūdį, ir siekiant suteikti kreditoriams galimybę ginčyti bylą iškėlusio teismo jurisdikciją;
- (13) todėl šis reglamentas neturėtų būti taikomas nemokumo byloms, kurios yra konfidencialios. Nors kai kuriose valstybėse narėse tokioms byloms gali tekti svarbus vaidmuo, dėl konfidencialaus jų pobūdžio kitoje valstybėje narėje esančiam kreditoriui ar teismui neįmanoma žinoti, kad tokios bylos yra iškeltos, todėl tampa sudėtinga numatyti, kad jų teisinės pasekmės būtų pripažintos visoje Sąjungoje;
- (14) kolektyvinėse bylose, kurioms taikomas šis reglamentas, turėtų dalyvauti visi kreditoriai, kuriems skolininkas yra skolingas visą savo negrąžintų skolų sumą arba didelę šios sumos dalį, arba didelę tokių kreditorių dalis, su sąlyga, kad nebus daromas poveikis kreditorių, kurie nedalyvauja tokioje byloje, reikalavimams. Tai taip pat turėtų apimti bylas, kuriose dalyvauja tik skolininko finansiniai kreditoriai. Bylos, kuriose nedalyvauja visi skolininko kreditoriai, turėtų būti bylos, kuriomis siekiama sanuoti skolininką. Bylose, kurias išsprendus galutinai nutraukiama skolininko veikla ar likviduojamas skolininko turtas, turėtų dalyvauti visi skolininko kreditoriai. Be to, tai, kad tam tikrose fizinių asmenų nemokumo bylose tam tikrų kategorijų reikalavimų, pavyzdžiui, išlaikymo reikalavimų, atveju netaikoma skolos nurašymo galimybė, neturėtų reikšti, kad tokios bylos nėra kolektyvinės;
- (15) šis reglamentas taip pat turėtų būti taikomas byloms, kurios pagal kai kurių valstybių narių teisę yra iškeltos ir tam tikrą laiką nagrinėjamos kaip laikino ar preliminarus pobūdžio bylos, kol teismas priima nutartį, kuria patvirtinama, kad byla toliau nagrinėjama ne kaip laikino pobūdžio byla. Nors nurodoma, kad šios bylos yra „laikino pobūdžio“, tokios bylos turėtų atitikti visus kitus šio reglamento reikalavimus;
- (16) šis reglamentas turėtų būti taikomas byloms, kurios grindžiamos teisės aktais dėl nemokumo. Tačiau bylos, grindžiamos bendrąja įmonių teise, kuri nėra išimtinai skirta nemokumo atvejams, neturėtų būti laikomos bylomis, grindžiamomis teisės aktais dėl nemokumo. Taip pat skolos sureguliuojimo tikslais neturėtų būti įtraukiamos konkrečios bylos, kuriose nurašomos labai mažas pajamas gaunančio ir labai mažos vertės turtą turinčio fizinio asmens skolos, su sąlyga, kad šios rūšies bylose niekada nebus numatomas mokėjimas kreditoriams;

- (17) į šio reglamento taikymo sritį turėtų būti įtrauktos bylos, pradėtos tais atvejais, kai skolininkas susiduria su nefinansiniais sunkumais, su sąlyga, kad dėl tokių sunkumų kyla tikra ir rimta grėsmė skolininko esamam ar būsimam gebėjimui sumokėti savo skolas suėjus mokėjimo terminui. Su tokios grėsmės nustatymu susijęs laikotarpis gali trukti kelis mėnesius ar net ilgesnį laikotarpį, siekiant atsižvelgti į atvejus, kai skolininkas susiduria su kitais nei finansiniai sunkumais, dėl kurių kyla nuolatinė grėsmė jo vykdomai veiklai, o vidutinės trukmės laikotarpiu – jo likvidumui. Taip galėtų būti, pavyzdžiui, tuo atveju, jei skolininkas prarado sandorį, kuris jam buvo itin svarbus;
- (18) šiuo reglamentu neturėtų būti daromas poveikis taisyklėms dėl valstybės pagalbos susigrąžinimo iš nemokių įmonių, kaip išaiškinta Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikoje;
- (19) šis reglamentas neturėtų būti taikomas nemokumo byloms, susijusioms su draudimo įmonėmis, kredito įstaigomis, investicinėmis įmonėmis ir kitomis įmonėmis, institucijomis ar bendrovėmis, kurioms taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/24/EB⁽¹⁾, ir kolektyvinio investavimo subjektais, kadangi jiems visiems taikomi specialūs susitarimai, o nacionalinės priežiūros institucijos jų atžvilgiu turi plačius įsikišimo įgaliojimus;
- (20) nemokumo bylos nebūtinai yra nagrinėjamos teisminėse institucijose. Todėl šio reglamento tam tikrose nuostatose vartojama sąvoka „teismas“ turėtų būti aiškinama plačiai – ji turėtų apimti ir asmenis arba institucijas, pagal nacionalinę teisę įgaliotus iškelti nemokumo bylas. Siekiant taikyti šį reglamentą, bylos (kurias sudaro teisės aktuose nustatyti veiksmai ir formalumai) ne tik turėtų atitikti šio reglamento nuostatas, jos taip pat turėtų būti oficialiai pripažįstamos ir turėti teisinę galią valstybėje narėje, kurioje iškelta nemokumo byla;
- (21) nemokumo specialistai yra apibrėžti šiame reglamente ir išvardyti B priede. Nemokumo specialistų, kurie paskirti nedalyvaujant teisminei institucijai, veikla turėtų būti tinkamai reglamentuojama pagal nacionalinę teisę ir jiems turėtų būti suteikti įgaliojimai veikti nemokumo bylose. Nacionalinėje reguliavimo sistemoje turėtų būti numatytos tinkamos priemonės galimiems interesų konfliktams spręsti;
- (22) šiame reglamente pripažįstama, kad, esant dideliems materialinės teisės skirtumams, nustatyti universalų nemokumo bylų procesą visoje Sąjungoje yra nepraktiška. Valstybės, kurioje iškelta nemokumo byla, teisės taikymas be išimčių šiuo atveju dažnai sukeltų sunkumų. Tai pasakytina, pavyzdžiui, apie labai skirtingus valstybių narių nacionalinius įstatymus, užtikrinančius kreditoriaus interesus. Be to, kai kuriais atvejais labai skiriasi pirmumo teisės, kuriomis naudojasi kai kurie kreditoriai nemokumo bylose. Atliekant kitą šio reglamento peržiūrą reikės nustatyti tolesnes priemones, kad būtų pagerintos darbuotojų pirmumo teisės Europos lygmeniu. Šiame reglamente į tokius skirtingus nacionalinius įstatymus reikėtų atsižvelgti dviem aspektais. Viena vertus, reikėtų priimti nuostatą, numatančią specialias su taikoma teise susijusias taisykles dėl ypač svarbių teisių ir teisinių santykių (pvz., daiktinės teisės ir darbo sutartys). Kita vertus, nacionalinės bylos, susijusios tik su byla iškėlusioje valstybėje esančiu turtu, taip pat turėtų būti leidžiamos kartu su pagrindinėmis universalus pobūdžio nemokumo bylomis;
- (23) pagal šį reglamentą pagrindinę nemokumo bylą galima iškelti valstybėje narėje, kurioje yra skolininko pagrindinių interesų vieta. Ta byla yra universalus pobūdžio ir apima visą skolininko turtą. Siekiant apsaugoti įvairius interesus, šiame reglamente leidžiama lygiagrečiai su pagrindinėmis nemokumo bylomis iškelti šalutines nemokumo bylas ir nagrinėti jas kartu su pagrindinėmis. Šalutines nemokumo bylas galima kelti valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta. Šalutinės nemokumo bylos sukelia pasekmes tik toje valstybėje esančio skolininko turto atžvilgiu. Privalomos derinimo su pagrindinėmis nemokumo bylomis taisyklės užtikrina vienovę Sąjungoje;
- (24) tais atvejais, kai su juridiniu asmeniu arba įmone susijusi pagrindinė nemokumo byla iškelta valstybėje narėje, kuri nėra valstybė narė, kurioje yra jo (jos) registruota buveinė, vadovaujantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika, turėtų būti įmanoma valstybėje narėje, kurioje yra registruota buveinė, iškelti šalutinę nemokumo bylą, su sąlyga, kad skolininkas vykdo ekonominę veiklą naudodamas žmogiškuosius išteklius ir turtą toje valstybėje;
- (25) šis reglamentas taikomas tik toms byloms, kuriose skolininko pagrindinių interesų vieta yra Sąjungoje;

⁽¹⁾ 2001 m. balandžio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/24/EB dėl kredito įstaigų reorganizavimo ir likvidavimo (OL L 125, 2001 5 5, p. 15).

- (26) šiame reglamente pateikiamos jurisdikcijos taisyklės nustato tik tarptautinę jurisdikciją, tai yra, jose nurodoma ta valstybė narė, kurios teismai gali iškelti nemokumo bylas. Toje valstybėje narėje teritorinė jurisdikcija turėtų būti nustatyta pagal atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę;
- (27) prieš iškeldamas nemokumo bylą, kompetentingas teismas turėtų savo iniciatyva įvertinti, ar skolininko pagrindinių interesų vieta arba skolininko įsisteigimo vieta iš tikrųjų priklauso jo jurisdikcijai;
- (28) nustatant, ar skolininko pagrindinių interesų vietą gali nustatyti trečiosios šalys, reikėtų ypač daug dėmesio skirti kreditoriams ir tam, kurioje vietoje, jų supratimu, skolininkas administruoja savo interesus. Tuo atveju, kai pasikeičia pagrindinių interesų vieta, gali reikėti tinkamu metu informuoti kreditorius apie naują vietą, kurioje skolininkas vykdo veiklą, pavyzdžiui, komercinėje korespondencijoje atkreipiant dėmesį į pasikeitusį adresą arba apie naują vietą paskelbiant kitomis tinkamomis priemonėmis;
- (29) šiame reglamente turėtų būti nustatytos tam tikros apsaugos priemonės, skirtos tam, kad būtų užkirstas kelias nesąžiningam ar piktnaudžiaujamam palankesnio teisinio reglamentavimo ieškojimui;
- (30) atitinkamai, turėtų būti įmanoma paneigti prezumpcijas, kad registruota buveinė, pagrindinė verslo vieta ir įprastinė gyvenamoji vieta yra pagrindinių interesų vieta, o atitinkamas valstybės narės teismas turėtų nuodugnai įvertinti, ar skolininko pagrindinių interesų vieta iš tiesų yra toje valstybėje narėje. Įmonės atveju turėtų būti įmanoma paneigti šią prezumpciją, kai įmonės centrinė administracija yra kitoje valstybėje narėje nei jos registruota buveinė, ir kai visapusiškas visų atitinkamų veiksmų įvertinimas rodo ir tą gali nustatyti trečiosios šalys, kad tikroji įmonės valdymo ir priežiūros bei jos interesų tvarkymo vieta yra toje kitoje valstybėje narėje. Fizinio asmens, kuris nevykdo savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos, atveju turėtų būti įmanoma paneigti šią prezumpciją, pavyzdžiui, jei didžioji skolininko turto dalis yra ne jo įprastinės gyvenamosios vietos valstybėje narėje arba jei galima nustatyti, kad jo pagrindinė persikėlimo priežastis buvo pateikti prašymą iškelti nemokumo bylą naujojoje jurisdikcijoje ir jei toks prašymas iš esmės pažeistų kreditorius, kurie vykdė veiklą su skolininku dar iki tokio perkėlimo, interesus;
- (31) siekiant to paties su nesąžiningo ar piktnaudžiaujamo palankesnio teisinio reglamentavimo ieškojimo prevencija susijusio tikslo, prezumpcija, kad pagrindinių interesų vieta yra registruotos buveinės vietoje, asmens pagrindinėje verslo vietoje ar asmens įprastinėje gyvenamojoje vietoje, neturėtų būti taikoma, kai atitinkamai įmonės, juridinio asmens ar fizinio asmens, kuris vykdo savarankišką ūkinę komercinę ar profesinę veiklą, atveju skolininkas savo registruotą buveinę ar pagrindinę verslo vietą perkėlė į kitą valstybę narę per tris mėnesius prieš pareiškimo dėl nemokumo bylos iškėlimo pateikimą, o asmens, kuris nevykdo savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos, atveju – skolininkas savo įprastinę gyvenamąją vietą perkėlė į kitą valstybę narę per šešis mėnesius prieš pareiškimo dėl nemokumo bylos iškėlimo pateikimą;
- (32) visais atvejais, kai atsižvelgiant į bylos aplinkybes kyla abejonų dėl teismo jurisdikcijos, teismas turėtų reikalauti, kad skolininkas pateiktų papildomų jo teiginius patvirtinančių įrodymų ir, kai tai leidžiama pagal nemokumo byloms taikytiną teisę – suteikti skolininko kreditoriams galimybę pareikšti savo nuomonę jurisdikcijos klausimu;
- (33) tais atvejais, kai teismas, kuriam pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo, nustato, kad pagrindinių interesų vieta nėra jo teritorijoje, jis neturėtų iškelti pagrindinės nemokumo bylos;
- (34) be to, visiems skolininko kreditoriams turėtų būti suteikta veiksminga sprendimo iškelti nemokumo bylą užginčijimo priemonė. Sprendimo iškelti nemokumo bylą užginčijimo padariniai turėtų būti reglamentuojami nacionalinės teisės;
- (35) valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta nemokumo byla, teismai taip pat turėtų turėti jurisdikciją nagrinėti ieškinius, tiesiogiai kylančius iš nemokumo bylos ir glaudžiai su ja susijusius. Tokie ieškiniai turėtų apimti ieškinius dėl sandorių pripažinimo negaliojančiais atsakovams kitose valstybėse narėse ir ieškinius dėl prievolių, kylančių nemokumo bylos nagrinėjimo metu, pavyzdžiui, išankstinio byloje patirtų išlaidų apmokėjimo. Tačiau ieškiniai dėl prievolių vykdymo pagal iki bylos iškėlimo skolininko sudarytą sutartį nėra laikomi tiesiogiai kylančiais iš bylos. Kai toks ieškiny yra susijęs su kitu bendrąja civiline ir komercine teise grindžiamu ieškiniu, nemokumo specialistas turėtų turėti galimybę abu ieškinius pateikti atsakovo nuolatinės gyvenamosios vietos ar

buveinės vietos teismui, jeigu jis mano, kad teismo procesas toje jurisdikcijoje būtų veiksmingesnis. Tai galėtų būti taikytina, pavyzdžiui, tuo atveju, kai nemokumo specialistas nori į vieną ieškinį sujungti nemokumo teise grindžiamą ieškinį dėl direktoriaus atsakomybės ir ieškinį, grindžiamą įmonių teise ar bendrąja deliktų teise;

- (36) teismas, turintis jurisdikciją iškelti pagrindinę nemokumo bylą, turėtų galėti nuo tada, kai pateikiamas reikalavimas iškelti bylą, taikyti laikinąsias ir apsaugos priemones. Apsaugos priemonės iki nemokumo bylos pradžios ir jai prasidėjus yra svarbios nemokumo bylą veiksmingumui užtikrinti. Tuo tikslu šiame reglamente turėtų būti numatytos įvairios galimybės. Viena vertus, teismas, kompetentingas nagrinėti pagrindinę nemokumo bylą, taip pat turėtų turėti galimybę taikyti kitos valstybės narės teritorijoje esančio turto laikinąsias ir apsaugos priemones. Kita vertus, prieš iškeliant nemokumo bylą laikinai paskirtas nemokumo specialistas turėtų turėti galimybę valstybėse narėse, kuriose yra skolininko įsisteigimo vieta, kreiptis dėl tų valstybių narių teisėje numatytų apsaugos priemonių taikymo;
- (37) prieš iškeliant pagrindinę nemokumo bylą teisė prašyti iškelti nemokumo bylą valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta, turėtų būti suteikta tik vietos kreditoriams ir valdžios institucijoms, arba tik tais atvejais, kai pagal valstybės narės, kurioje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, teisę pagrindinė nemokumo byla negali būti iškelta. Šis apribojimas taikomas siekiant užtikrinti, kad dėl teritorinių nemokumo bylą iškėlimo prieš iškeliant pagrindines nemokumo bylas turėtų būti kreipiamasi tik būtinaisiais atvejais;
- (38) iškėlus pagrindinę nemokumo bylą, šiuo reglamentu neribojama teisė prašyti iškelti nemokumo bylą valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta. Nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje arba bet kuris kitas pagal tos valstybės narės nacionalinę teisę įgaliotas asmuo gali kreiptis dėl šalutinės nemokumo bylos iškėlimo;
- (39) šiuo reglamentu turėtų būti numatytos skolininko turto vietos nustatymo taisyklės, kurios turėtų būti taikomos nustatant, kuris turtas priskiriamas pagrindinei arba šalutinei nemokumo bylai, arba atvejams, susijusiems su trečiųjų šalių daiktinėmis teisėmis. Visų pirma šiame reglamente turėtų būti nustatyta, kad bendro galiojimo Europos patentai, Bendrijos prekių ženklai arba kitos panašios teisės, pavyzdžiui, augalų veislių teisinė apsauga Bendrijoje ar Bendrijos dizainas, turėtų būti įtraukti tik į pagrindinę nemokumo bylą;
- (40) šalutinė nemokumo byla gali būti iškelta ne tik siekiant apsaugoti vietinius interesus, bet ir kitais tikslais. Gali pasitaikyti atveju, kai nemokaus skolininko turtą per daug sudėtinga administruoti kaip vienetą arba kai skirtumai tarp atitinkamų teisinių sistemų yra tokie dideli, kad gali atsirasti problemų dėl pasekmių, kylančių iš valstybės, kurioje iškelta byla, teisės taikymo kitoms valstybėms narėms, kuriose yra turtas. Dėl tos priežasties nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje gali prašyti iškelti šalutinę nemokumo bylą, jei to reikia, kad būtų galima veiksmingai administruoti nemokaus subjekto turtą;
- (41) šalutinė nemokumo byla gali ir pakenkti veiksmingam nemokaus subjekto turto administravimui. Todėl šiame reglamente nurodomi du konkretūs atvejai, kai teismas, kuriam pateiktas pareiškimas iškelti šalutinę nemokumo bylą, turėtų galėti nemokumo specialisto pagrindinėje nemokumo byloje prašymu atidėti tokios bylos iškėlimą arba atsisakyti ją iškelti;
- (42) pirma, šiuo reglamentu nemokumo specialistui pagrindinėje nemokumo byloje suteikiama galimybė duoti įsipareigojimą vietos kreditoriams, kad jiems bus taikomos tokios sąlygos, lyg būtų buvusi iškelta šalutinė nemokumo byla. Tas įsipareigojimas turi atitikti tam tikras šiame reglamente nustatytas sąlygas, visų pirma kvalifikuota balsų dauguma jį turi patvirtinti vietos kreditoriai. Kai duodamas toks įsipareigojimas, teismas, kuriam pateiktas pareiškimas iškelti šalutinę nemokumo bylą, turėtų galėti atsisakyti tenkinti tą pareiškimą, jei jis įsitikina, kad įsipareigojimu tinkamai apsaugomi vietos kreditorių bendri interesai. Vertindamas tuos interesus teismas turėtų atsižvelgti į tai, kad įsipareigojimas buvo patvirtintas vietos kreditorių kvalifikuota balsų dauguma;
- (43) to įsipareigojimo davimo vietos kreditoriams tikslais valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta, esantis turtas ir teisės turėtų sudaryti nemokaus subjekto turto porūšį, ir paskirstydamas juos arba pajamas, gautas juos realizavus, nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje turėtų paisyti pirmumo teisių, kurias kreditoriai būtų turėję, jei toje valstybėje narėje būtų buvusi iškelta šalutinė nemokumo byla;

- (44) išipareigojimo patvirtinimui atitinkamai turėtų būti taikoma nacionalinė teisė. Visų pirma, kai pagal nacionalinę teisę restruktūrizavimo plano patvirtinimui taikomose balsavimo taisyklėse reikalaujama išankstinio kreditorių reikalavimų patvirtinimo, tie reikalavimai turėtų būti laikomi patvirtintais balsavimo dėl išipareigojimo tikslu. Kai restruktūrizavimo planų patvirtinimui pagal nacionalinę teisę taikomos įvairios procedūros, valstybės narės turėtų nustatyti konkrečią procedūrą, kuri turėtų būti taikoma šiomis aplinkybėmis;
- (45) antra, šiame reglamente turėtų būti numatyta galimybė teismui laikinai sustabdyti šalutinės nemokumo bylos iškėlimą, kai pagrindinėje nemokumo byloje yra laikinai sustabdomi atskiri vykdymo procesai, kad būtų užtikrintas pagrindinėje nemokumo byloje taikyto sustabdymo veiksmingumas. Teismas turėtų galėti laikinai sustabdyti bylos iškėlimą, jei jis įsitikina, kad yra imtasi tinkamų priemonių vietos kreditorių bendriems interesams apsaugoti. Tokiu atveju visi kreditoriai, kuriems galėtų turėti įtakos derybų dėl restruktūrizavimo plano rezultatai, turėtų būti informuojami apie derybas ir jiems turėtų būti leidžiama jose dalyvauti;
- (46) siekiant užtikrinti veiksmingą vietos interesų apsaugą, nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje neturėtų galėti piktnaudžiaujamai realizuoti valstybėje narėje, kurioje yra įsisteigimo vieta, esantį turtą ar perkelti jį į kitą vietą, visų pirma siekiant sutrukdyti veiksmingai patenkinti tokius interesus, jei vėliau būtų iškelta šalutinė nemokumo byla;
- (47) šiuo reglamentu neturėtų būti užkertamas kelias valstybės narės, kurioje iškelta šalutinė nemokumo byla, teismams taikyti sankcijas skolininko direktoriams už jų padarytus pareigų pažeidimus su sąlyga, kad tie teismai pagal savo nacionalinę teisę turi jurisdikciją nagrinėti tokius ginčus;
- (48) pagrindine nemokumo byla ir šalutine nemokumo byla gali būti prisidedama prie nemokaus skolininko turto veiksmingo administravimo arba veiksmingo viso turto realizavimo tik tuo atveju, jei su visomis vienu metu nagrinėjamos bylomis susiję subjektai tinkamai bendradarbiauja. Tinkamas bendradarbiavimas reiškia, kad įvairūs nemokumo specialistai ir susiję teismai glaudžiai bendradarbiauja, visų pirma keisdami pakankamu informacijos kiekiu. Siekiant užtikrinti, kad pagrindinės nemokumo bylos būtų vyraujančios, tokiose bylose nemokumo specialistui turėtų būti suteiktos kelios galimybės įsikišti į šalutines nemokumo bylas, nagrinėjamas tuo pat metu. Visų pirma nemokumo specialistas turėtų galėti pasiūlyti restruktūrizavimo planą ar susitarimą arba prašyti sustabdyti turto realizavimą šalutinėje nemokumo byloje. Bendradarbiaudami nemokumo specialistai ir teismai turėtų atsižvelgti į geriausią bendradarbiavimo tarpvalstybinėse nemokumo bylose praktiką, išdėstytą nemokumo teisės srityje dirbančių Europos ir tarptautinių organizacijų priimtuose ryšių palaikymo ir bendradarbiavimo principuose bei gairėse, visų pirma atitinkamose Jungtinių Tautų Tarptautinės prekybos teisės komisijos (UNCITRAL) parengtose gairėse;
- (49) atsižvelgiant į tokį bendradarbiavimą nemokumo specialistai ir teismai turėtų galėti sudaryti susitarimus ir protokolus, kuriais būtų siekiama sudaryti palankesnes sąlygas tarpvalstybiniam bendradarbiavimui įvairiose nemokumo bylose įvairiose valstybėse narėse, susijusiose su tuo pačiu skolininku arba tos pačios įmonių grupės narėmis, kai tai yra suderinama su kiekvienai bylai taikytinomis taisyklėmis. Tokių susitarimų ir protokolų forma gali būti įvairi (rašytinė ar žodinė) ir jų taikymo sritis gali būti įvairi (nuo bendro pobūdžio iki specifinių), ir juos gali sudaryti įvairios šalys. Paprastuose bendro pobūdžio susitarimuose gali būti akcentuojamas glaudaus šalių bendradarbiavimo poreikis nesprenžiant specifinių klausimų, o išsamesniuose specifiniuose susitarimuose gali būti nustatoma principų, kuriais vadovaujamos keliose nemokumo bylose, sistema ir juos gali tvirtinti susiję teismai, kai to reikalaujama pagal nacionalinę teisę. Juose gali būti nustatytas šalių susitarimas imtis ar nesiimti tam tikrų žingsnių ar veiksmų;
- (50) panašiai įvairių valstybių narių teismai gali bendradarbiauti koordinuodami nemokumo specialistų skyrimą. Tokiomis aplinkybėmis jie gali paskirti vieną nemokumo specialistą kelioms nemokumo byloms, susijusioms su tuo pačiu skolininku ar įvairiomis įmonių grupės narėmis, su sąlyga, kad tai suderinama su kiekvienai bylai taikytinomis taisyklėmis, visų pirma su nemokumo specialistui keliamais kvalifikacijos ir licencijavimo reikalavimais;
- (51) šiuo reglamentu turėtų būti užtikrintas veiksmingas nemokumo bylų, susijusių su įvairiomis įmonių grupė sudarančiomis įmonėmis, administravimas;

- (52) jei nemokumo bylos iškeliamos kelioms tos pačios grupės įmonėms, su tomis bylomis susiję subjektai turėtų tinkamai bendradarbiauti. Todėl įvairiems nemokumo specialistams ir susijusiems teismams turėtų būti taikoma panaši bendradarbiavimo ir ryšių palaikymo tarpusavyje prievolė, kokia taikoma nemokumo specialistams ir teismams, susijusiems su tam pačiam skolininkui iškelta pagrindine ir šalutine nemokumo bylomis. Nemokumo specialistų bendradarbiavimas neturėtų prieštarauti kreditorių interesams nė vienoje byloje, o tokiu bendradarbiavimu turėtų būti siekiama rasti sprendimą, kuriuo būtų stiprinama sinergija visoje grupėje;
- (53) nustatant taisyklės dėl įmonių grupių nemokumo bylų neturėtų būti ribojama galimybė teismui kelti nemokumo bylas kelioms tai pačiai grupei priklausančioms įmonėms vienoje jurisdikcijoje, jei teismas nustato, kad tų įmonių pagrindinių interesų vieta yra toje pačioje valstybėje narėje. Tokiais atvejais teismui taip pat turėtų būti suteikta galimybė pririnkus visose susijusiose bylose paskirti tą patį nemokumo specialistą, su sąlyga, kad tai neprieštarauja jiems taikytinoms taisyklėms;
- (54) siekiant labiau pagerinti įmonių grupės narių nemokumo bylų koordinavimą ir sudaryti sąlygas koordinuojamam grupės restruktūrizavimui, šiuo reglamentu turėtų būti nustatytos procedūrinės taisyklės dėl įmonių grupės narių nemokumo bylų koordinavimo. Tokiu koordinavimu turėtų būti siekiama užtikrinti koordinavimo veiksmingumą, tuo pačiu metu atsižvelgiant į kiekvienos grupės narės atskirą teisinį subjektiškumą;
- (55) vienai iš įmonių grupės narių iškeltoje nemokumo byloje paskirtas nemokumo specialistas turėtų galėti prašyti pradėti grupės koordinavimo procesą. Vis dėlto, kai to reikalaujama nemokumui taikytinoje teisėje, tas nemokumo specialistas prieš pateikdamas tokį prašymą turėtų gauti būtiną leidimą. Prašyme turėtų būti nurodyti esminiai koordinavimo elementai, visų pirma išdėstytas koordinavimo planas, pasiūlyta, kas turėtų būti paskirtas koordinatoriumi, ir nurodytos numatomos koordinavimo išlaidos;
- (56) siekiant užtikrinti neprivalomą grupės koordinavimo proceso pobūdį, susiję nemokumo specialistai turėtų galėti per nustatytą laikotarpį paprieštarauti dėl savo dalyvavimo procese. Siekiant sudaryti sąlygas susijusiems nemokumo specialistams priimti pagrįstą sprendimą dėl dalyvavimo grupės koordinavimo procese, jau ankstyvuju proceso etapu jie turėtų būti informuojami apie esminius koordinavimo elementus. Tačiau nemokumo specialistui, kuris iš pradžių prieštarauja dalyvavimui grupės koordinavimo procese, turėtų būti suteikta galimybė vėliau pateikti prašymą jame dalyvauti. Tokiu atveju koordinatorius turėtų priimti sprendimą dėl prašymo priimtinumą. Visiems nemokumo specialistams, įskaitant prašymą pateikusį nemokumo specialistą, turėtų būti pranešta apie koordinatoriaus sprendimą ir jie turėtų turėti galimybę ginčyti tą sprendimą teisme, kuris pradėjo grupės koordinavimo procesą;
- (57) grupės koordinavimo procesu turėtų būti visada siekiama sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingam grupės narių nemokumo bylų administravimui ir iš esmės daryti teigiamą poveikį kreditoriams. Todėl šiuo reglamentu turėtų būti užtikrinta, kad teismas, kuriam buvo pateiktas prašymas dėl grupės koordinavimo proceso, įvertintų tuos kriterijus prieš pradėdamas grupės koordinavimo procesą;
- (58) grupės koordinavimo proceso nauda neturėtų būti mažiau svarbi nei to proceso išlaidos. Todėl būtina užtikrinti, kad koordinavimo išlaidos ir tų išlaidų dalis, kurią padengs kiekviena grupės narė, būtų adekvačios, proporcingos ir pagrįstos, ir kad tos išlaidos ir jų dalys būtų nustatytos pagal valstybės narės, kurioje buvo pradėtas grupės koordinavimo procesas, nacionalinę teisę. Susiję nemokumo specialistai taip pat turėtų turėti galimybę kontroliuoti tas išlaidas nuo pat proceso ankstyvojo etapo. Kai to reikalaujama nacionalinėje teisėje, jau ankstyvuju bylos etapu išlaidų kontrolė galėtų apimti nemokumo specialisto kreipimąsi į teismą ar į kreditorių komitetą dėl patvirtinimo;
- (59) jei, koordinatoriaus vertinimu, jo užduotims vykdyti reikia labai padidinti išlaidas, palyginti su iš pradžių numatytais išlaidomis, ir bet kuriuo atveju, jei išlaidos viršija 10 % numatomų išlaidų, koordinatorius turėtų gauti grupės koordinavimo procesą pradėjusio teismo leidimą viršyti tokias išlaidas. Prieš priimdamas sprendimą, grupės koordinavimo procesą pradėjęs teismas turėtų suteikti galimybę dalyvaujantiems nemokumo specialistams būti išklaustiems teismo posėdyje, kad jie galėtų pateikti savo pastabas dėl koordinatoriaus prašymo tinkamumo;

- (60) šiame reglamente taip pat reikėtų numatyti alternatyvų mechanizmą, skirtą grupės koordinavimo procese nedalyvaujančioms įmonių grupės narėms, kuriuo būtų užtikrintas koordinuotas grupės restruktūrizavimas. Su vienu iš įmonių grupės narių susijusioje byloje paskirtam nemokumo specialistui turėtų būti leidžiama prašyti sustabdyti bet kurios priemonės, susijusios su turto realizavimu kitoms grupės narėms, kurioms netaikomas grupės koordinavimo procesas, iškeltoje byloje, taikymą. Tokio sustabdymo būtų galima prašyti tik tuo atveju, jei atitinkamos grupės narėms yra pateiktas restruktūrizavimo planas, jei planas yra naudingas kreditoriams, dalyvaujantiems byloje, kurioje prašoma sustabdymo, ir jei sustabdymas yra būtinas siekiant užtikrinti, kad tokį planą būtų galima tinkamai įgyvendinti;
- (61) šiuo reglamentu neturėtų būti užkertamas kelias valstybėms narėms nustatyti nacionalines taisykles, kuriomis būtų papildytos šiame reglamente nustatytos taisyklės dėl bendradarbiavimo, ryšių palaikymo ir koordinavimo įmonių grupių narių nemokumo klausimais, su sąlyga, kad tų nacionalinių taisyklių taikymo sritis bus apribota nacionaline jurisdikcija ir kad dėl jų taikymo nebus sumažintas šiuo reglamentu nustatytų taisyklių veiksmingumas;
- (62) šiame reglamente numatytos taisyklės dėl bendradarbiavimo, ryšių palaikymo ir koordinavimo įmonių grupės narių nemokumo klausimų srityje turėtų būti taikomos tik tuo atveju, jei daugiau nei vienoje valstybėje narėje buvo iškeltos bylos, susijusios su įvairiomis tos pačios įmonių grupės narėmis;
- (63) bet kuris kreditorius, kurio įprastinė gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra Sąjungoje, turėtų turėti teisę pateikti reikalavimus kiekvienoje Sąjungoje nagrinėjamoje nemokumo byloje, susijusioje su skolininko turtu. Ši nuostata turėtų būti taip pat taikoma mokesčių administratoriams ir socialinio draudimo institucijoms. Šiuo reglamentu neturėtų būti užkirstas kelias nemokumo specialistui pateikti reikalavimus tam tikrų kreditorių grupių, pavyzdžiui, darbuotojų, vardu, kai taip numatyta nacionalinėje teisėje. Vis dėlto, siekiant užtikrinti kreditoriams vienodas sąlygas, turėtų būti koordinuojamas pajamų paskirstymas. Kiekvienam kreditoriui turėtų būti suteikta galimybė pasilikti sau tą turto dalį, kuri jam buvo paskirta nemokumo byloje, tačiau kitose bylose jam turėtų būti leista dalyvauti skirstant visą turtą tik jeigu vienodą padėtį užimančys kreditoriai yra gavę tokią pat savo reikalavimų dalį;
- (64) labai svarbu, kad kreditoriai, kurių įprastinė gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra Sąjungoje, būtų informuojami apie iškeltas nemokumo bylas, susijusias su jų skolininko turtu. Siekiant užtikrinti spartų informacijos perdavimą kreditoriams, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1393/2007⁽¹⁾ neturėtų būti taikomas, kai šiame reglamente nurodoma kreditorių informavimo prievolė. Naudojantis standartinėmis formomis visomis oficialiosiomis Sąjungos institucijų kalbomis kreditoriams turėtų būti paprasčiau pateikti reikalavimus kitoje valstybėje narėje iškeltoje byloje. Dėl neišsamiai užpildytų standartinių formų padarinių turėtų būti sprendžiama pagal nacionalinę teisę;
- (65) šis reglamentas turėtų numatyti, kad teismo sprendimai dėl juo reglamentuojamų nemokumo bylų iškelimo, eigos ir užbaigimo bei teismo sprendimai, tiesiogiai susiję su nemokumo bylomis, būtų pripažįstami nedelsiant. Dėl to automatiškas pripažinimas turėtų reikšti, kad pagal valstybės narės, kurioje buvo iškelta byla, teisę kylančios bylos nagrinėjimo pasekmės turės tokią pat teisinę galią visose kitose valstybėse narėse. Valstybių narių teismų priimti sprendimai turėtų būti pagrįsti tarpusavio pasitikėjimo principu. Todėl nepripažinimo pagrindų turi būti tik tiek, kiek yra minimaliai reikalinga. Tuo remiantis turėtų būti sprendžiamas ir kiekvienas ginčas, kuriame dviejų valstybių narių teismai pareiškia turintys kompetenciją iškelti pagrindinę nemokumo bylą. Pirmojo teismo sprendimas iškelti bylą turėtų būti pripažįstamas kitose valstybėse narėse, nesuteikiant joms teisės tikrinti to teismo sprendimo;
- (66) šiame reglamente numatytiems klausimams turėtų būti nustatytos vieningos kolizinės taisyklės savo taikymo srityje pakeisiančios nacionalines tarptautinės privatinės teisės taisykles. Jeigu nenustatyta kitaip, turėtų būti taikoma valstybės narės, kurioje iškelta byla, teisė (*lex concursus*). Ši kolizinė taisyklė turėtų galioti pagrindinėms nemokumo byloms ir vietinėms byloms. Pagal *lex concursus* nustatomos nemokumo bylų procesinės ir materialinės pasekmės asmenims ir susijusiems teisiniams santykiams. Ji reglamentuoja visas nemokumo bylų iškelimo, eigos ir užbaigimo sąlygas;
- (67) automatiškas nemokumo bylų, kurioms paprastai taikoma valstybės, kurioje iškelta byla, teisė, pripažinimas gali prieštarauti taisyklėms, pagal kurias kitose valstybėse narėse turi būti vykdomi sandoriai. Siekiant apsaugoti teisėtus lūkesčius ir tikrumą dėl kitose valstybėse narėse sudarytų sandorių, nei ta valstybė narė, kurioje iškelta byla, reikėtų priimti tam tikras bendrosios taisyklės išimtis;

⁽¹⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1393/2007 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse (dokumentų įteikimas) ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1348/2000 (OL L 324, 2007 12 10, p. 79).

- (68) visų pirma reikalinga speciali nuoroda dėl daiktinių teisių, kuria nukrypstama nuo valstybės, kurioje iškelta byla, teisės, kadangi tokios teisės ypač svarbios teikiant kreditą. Tokių daiktinių teisių pagrindas, galiojimas ir apimtis paprastai turėtų būti nustatomi pagal *lex situs* ir nepriklausyti nuo nemokumo bylos iškėlimo. Todėl daiktinę teisę turinčiam asmeniui reikėtų palikti galimybę toliau ginti savo teisę į atskirą bylos nagrinėjimą arba atskirą įkaito garantijų išsprendimą. Kai, pagal *lex situs*, daiktinės teisės objektas yra turtas, esantis vienoje valstybėje narėje, tačiau pagrindinė nemokumo byla nagrinėjama kitoje valstybėje narėje, nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje turėtų turėti teisę reikalauti, kad šalutinė nemokumo byla būtų iškelta ten, kur kyla daiktinės teisės, jeigu ten yra skolininko įsisteigimo vieta. Jeigu šalutinė nemokumo byla neiškeliama, perviršis už parduotą turtą, priklausantį pagal daiktines teises, turėtų būti sumokėtas nemokumo specialistui pagrindinėje nemokumo byloje;
- (69) šiuo reglamentu nustatomos kelios galimybės teismui sustabdyti bylos iškėlimą arba sustabdyti vykdymo procesą. Toks sustabdymas neturėtų daryti poveikio kreditorių arba trečiųjų šalių daiktinėms teisėms;
- (70) jei valstybės, kurioje iškelta byla, teisė neleidžia reikalavimų įskaitymo, kreditoriui vis tiek turėtų būti suteikta teisė į tokį įskaitymą, jeigu tai leidžia teisė, taikytina nemokaus skolininko reikalavimui. Tokiu atveju įskaitymas atliktų garantijos funkciją remiantis teisinėmis nuostatomis, kuriomis atitinkamas kreditorius gali vadovautis reikalavimo pateikimo metu;
- (71) taip pat turi būti užtikrinta speciali mokėjimo sistemų ir finansinių rinkų apsauga, pavyzdžiui, aktyvų ir įsipareigojimų pozicijų uždarymo ir jų užskaitos susitarimams, naudojamiems tokiose sistemose, ir vertybinių popierių pardavimui bei garantijoms, numatytoms tokiems sandoriams, kuriuos visų pirma reglamentuoja Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/26/EB⁽¹⁾. Vienintelė tokiems sandoriams taikytina teisė turėtų būti susijusiai sistemai arba rinkai taikytina teisė. Ta teisė skirta užkirsti kelią galimybei, kad sandorių mokėjimo ir atsiskaitymo mechanizmai, numatyti valstybių narių mokėjimo ir įskaitymo sistemose arba reguliuojamose finansinėse rinkose, nebūtų pakeisti verslo partneriui tapus nemokiu. Direktyvoje 98/26/EB yra numatytos specialios nuostatos, kurioms reikėtų teikti pirmenybę šiame reglamente nustatytų bendrųjų taisyklių atžvilgiu;
- (72) siekiant apsaugoti darbuotojus ir darbo vietas, nemokumo bylų pasekmės darbo sutarties tęsimui arba nutraukimui ir visų tokios darbo sutarties šalių teisėms bei pareigoms turėtų būti nustatytos teisėje, taikytinoje atitinkamai darbo sutarčiai pagal bendrąsias teisės kolizijos taisykles. Be to, tais atvejais, kai darbo sutarčių nutraukimą turi patvirtinti teismas arba administracinė institucija, valstybė narė, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta, turėtų išlaikyti jurisdikciją tokiam patvirtinimui duoti, net jei nemokumo byla toje valstybėje narėje nebuvo iškelta. Bet kurie kiti su nemokumo teise susiję klausimai, pavyzdžiui, tai, ar darbuotojų reikalavimai yra apsaugoti pirmumo teisėmis ir koks gali būti tokių pirmumo teisių statusas, turėtų būti nustatyti pagal valstybės narės, kurioje iškelta (pagrindinė arba šalutinė) nemokumo byla, teisę, išskyrus atvejus, kai pagal šį reglamentą duotas įsipareigojimas išvengti šalutinės nemokumo bylos;
- (73) nemokumo bylos pasekmės nebaigtoms nagrinėti teismo arba nebaigtoms nagrinėti arbitražo byloms, susijusioms su turtu arba teisėmis, kurie sudaro nemokaus skolininko turto dalį, taikytina teisė turėtų būti tos valstybės narės, kurioje yra nagrinėjama teismo byla arba kurioje yra arbitražo vieta, teisė. Vis dėlto ši taisyklė neturėtų turėti poveikio nacionalinėms taisyklėms dėl arbitražo sprendimų pripažinimo ir vykdymo;
- (74) siekiant atsižvelgti į tam tikrų valstybių narių teismų sistemų konkrečias procedūrines taisykles, reikėtų numatyti tam tikrų šio reglamento taisyklių lankstumą. Todėl šiame reglamente pateikiamos nuorodos į pranešimą, kurį turėtų pateikti valstybės narės teisminė institucija, turėtų apimti, jei to reikalaujama valstybės narės procedūrinėse taisyklėse, tos teisminės institucijos įsakymą pateikti pranešimą;
- (75) dėl su verslu susijusių priežasčių pagrindinis sprendimo iškelti bylą turinys turėtų būti skelbiamas, nemokumo specialisto prašymu, kitoje valstybėje narėje, nei teismo, kuris priėmė tą sprendimą, valstybėje narėje. Jei susijusioje valstybėje narėje yra įsisteigimo vieta, toks skelbimas turėtų būti privalomas. Tačiau šios informacijos paskelbimas jokių atveju neturėtų būti laikomas užsienyje iškeltos bylos išankstine pripažinimo sąlyga;

(¹) 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/26/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose (OL L 166, 1998 6 11, p. 45).

- (76) siekiant pagerinti informacijos teikimą atitinkamiems kreditoriams ir teismams ir užkirsti kelią lygiagrečių nemokumo bylų iškelimui, reikėtų reikalauti, kad viešai prieinamame elektroniniame registre valstybės narės skelbtų aktualią informaciją apie tarpvalstybines nemokumo bylas. Siekiant sudaryti palankesnes sąlygas kreditoriams, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta ar buveinė yra kitose valstybėse narėse, ir kitose valstybėse narėse esantiems teismams gauti tą informaciją, šiuo reglamentu turėtų būti numatytas tokių nemokumo registru tarpusavio sujungimas Europos e. teisingumo portale. Valstybėms narėms turėtų būti leidžiama skelbti aktualią informaciją keliuose registruose ir turėtų būti galima sujungti daugiau nei vieną kiekvienos valstybės narės registrą;
- (77) šiame reglamente turėtų būti nustatytas minimalus informacijos, kuri turi būti skelbiama nemokumo registruose, kiekis. Valstybėms narėms neturėtų būti draudžiama skelbti papildomą informaciją. Kai skolininkas yra fizinis asmuo, nemokumo registruose registracijos numeris turėtų būti nurodytas tik tuomet, jei skolininkas vykdo savarankišką ūkinę komercinę ar profesinę veiklą. Tas registracijos numeris turėtų būti suprantamas kaip skolininko savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos unikalus registracijos numeris, paskelbtas įmonių registre, jei toks numeris jam priskirtas;
- (78) kreditoriams yra itin svarbi informacija apie tam tikrus nemokumo bylos aspektus, pavyzdžiui, apie reikalavimų pateikimo ar sprendimų užginčijimo terminus. Vis dėlto šiuo reglamentu neturėtų būti reikalaujama, kad valstybės narės tuos terminus apskaičiuotų kiekvienu atveju atskirai. Valstybės narės turėtų galėti vykdyti savo prievoles pateikiant hipersaitus į Europos e. teisingumo portalą, kuriame bus pateikiama aiški informacija apie tų terminų apskaičiavimo kriterijus;
- (79) siekiant užtikrinti pakankamą informacijos, susijusios su fiziniiais asmenimis, kurie nevykdo savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos, apsaugą valstybės narės turėtų galėti pasirūpinti, kad prieiga prie tos informacijos būtų įmanoma pagal papildomus paieškos kriterijus, pavyzdžiui, skolininko asmens kodą, adresą, gimimo datą ar kompetentingo teismo apylinkę, arba nustatyti, kad prieiga būtų suteikiama tik paprašius kompetentingos institucijos arba patikrinus teisėtą interesą;
- (80) valstybės narės taip pat turėtų galėti į savo nemokumo registrus neįtraukti informacijos apie fizinius asmenis, kurie nevykdo savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos. Tokiu atveju valstybės narės turėtų užtikrinti, kad aktuali informacija kreditoriams būtų pateikta asmeniškai ir, kad bylos nagrinėjimas nedarytų įtakos tų kreditorių, kurie negavo šios informacijos, reikalavimams;
- (81) gali būti taip, kad kai kurie suinteresuoti asmenys nežino, jog nemokumo byla iškelta, ir, elgdamiesi sąžiningai, veikia susidariusioms naujoms aplinkybėms prieštaraujančiu būdu. Siekiant apsaugoti tokius asmenis, kurie, nežinodami apie bylos užsienyje iškelimą, sumoka pinigus skolininkui, o ne nemokumo specialistui užsienio šalyje, reikėtų numatyti, kad tokiu mokėjimu būtų panaikinama skola;
- (82) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai. Tais įgaliojimais turėtų būti naudojamosi laikantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 182/2011 ⁽¹⁾;
- (83) šiame reglamente laikomasi pagrindinių teisių ir principų, pripažintų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje. Visų pirma šiuo reglamentu siekiama skatinti taikyti 8, 17 ir 47 straipsnius, atitinkamai susijusius su asmens duomenų apsauga, teise į nuosavybę ir teise į veiksmingą teisinę gynybą bei teisingą bylos nagrinėjimą;
- (84) tvarkant asmens duomenis pagal šį reglamentą, taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB ⁽²⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ⁽³⁾;
- (85) šiuo reglamentu nedaromas poveikis Tarybos reglamentui (EEB, Euratomas) Nr. 1182/71 ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

⁽²⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

⁽³⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

⁽⁴⁾ 1971 m. birželio 3 d. Tarybos reglamentas (EEB, Euratomas) Nr. 1182/71, nustatantis terminams, datoms ir laikotarpiams taikytinas taisyklės (OL L 124, 1971 6 8, p. 1).

- (86) kadangi šio reglamento tikslo valstybės narės negali deramai pasiekti, o šio tikslo dėl teisinės sistemos sukūrimo tinkamam tarpvalstybinių nemokumo bylų administravimui būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (87) pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo pridėto Protokolo Nr. 21 dėl Jungtinės Karalystės ir Airijos pozicijos dėl laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės 3 straipsnį ir 4a straipsnio 1 dalį Jungtinė Karalystė ir Airija pranešė apie savo ketinimą dalyvauti priimant ir taikant šį reglamentą;
- (88) pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo pridėto Protokolo Nr. 22 dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius Danija nedalyvauja priimant šį reglamentą, ir jis nėra jai privalomas ar taikomas;
- (89) buvo pasikonsultuota su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu, kuris 2013 m. kovo 27 d. pateikė nuomonę ⁽¹⁾,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis reglamentas taikomas viešai nagrinėjamos kolektyvinėms byloms, įskaitant laikino pobūdžio bylas, kurios grindžiamos teisės aktais dėl nemokumo ir kuriose sanavimo, skolos suregulavimo, reorganizavimo arba likvidavimo tikslais:

- iš skolininko visiškai arba iš dalies atimama teisė disponuoti savo turtu ir paskiriamas nemokumo specialistas;
- skolininko turtą ir reikalus kontroliuoja ar prižiūri teismas arba
- teismo nurodymu ar teisės aktų nustatyta tvarka laikinai sustabdomi atskiri vykdymo procesai, kad galėtų įvykti skolininko ir jo kreditorių derybos, jeigu šiose bylose, kurios yra sustabdomos, numatomos tinkamos priemonės visiems kreditoriams bendrai apsaugoti ir, jei nepasiekiamas susitarimo, jos yra preliminarios bylos vienos iš a arba b punkte nurodytų bylų atžvilgiu.

Kai šioje dalyje nurodytos bylos gali būti iškeltos tais atvejais, kai nemokumas yra tik tikėtinas, jomis turi būti siekiama išvengti skolininko nemokumo arba skolininko verslo veiklos nutraukimo.

Šioje dalyje nurodytos bylos yra išvardytos A priede.

2. Šis reglamentas netaikomas 1 dalyje nurodytoms byloms, susijusioms su:

- draudimo įmonėmis;
- kredito įstaigomis;
- investicinėmis įmonėmis ir kitomis įmonėmis, įstaigomis ir bendrovėmis – ta apimtimi, kiek joms taikoma Direktyva 2001/24/EB, arba
- kolektyvinio investavimo subjektais.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente:

- kolektyvinės bylos – bylos, kuriose dalyvauja visi skolininko kreditoriai arba didelė jų dalis, su sąlyga, kad pastaruoju atveju šia byla nedaromas poveikis joje nedalyvaujančių kreditorių reikalavimams;

⁽¹⁾ OL C 358, 2013 12 7, p. 15.

2. kolektyvinio investavimo subjektai – kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektai (KIPVPS), kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2009/65/EB ⁽¹⁾, ir alternatyvaus investavimo fondai (AIF), kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2011/61/ES ⁽²⁾;
3. savo turtu disponuojantis skolininkas – skolininkas, kuriam iškelta nemokumo byla, kuri yra nebūtinai susijusi su nemokumo specialisto paskyrimu arba visišku teisių ir pareigų administruoti skolininko turtą perdavimu nemokumo specialistui, kai dėl to skolininkas ir toliau visiškai arba bent iš dalies kontroliuoja savo turtą ir reikalus;
4. nemokumo bylos – A priede išvardytos bylos;
5. nemokumo specialistas – bet kuris asmuo ar institucija, kurie atlieka šias, įskaitant laikino pobūdžio, funkcijas:
 - i) tikrina ir priima reikalavimus, pareikštus nemokumo byloje;
 - ii) atstovauja kolektyviniams kreditorių interesams;
 - iii) visiškai arba iš dalies administruoja turtą, kuriuo teisė disponuoti buvo atimta iš skolininko;
 - iv) likviduoja iii punkte nurodytą turtą arba
 - v) prižiūri skolininko reikalų administravimą.Pirmoje pastraipoje nurodyti asmenys ir institucijos yra išvardyti B priede;
6. teismas –
 - i) 1 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose, 4 straipsnio 2 dalyje, 5 ir 6 straipsniuose, 21 straipsnio 3 dalyje, 24 straipsnio 2 dalies j punkte, 36, 39 ir 61–77 straipsniuose – valstybės narės teisminė institucija;
 - ii) visuose kituose straipsniuose – valstybės narės teisminė institucija ar bet kuri kita kompetentinga institucija, turinti įgaliojimus iškelti nemokumo bylą, patvirtinti tokios bylos iškėlimą ar priimti sprendimus tokioje byloje;
7. teismo sprendimas, kuriuo iškeliama nemokumo byla, apima:
 - i) bet kurio teismo sprendimą iškelti nemokumo bylą arba patvirtinti tokios bylos iškėlimą ir
 - ii) teismo sprendimą paskirti nemokumo specialistą;
8. bylos iškėlimo momentas – momentas, kuriuo įsiteisėja teismo sprendimas, kuriuo iškeliama nemokumo byla, neatsižvelgiant į tai, ar teismo sprendimas yra galutinis;
9. valstybė narė, kurioje yra turtas:
 - i) įmonių vardinių akcijų, išskyrus nurodytas ii punkte, atveju – valstybė narė, kurios teritorijoje yra akcijas išleidusios įmonės registruota buveinė;
 - ii) finansinių priemonių, teisę į kurias įrodo įrašai registre arba tarpininko ar jo vardu tvarkomoje sąskaitoje, atveju (toliau – nematerialūs vertybiniai popieriai) – valstybė narė, kurioje tvarkomas registras ar sąskaita, kuriuose padaryti tie įrašai;
 - iii) kredito įstaigos sąskaitose turimų pinigų atveju – tarptautiniame banko sąskaitos numeryje (IBAN) nurodyta valstybė arba IBAN neturinčios kredito įstaigos sąskaitose turimų pinigų atveju – valstybė narė, kurioje yra kredito įstaigos, kurioje turima ta sąskaita, centrinė administracija, arba tais atvejais, kai sąskaita turima filiale, agentūroje ar kitoje įsisteigimo vietoje – valstybė narė, kurioje yra tas filialas, agentūra ar kita įsisteigimo vieta;
 - iv) turto ir teisių, kurių turėjimas nuosavybės teise arba teisė į juos įregistruoti viešame registre, išskyrus i punkte nurodytą turtą ir teises, atveju – valstybė narė, kurios žinioje yra tvarkomas registras;
 - v) Europos patentų atveju – valstybė narė, kuriai išduotas Europos patentas;

⁽¹⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/65/EB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), derinimo (OL L 302, 2009 11 17, p. 32).

⁽²⁾ 2011 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/61/ES dėl alternatyvaus investavimo fondų valdytojų, kuria iš dalies keičiami direktyvos 2003/41/EB ir 2009/65/EB bei reglamentai (EB) Nr. 1060/2009 ir (ES) Nr. 1095/2010 (OL L 174, 2011 7 1, p. 1).

- vi) autorių teisių ir gretutinių teisių atveju – valstybė narė, kurios teritorijoje yra tokių teisių turėtojo įprastinė gyvenamoji vieta arba registruota buveinė;
 - vii) materialiojo turto, išskyrus i–iv punktuose nurodytą turtą, atveju – valstybė narė, kurios teritorijoje yra tas turtas;
 - viii) reikalavimų trečiųjų šalių atžvilgiu, išskyrus reikalavimus, susijusius su iii punkte nurodytu turtu, atveju – valstybė narė, kurios teritorijoje yra trečiosios šalies, privalančios įvykdyti reikalavimus, pagrindinių interesų vieta, kaip nustatyta vadovaujantis 3 straipsnio 1 dalimi;
10. įsisteigimo vieta – bet kuri veiklos vieta, kurioje skolininkas vykdo arba tris mėnesius iki pareiškimo dėl pagrindinės nemokumo bylos iškėlimo pateikimo vykdė ne laikiną ekonominę veiklą naudodamas žmogiškuosius išteklius bei turtą;
 11. vietos kreditorius – kreditorius, kurio reikalavimai skolininko atžvilgiu kyla iš valstybėje narėje, kuri nėra valstybė narė, kurioje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, esančios įsisteigimo vietos veiklos arba yra su šia veikla susiję;
 12. užsienio kreditorius – kreditorius, įskaitant valstybių narių mokesčių ir socialinio draudimo institucijas, kurio įprastinė gyvenamoji vieta, nuolatinė gyvenamoji vieta ar registruota buveinė yra ne bylos iškėlimo valstybėje narėje;
 13. įmonių grupė – patronuojančioji įmonė ir visos jos patronuojamosios įmonės;
 14. patronuojančioji įmonė – įmonė, kuri tiesiogiai arba netiesiogiai kontroliuoja vieną ar kelias patronuojamąsias įmones. Įmonė, kuri rengia konsoliduotąsias finansines ataskaitas pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2013/34/ES (*) laikoma patronuojančiąja įmone.

3 straipsnis

Tarptautinė jurisdikcija

1. Jurisdikciją iškelti nemokumo bylą turi valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, teismai (toliau – pagrindinė nemokumo byla). Pagrindinių interesų vieta – tai vieta, kurioje skolininkas nuolat administruoja savo interesus ir kurią gali nustatyti trečiosios šalys.

Įmonės arba juridinio asmens atveju preziumuojama, kad jo (jos) pagrindinių interesų vieta yra jo (jos) registruotos buveinės vieta, jei nėra įrodymų, kad yra priešingai. Ta prezumpcija taikoma tik tuo atveju, jei registruota buveinė nebuvo perkelta į kitą valstybę narę per tris mėnesius iki pareiškimo dėl nemokumo bylos iškėlimo pateikimo.

Fizinio asmens, vykdančio savarankišką ūkinę komercinę ar profesinę veiklą, atveju preziumuojama, kad pagrindinių interesų vieta yra to fizinio asmens pagrindinė verslo vieta, jei nėra įrodymų, kad yra priešingai. Ta prezumpcija taikoma tik tuo atveju, jei fizinio asmens pagrindinė verslo vieta nebuvo perkelta į kitą valstybę narę per tris mėnesius iki pareiškimo dėl nemokumo bylos iškėlimo pateikimo.

Bet kurio kito fizinio asmens atveju preziumuojama, kad pagrindinių interesų vieta yra fizinio asmens įprastinė gyvenamoji vieta, jei nėra įrodymų, kad yra priešingai. Ta prezumpcija taikoma tik tuo atveju, jei įprastinė gyvenamoji vieta nebuvo perkelta į kitą valstybę narę per šešis mėnesius iki pareiškimo dėl nemokumo bylos iškėlimo pateikimo.

2. Jei skolininko pagrindinių interesų vieta yra valstybės narės teritorijoje, kitos valstybės narės teismai turi jurisdikciją iškelti tam skolininkui nemokumo bylą tik tuo atveju, jei tos kitos valstybės narės teritorijoje yra jo įsisteigimo vieta. Tokios bylos pasekmės gali apimti tik tą skolininko turtą, kuris yra pastarosios valstybės narės teritorijoje.

3. Tais atvejais, kai nemokumo byla iškelta pagal 1 dalį, visos pagal 2 dalį vėliau iškeltos bylos laikomos šalutinėmis nemokumo bylomis.

(*) 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/34/ES dėl tam tikrų rūšių įmonių metinių finansinių ataskaitų, konsoliduotųjų finansinių ataskaitų ir susijusių pranešimų, kuria iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB ir panaikinamos Tarybos direktyvos 78/660/EEB ir 83/349/EEB (OL L 182, 2013 6 29, p. 19).

4. 2 dalyje nurodyta teritorinė nemokumo byla gali būti iškelta tik prieš iškeliant pagrindinę nemokumo bylą pagal 1 dalį ir kai:
- a) iškelti nemokumo bylos pagal 1 dalį negalima dėl valstybės narės, kurios teritorijoje yra skolininko pagrindinių interesų vieta, teisėje nustatytų sąlygų arba
 - b) iškelti teritorinę nemokumo bylą prašo:
 - i) kreditorius, kurio reikalavimas kyla iš valstybės narės, kurioje prašoma iškelti teritorinę nemokumo bylą, teritorijoje esančios įsisteigimo vietos veiklos arba šis reikalavimas yra su ja susijęs, arba
 - ii) valdžios institucija, kuri, remdamasi valstybės narės, kurios teritorijoje yra įsisteigimo vieta, teise, turi teisę prašyti iškelti nemokumo bylą.

Iškėlus pagrindinę nemokumo bylą, teritorinė nemokumo byla tampa šalutine nemokumo byla.

4 straipsnis

Jurisdikcijos tikrinimas

1. Teismas, kuriam pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo, savo iniciatyva patikrina, ar jis turi jurisdikciją pagal 3 straipsnį. Teismo sprendime, kuriuo iškeliama nemokumo byla, nurodoma, kokiais pagrindais grindžiama teismo jurisdikcija, ir visų pirma tai, ar jurisdikcija grindžiama 3 straipsnio 1 ar 2 dalimi.
2. Nepaisant 1 dalies, tais atvejais, kai nemokumo byla pagal nacionalinę teisę iškeliama ne teismo sprendimu, valstybės narės gali patikėti tokioje byloje paskirtam nemokumo specialistui patikrinti, ar valstybė narė, kurioje nagrinėjamas pareiškimas dėl bylos iškėlimo, turi jurisdikciją pagal 3 straipsnį. Tokiu atveju nemokumo specialistas sprendime, kuriuo iškeliama nemokumo byla, nurodo, kokiais pagrindais grindžiama jurisdikcija, ir visų pirma tai, ar jurisdikcija grindžiama 3 straipsnio 1 ar 2 dalimi.

5 straipsnis

Sprendimo iškelti pagrindinę nemokumo bylą teisminė peržiūra

1. Skolininkas arba bet kuris kreditorius gali ginčyti teisme sprendimą, kuriuo iškeliama pagrindinė nemokumo byla, remdamasis tarptautine jurisdikcija.
2. Kai tai nustatyta nacionalinėje teisėje, sprendimą, kuriuo iškeliama pagrindinė nemokumo byla, gali ginčyti kitos nei 1 dalyje nurodytos šalys, arba jį galima ginčyti remiantis kitais nei tarptautinės jurisdikcijos nebuvimas pagrindais.

6 straipsnis

Jurisdikcija tiesiogiai iš nemokumo bylos kylančių ir glaudžiai su ja susijusių ieškinių atžvilgiu

1. Jurisdikciją nagrinėti visus tiesiogiai iš nemokumo bylos kylančius ir glaudžiai su ja susijusius ieškinius, pavyzdžiui, ieškinius dėl sandorio pripažinimo negaliojančiu, turi valstybės narės, kurios teritorijoje pagal 3 straipsnį iškelta nemokumo byla, teismai.
2. Tais atvejais, kai 1 dalyje nurodytas ieškinytis yra susijęs su civiliniu ar komerciniu ieškiniu tam pačiam atsakovui, nemokumo specialistas gali pareikšti abu ieškinius valstybės narės, kurios teritorijoje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta ar buveinė, teismuose, o kai ieškinytis pareiškiamas keliems atsakovams – valstybės narės, kurioje yra bet kurio iš jų nuolatinė gyvenamoji vieta ar buveinė, teismuose, su sąlyga, kad tie teismai turi jurisdikciją pagal Reglamentą (ES) Nr. 1215/2012.

Pirma pastraipa taikoma ir savo turtu disponuojančiam skolininkui su sąlyga, kad pagal nacionalinę teisę savo turtu disponuojantis skolininkas gali pareikšti ieškinius dėl nemokaus subjekto turto.

3. Pagal 2 dalį ieškiniai laikomi susijusiais, kai jie yra taip glaudžiai susiję, kad juos tikslinga nagrinėti ir spręsti kartu, siekiant išvengti teismo sprendimų nesuderinamumo rizikos, atsirandančios dėl atskirai vykstančių teismo procesų.

7 straipsnis

Taikytina teisė

1. Išskyrus atvejus, kai šiame reglamente numatyta kitaip, nemokumo byloms ir jų pasekmėms taikoma valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta tokia byla, (toliau – valstybė, kurioje iškelta byla), teisė.
2. Valstybės, kurioje iškelta byla, teisė nustato tos bylos iškėlimo sąlygas, jos eigą ir užbaigimą. Visų pirma ji nustato:
 - a) skolininkus, kuriems gali būti iškelta nemokumo byla atsižvelgiant į jų procesinį veiksnumą;
 - b) nuosavybę, kuri sudaro nemokaus subjekto turto dalį, ir tvarką, kaip turi būti tvarkomas turtas, kurį skolininkas įgijo arba kuris jam perduotas po to, kai buvo iškelta nemokumo byla;
 - c) atitinkamus skolininko ir nemokumo specialisto įgaliojimus;
 - d) sąlygas, kada galima remtis įskaitymais;
 - e) nemokumo bylų pasekmes esamoms sutartims, kuriose skolininkas yra viena iš šalių;
 - f) nemokumo bylų pasekmes individualių kreditorių iškeltoms byloms, išskyrus nebaigtas nagrinėti bylas;
 - g) reikalavimus, kurie turi būti nukreipti į nemokaus skolininko turtą, ir reikalavimų, atsiradusių išskėlus nemokumo bylą, vertinimą;
 - h) taisykles, reglamentuojančias reikalavimų pateikimą, patikrinimą ir pripažinimą;
 - i) taisykles, reguliuojančias iš realizuoto turto gautų pajamų paskirstymą, reikalavimų eiliškumą ir teises kreditorių, kuriems po nemokumo bylos iškėlimo pavyko patenkinti dalį jų reikalavimų remiantis daiktine teise arba įskaičius tarpusavio reikalavimus;
 - j) nemokumo bylų užbaigimo, ypač pasiekus susitarimą su kreditoriais, sąlygas ir pasekmes;
 - k) kreditorių teises po nemokumo bylos užbaigimo;
 - l) koks subjektas turi padengti nemokumo bylos sąnaudas ir išlaidas;
 - m) taisykles dėl sandorių, kurie yra nenaudingi visiems kreditoriams bendrai, pripažinimo niekiniais, jų nugincijimo ar jų nevykdytinumo.

8 straipsnis

Trečiųjų šalių daiktinės teisės

1. Nemokumo bylos iškėlimas nedaro poveikio kreditorių ar trečiųjų šalių daiktinėms teisėms į skolininkui priklausantį ir bylos iškėlimo metu kitos valstybės narės teritorijoje esantį materialųjį ar nematerialųjį, kilnojamąjį ar nekilnojamąjį turtą, įskaitant konkretų turtą ir visą neapibrėžtą turtą, kuris kartais keičiasi.
2. 1 dalyje nurodytos teisės visų pirma reiškia:
 - a) teisę disponuoti turtu arba sudaryti sąlygas ir užtikrinti, kad juo būtų disponuojama, bei teisę naudoti iš to turto gautas pajamas arba iš to turto, ypač iš jo arešto arba įkeitimo, gaunamas pajamas;
 - b) išimtinę reikalavimo patenkinimo teisę, ypač kai su reikalavimu susijusi teisė yra užtikrinta areštu, arba reikalavimo teisė užtikrinama pateikiant garantiją;
 - c) teisę reikalauti, kad bet kuris asmuo, valdantis ar naudojantis turtą priešingai šalies, turinčios teisę jį naudoti, norams, jį grąžintų ir (arba) atliktų restituciją;
 - d) daiktinę teisę gauti naudos iš naudojamo turto.
3. Daiktine teise laikoma viešame registre įrašyta ir vykdytina trečiųjų šalių atžvilgiu teisė, pagal kurią galima įgyti daiktinę teisę, apibrėžtą 1 dalyje.

4. 1 dalis neužkerta kelio pateikti 7 straipsnio 2 dalies m punkte nurodytų pareiškimų dėl sandorių pripažinimo niekiniais, nuginkijimo ar jų nevykdytinumo.

9 straipsnis

Tarpusavio įskaitymas

1. Nemokumo bylos iškėlimas neturi įtakos kreditorių teisei reikalauti, kad būtų įskaityti jų ir skolininko tarpusavio reikalavimai, jeigu nemokaus skolininko reikalavimui taikytina teisė tokį įskaitymą leidžia.

2. 1 dalis neužkerta kelio pateikti 7 straipsnio 2 dalies m punkte nurodytų pareiškimų dėl sandorių pripažinimo niekiniais, nuginkijimo ar jų nevykdytinumo.

10 straipsnis

Nuosavybės teisės išlaikymas

1. Nemokumo bylos iškėlimas turto pirkėjui neturi įtakos turto pardavėjų teisėms, paremtoms nuosavybės teisės išlaikymu, jeigu bylos iškėlimo metu šis turtas yra ne toje valstybėje narėje, kurioje byla iškelta.

2. Nemokumo bylos iškėlimas turto pardavėjui po to, kai turtas jau perduotas, nesudaro pagrindo anuliuoti ar nutraukti pirkimo sutartį ir nekliudo pirkėjui įgyti nuosavybės teisę, jeigu bylos iškėlimo metu perduotasis turtas buvo ne bylą iškėlusios valstybės narės teritorijoje.

3. 1 ir 2 dalys neužkerta kelio pateikti 7 straipsnio 2 dalies m punkte nurodytų pareiškimų dėl sandorių pripažinimo niekiniais, nuginkijimo ar jų nevykdytinumo.

11 straipsnis

Sutartys dėl nekilnojamojo turto

1. Nemokumo bylos pasekmes sutartims, suteikiančioms teisę įgyti ar naudoti nekilnojamąjį turtą, reglamentuoja tik tos valstybės narės, kurios teritorijoje yra nekilnojamas turtas, teisė.

2. Teismas, kuris iškelė pagrindinę nemokumo bylą, turi jurisdikciją patvirtinti šiame straipsnyje nurodytų sutarčių nutraukimą ar pakeitimą, kai:

- a) toms sutartims taikytinoje valstybės narės teisėje reikalaujama, kad tokia sutartis gali būti nutraukta arba keičiama tik gavus teismo, kuriame iškelta nemokumo byla, sutikimą, ir
- b) nemokumo byla toje valstybėje narėje neiškelta.

12 straipsnis

Mokėjimų sistemos ir finansų rinkos

1. Nedarant poveikio 8 straipsniui, nemokumo bylos pasekmes mokėjimų ar atsiskaitymo sistemos šalių teisėms ar prievolėms ar finansų rinkai reglamentuoja tik tai sistemai ar rinkai taikytina valstybės narės teisė.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos neužkerta kelio pateikti pareiškimų sandorių pripažinimo niekiniais, nuginkijimo ar jų nevykdytinumo, jei tokia byla gali būti iškelta siekiant atidėti mokėjimus ar sandorius pagal atitinkamai mokėjimų sistemai ar finansų rinkai taikytiną teisę.

*13 straipsnis***Darbo sutartys**

1. Nemokumo bylos pasekmes darbo sutartims ir darbo santykiams reglamentuoja darbo sutartims taikytina valstybės narės teisė.
2. Valstybės narės teismai, kuriuose gali būti iškelta šalutinė nemokumo byla, išlaiko jurisdikciją patvirtinti šiame straipsnyje nurodytų sutarčių nutraukimą ar pakeitimus, net jei toje valstybėje narėje nebuvo iškelta nemokumo byla.

Pirma pastraipa taip pat taikoma institucijai, kuri pagal nacionalinę teisę yra kompetentinga patvirtinti šiame straipsnyje nurodytų sutarčių nutraukimą ar pakeitimus.

*14 straipsnis***Pasekmės teisėms, kurias būtina registruoti**

Nemokumo bylos pasekmes skolininko teisėms į nekilnojamąjį turtą, laivą ar lėktuvą, kurie turi būti užregistruoti viešame registre, nustato valstybės narės, kurios žinioje yra tvarkomas registras, teisė.

*15 straipsnis***Bendro galiojimo Europos patentai ir Bendrijos prekių ženklai**

Taikant šį reglamentą, bendro galiojimo Europos patentas, Bendrijos prekių ženklas ar bet kuri kita panaši Sąjungos teisėje nustatyta teisė gali būti įtraukti tik į 3 straipsnio 1 dalyje nurodytą bylą.

*16 straipsnis***Žalingi sandoriai**

7 straipsnio 2 dalies m punktas netaikomas, jei asmuo, gavęs naudos iš visiems kreditoriams žalingų sandorių, pateikia įrodymus, kad:

- a) tas sandoris reglamentuojamas kitos valstybės narės, nei ta, kurioje iškelta byla, teisės ir
- b) tos valstybės narės teisė nenumato jokių priemonių atitinkamu atveju užginčyti tą sandorį.

*17 straipsnis***Perkančiųjų trečiųjų šalių apsauga**

Jeigu skolininkas po nemokumo bylos iškėlimo sudarytu sandoriu už atlygį perduoda:

- a) nekilnojamąjį turtą,
- b) viešame registre turintį būti užregistruotą laivą ar lėktuvą arba
- c) vertybinius popierius, kurie turi būti registruojami įstatymų nustatytaime registre,

to sandorio galiojimą reglamentuoja teisė tos valstybės, kurios teritorijoje yra nekilnojamas turtas arba kurios žinioje yra tvarkomas registras.

*18 straipsnis***Nemokumo bylos pasekmės nebaigtoms nagrinėti teismo arba arbitražo byloms**

Nemokumo bylos pasekmes nebaigtoms nagrinėti teismo arba nebaigtoms nagrinėti arbitražo byloms, susijusioms su turtu arba teisėmis, kurie sudaro nemokaus skolininko turto dalį, reglamentuoja tik tos valstybės narės, kurioje nagrinėjama ta teismo byla arba kurioje yra arbitražo teismo buveinė, teisė.

II SKYRIUS

NEMOKUMO BYLŲ PRIPAŽINIMAS

19 straipsnis

Principas

1. Bet kuris sprendimas iškelti nemokumo bylą, kuri priima jurisdikciją turintis valstybės narės teismas, kaip numatyta 3 straipsnyje, pripažįstamas visose kitose valstybėse narėse nuo to momento, kai sprendimas įsiteisėja valstybėje, kurioje iškelta byla.

Pirmoje pastraipoje nustatyta taisyklė taikoma ir tuomet, kai kitose valstybėse narėse nemokumo byla skolininkui negali būti iškelta atsižvelgiant į jo procesinį veiksnumą.

2. 3 straipsnio 1 dalyje nurodytos bylos pripažinimas nekliaudo kitos valstybės narės teismui iškelti 3 straipsnio 2 dalyje nurodytą bylą. Pastaroji byla yra šalutinė nemokumo byla, kaip apibrėžta III skyriuje.

20 straipsnis

Pripažinimo pasekmės

1. Jei šiame reglamente nenumatyta kitaip, 3 straipsnio 1 dalyje nurodytas teismo sprendimas iškelti nemokumo bylą be tolesnių formalumų bet kurioje kitoje valstybėje narėje turės tokias pat pasekmes kaip ir bylą iškelusioje valstybėje tol, kol toje kitoje valstybėje narėje neiškeliama 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta byla.

2. 3 straipsnio 2 dalyje nurodytos bylos pasekmės kitose valstybėse narėse negali būti ginčijamos. Bet koks kreditorių teisių apribojimas, ypač mokėjimo sustabdymas ar atleidimas nuo pareigos mokėti turi vis-a-vis poveikį kitos valstybės narės teritorijoje esančiam turtui, tik savo sutikimą davusių kreditorių atžvilgiu.

21 straipsnis

Nemokumo specialisto įgaliojimai

1. Teismo, kuris turi jurisdikciją pagal 3 straipsnio 1 dalį, paskirtas nemokumo specialistas gali naudotis visais pagal bylos iškėlimo valstybės teisę jam suteiktais įgaliojimais kitoje valstybėje narėje tol, kol ten nėra iškelta kita nemokumo byla ir nesiimta jokių apsaugos priemonių, kuriomis draudžiama iškelti bylą, po to, kai pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo toje valstybėje. Atsižvelgdamas į 8 ir 10 straipsnius, nemokumo specialistas visų pirma gali perkelti skolininko turtą iš valstybės narės, kurioje tas turtas yra, teritorijos.

2. Nemokumo specialistas, kurį paskiria jurisdikciją turintis teismas, kaip numatyta 3 straipsnio 2 dalyje, gali bet kurioje kitoje valstybėje narėje pareikšti per teismą arba ne per teismą, kad kilnojamas turtas yra išvežtas iš valstybės, kurioje iškelta byla, teritorijos į kitą valstybę narę po to, kai nemokumo byla jau buvo iškelta. Nemokumo specialistas taip pat gali iškelti bet kokią bylą dėl sandorio, neatitinkančio kreditorių interesų, pripažinimo negaliojančiu.

3. Vykdydamas savo įgaliojimus nemokumo specialistas laikosi valstybės narės, kurioje jis ketina veikti, teisės, ypač susijusios su turto realizavimo procedūromis. Tie įgaliojimai negali apimti prievartos priemonių, išskyrus atvejus, kai jas nustatė tos valstybės narės teismas, ar teisės priimti sprendimą dėl teismo proceso ar ginčų.

22 straipsnis

Nemokumo specialisto paskyrimo įrodymas

Nemokumo specialisto paskyrimą liudija sprendimo jį paskirti patvirtinta originalo kopija arba bet kuri kita jurisdikciją turinčio teismo išduota pažyma.

Gali būti pareikalauta, kad pažyma būtų išversta į valstybės narės, kurios teritorijoje nemokumo specialistas ketina veikti, valstybinę kalbą arba vieną iš kalbų. Nereikalaujama jokio kito legalizavimo ar panašaus formalumo.

23 straipsnis

Grąžinimas ir priskyrimas

1. Kreditorius, kuris, iškelus 3 straipsnio 1 dalyje nurodytą bylą, bet kokiomis priemonėmis, ypač priverstinio vykdymo būdu pasiekia, kad būtų visiškai ar iš dalies patenkintas jo reikalavimas, nukreiptas į kitos valstybės narės teritorijoje esantį skolininko turtą, grąžina nemokumo specialistui tai, ką yra gavęs, kaip numatyta 8 ir 10 straipsniuose.
2. Siekiant kreditoriams užtikrinti vienodas sąlygas, kreditorius, kuris nemokumo bylos eigoje gavo dividendų iš turto, į kurį nukreiptas jo reikalavimas, dalyvauja skirstant turtą kitose bylose tik tuomet, kai tos pačios eilės ar kategorijos kreditoriai tose kitose bylose yra gavę lygiaverčių dividendų.

24 straipsnis

Nemokumo registrų įsteigimas

1. Valstybės narės savo teritorijoje įsteigia ir tvarko vieną ar kelis registrus, kuriuose skelbiama su nemokumo byla susijusi informacija (toliau – nemokumo registrai). Ta informacija skelbiama kuo greičiau po tokios bylos iškėlimo.
2. 1 dalyje nurodyta informacija viešai paskelbiama laikantis 27 straipsnyje išdėstytų sąlygų; ją sudaro ši informacija (toliau – privaloma informacija):
 - a) nemokumo bylos iškėlimo data;
 - b) nemokumo bylą iškėlęs teismas ir bylos numeris, jei toks yra;
 - c) A priede nurodytos iškeltos nemokumo bylos rūšis ir, jei taikoma – bet koks atitinkamas tokios iškeltos bylos porūšis pagal nacionalinę teisę;
 - d) ar jurisdikcija bylai iškelti yra grindžiama 3 straipsnio 1, 2 ar 4 dalimi;
 - e) jei skolininkas yra įmonė arba juridinis asmuo – skolininko pavadinimas, registracijos numeris, registruotos buveinės adresas arba pašto adresas, jei jis skiriasi;
 - f) jei skolininkas yra fizinis asmuo, nepriklausomai nuo to, ar jis vykdo savarankišką ūkinę komercinę ar profesinę veiklą, – skolininko vardas, pavardė, registracijos numeris, jei toks yra, ir pašto adresas arba, kai adresas yra saugomi duomenys, – skolininko gimimo vieta ir data;
 - g) jei byloje paskirtas nemokumo specialistas – jo vardas ir pavardė, pašto adresas arba el. pašto adresas;
 - h) terminas pareikšti reikalavimus, jei toks yra, arba nuoroda į kriterijus tam terminui apskaičiuoti;
 - i) pagrindinės nemokumo bylos užbaigimo data, jei tokia yra;
 - j) teismas, kuriam pagal 5 straipsnį turi būti pareikšti prieštaravimai dėl teismo sprendimo, kuriuo iškeliamas nemokumo byla, ir, jei taikoma – terminas, per kurį šie prieštaravimai turi būti pareikšti, arba nuoroda į kriterijus tam terminui apskaičiuoti.
3. 2 dalimi neužkertamas kelias valstybėms narėms į savo nacionalinius nemokumo registrus įtraukti dokumentų ar papildomos informacijos, pavyzdžiui, dėl direktorių teisės eiti pareigas atėmimo, susijusio su nemokumu.
4. Valstybės narės neprivalo į nemokumo registrus įtraukti šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos, susijusios su savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos nevykdančiais fiziniiais asmenimis, ir viešai skelbti tokią informaciją per tų registrų tarpusavio sujungimo sistemą, su sąlyga, kad pagal 54 straipsnį žinomi užsienio kreditoriai informuojami apie šio straipsnio 2 dalies j punkte nurodytus elementus.

Kai valstybė narė pasinaudoja pirmoje pastraipoje nurodyta galimybe, nemokumo byla neturi įtakos užsienio kreditorių, kurie negavo pirmoje pastraipoje nurodytos informacijos, reikalavimams.

5. Informacijos paskelbimas registruose pagal šį reglamentą neturi jokių teisinių padarinių, išskyrus nacionalinėje teisėje ir 55 straipsnio 6 dalyje nustatytus padarinius.

25 straipsnis

Nemokumo registrų tarpusavio sujungimas

1. Komisija įdiegia decentralizuotą nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemą priimdama įgyvendinimo aktus. Tą sistemą sudaro nemokumo registrai ir Europos e. teisingumo portalas, kuris yra centrinis viešas elektroninės prieigos prie sistemos informacijos punktas. Siekiant, kad privaloma informacija ir visi kiti dokumentai ar informacija, įtraukti į nemokumo registrus, prie kurių valstybės narės nusprendžia suteikti prieigą per Europos e. teisingumo portalą, būtų prieinami, sistemoje teikiama paieškos paslauga visomis Sąjungos institucijų oficialiosiomis kalbomis.

2. Laikydamosi 87 straipsnyje nurodytos procedūros, Komisija ne vėliau kaip 2019 m. birželio 26 d. priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina:

- a) technines specifikacijas, kuriose nustatomi ryšių palaikymo ir keitimosi informacija elektroninėmis priemonėmis būdai, grindžiamas nustatytais nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemos sąsajos specifikacijomis;
- b) technines priemones, kuriomis užtikrinami būtiniausi informacinių technologijų saugumo standartai, taikytini ryšių palaikymui ir informacijos teikimui per nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemą;
- c) būtiniausius kriterijus Europos e. teisingumo portale teikiamai paieškos paslaugai, grindžiamus 24 straipsnyje nurodyta informacija;
- d) būtiniausius kriterijus tokios paieškos rezultatų pateikimui, grindžiamus 24 straipsnyje nurodyta informacija;
- e) galimybės naudotis tarpusavio sujungimo sistemoje teikiamomis paslaugomis būdus ir technines sąlygas ir
- f) terminų glosarijų, kuriame glaustai paaiškinamos A priede išvardytos nacionalinės nemokumo bylos.

26 straipsnis

Nemokumo registrų įsteigimo ir tarpusavio sujungimo užtikrinimo išlaidos

1. Nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemos įdiegimas, priežiūra ir tolesnis plėtojimas finansuojami iš Sąjungos bendrojo biudžeto.

2. Kiekviena valstybė narė padengia išlaidas, susijusias su savo nacionalinių nemokumo registrų steigimu ir pritaikymu, kad jie taptų sąveikūs su Europos e. teisingumo portalu, taip pat tų registrų administravimo, naudojimo ir priežiūros išlaidas. Tai nedaro poveikio galimybei teikti paraiškas dėl dotacijų tokiai veiklai remti pagal Sąjungos finansines programas.

27 straipsnis

Galimybės susipažinti su informacija per tarpusavio sujungimo sistemą sąlygos

1. Valstybės narės užtikrina, kad 24 straipsnio 2 dalies a–j punktuose nurodyta privaloma informacija būtų nemokamai prieinama per nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemą.

2. Šis reglamentas neužkerta kelio valstybėms narėms imti pagrįsto dydžio mokesčių už galimybę per nemokumo registrų tarpusavio sujungimo sistemą susipažinti su 24 straipsnio 3 dalyje nurodytais dokumentais ar papildoma informacija.

3. Be 25 straipsnio 2 dalies c punkte nurodytų būtiniausių kriterijų, galimybę susipažinti su privaloma informacija apie savarankiškos ūkinės komercinės ar profesinės veiklos nevykdančius fizinius asmenis ir apie savarankišką ūkinę komercinę ar profesinę veiklą vykdančius fizinius asmenis, kai nemokumo byla nėra susijusi su ta veikla, valstybės narės gali susieti su papildomais su skolininku susijusiais paieškos kriterijais.

4. Valstybės narės gali reikalauti, kad galimybė susipažinti su 3 dalyje nurodyta informacija būtų suteikta tik paprašius kompetentingos institucijos. Valstybės narės gali reikalauti, kad galimybė susipažinti su ta informacija būtų suteikta tik patikrinus, ar esama teisėto intereso susipažinti su tokia informacija. Prieigos prašantis asmuo turi galėti elektroninėmis priemonėmis per Europos e. teisingumo portalą naudodamasis standartine forma pateikti prašymą susipažinti su informacija. Jei reikalaujama teisėto intereso buvimo, prieigos prašančiam asmeniui suteikiama galimybė pagrįsti savo prašymą pateikiant atitinkamų dokumentų elektronines kopijas. Atsakymą prieigos prašančiam asmeniui kompetentinga institucija pateikia per tris darbo dienas.

Nereikalaujama, kad prieigos prašantis asmuo pateiktų jo prašymą pagrindžiančių dokumentų vertimą ar apmokėtų vertimo raštu išlaidas, kurių gali turėti kompetentinga institucija.

28 straipsnis

Paskelbimas kitoje valstybėje narėje

1. Nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas paprašo, kad pranešimas apie teismo sprendimą, kuriuo iškeliamas nemokumo byla, ir, atitinkamais atvejais, sprendimas, kuriuo paskiriamas nemokumo specialistas, būtų paskelbtas bet kurioje kitoje valstybėje narėje, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta, laikantis toje valstybėje narėje numatytos paskelbimo tvarkos. Atitinkamais atvejais tai skelbiant nurodomas paskirtas nemokumo specialistas ir tai, ar taikoma jurisdikcijos taisyklė yra taisyklė, numatyta 3 straipsnio 1 ar 2 dalyje.

2. Nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas gali prašyti, kad 1 dalyje nurodyta informacija būtų paskelbta bet kurioje kitoje valstybėje narėje, kurioje, nemokumo specialisto arba savo turtu disponuojančio skolininko nuomone, tai padaryti yra būtina, laikantis toje valstybėje narėje numatytos paskelbimo tvarkos.

29 straipsnis

Registracija kitos valstybės narės viešuose registruose

1. Tais atvejais, kai pagal valstybės narės, kurioje yra skolininko įsisteigimo vieta ir ta įsisteigimo vieta yra įtraukta į tos valstybės narės valstybinį registrą, teisę arba valstybės narės, kurioje yra skolininkui priklausantis nekilnojamas turtas, teisę reikalaujama, kad 28 straipsnyje nurodyta informacija apie nemokumo bylos iškelimą būtų paskelbta žemės kadastrė, įmonių registre ar bet kuriame kitame viešame registre, nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas imasi visų reikiamų priemonių tokiai registracijai užtikrinti.

2. Nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas gali prašyti atlikti tokią registraciją bet kurioje kitoje valstybėje narėje su sąlyga, kad tokia registracija yra leidžiama pagal valstybės narės, kurioje tvarkomas registras, teisę.

30 straipsnis

Išlaidos

28 ir 29 straipsniuose numatytos pranešimų paskelbimo ir registracijos išlaidos laikomos bylos nagrinėjimo metu susidariusiomis išlaidomis.

31 straipsnis

Skolininko įsipareigojimų įvykdymas

1. Jeigu valstybėje narėje įsipareigojimas įvykdomas skolininko, kuriam kitoje valstybėje narėje iškelta nemokumo byla, naudai, o turėtų būti įvykdytas nemokumo specialisto toje byloje naudai, įsipareigojimą įvykdęs asmuo laikomas jį įvykdžiusiu, jei jis nežinojo, kad iškelta byla.

2. Jeigu toks įsipareigojimas įvykdomas prieš paskelbiant 28 straipsnyje numatytą pranešimą, jei nėra priešingų įrodymų, preziumuojama, kad įsipareigojimą įvykdęs asmuo nežinojo apie nemokumo bylos iškelimą. Jei įsipareigojimas įvykdomas po to, kai buvo paskelbtas toks pranešimas, jei nėra priešingų įrodymų, preziumuojama, kad įsipareigojimą įvykdęs asmuo žinojo apie bylos iškelimą.

32 straipsnis

Kitų teismo sprendimų pripažinimas ir vykdymas

1. Teismo, kurio sprendimas dėl bylos iškėlimo yra pripažintas pagal 19 straipsnį, priimti sprendimai, susiję su nemokumo bylos eiga bei jos užbaigimu, ir to teismo patvirtinti susitarimai taip pat pripažįstami nereikalaujant jokių papildomų formalumų. Tokie teismo sprendimai vykdomi pagal Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 39–44 ir 47–57 straipsnius.

Pirma pastraipa taip pat taikoma teismo sprendimams, kylantiems tiesiogiai iš nemokumo bylos ir glaudžiai su ja susijusiems, net jei juos priėmė kitas teismas.

Pirma pastraipa taip pat taikoma teismo sprendimams dėl apsaugos priemonių, priimtiems po to, kai pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo, arba su juo susijusiems.

2. Teismo sprendimų, išskyrus šio straipsnio 1 dalyje nurodytus teismo sprendimus, pripažinimą ir vykdymą reglamentuoja Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 su sąlyga, kad tas reglamentas yra taikytinas.

33 straipsnis

Viešoji tvarka

Bet kuri valstybė narė gali atsisakyti pripažinti kitoje valstybėje narėje iškeltą nemokumo bylą arba vykdyti tokioje byloje priimtą teismo sprendimą, jei tokio pripažinimo ar vykdymo pasekmės akivaizdžiai prieštarautų tos valstybės viešajai tvarkai, ypač jos pagrindiniams principams, arba asmens konstitucinėms teisėms ir laisvėms.

III SKYRIUS

ŠALUTINĖ NEMOKUMO BYLA

34 straipsnis

Bylos iškėlimas

Tais atvejais, kai pagrindinė nemokumo byla buvo iškelta vienos valstybės narės teismo ir pripažinta kitoje valstybėje narėje, tos kitos valstybės narės teismas, kuris turi jurisdikciją pagal 3 straipsnio 2 dalį, gali iškelti šalutinę nemokumo bylą pagal šiame skyriuje išdėstytas nuostatas. Tais atvejais, kai pagrindinėje nemokumo byloje reikalaujama, kad skolininkas būtų nemokus, valstybėje narėje, kurioje gali būti iškelta šalutinė nemokumo byla, skolininko nemokumas dar kartą nėra tikrinamas. Šalutinė nemokumo byla turi poveikį tik tam skolininko turtui, kuris yra valstybės narės, kurioje iškelta ta byla, teritorijoje.

35 straipsnis

Taikytina teisė

Išskyrus atvejus, kai šiame reglamente numatyta kitaip, šalutinėms nemokumo byloms taikoma valstybės narės, kurios teritorijoje iškelta šalutinė nemokumo byla, teisė.

36 straipsnis

Teisė duoti įsipareigojimą siekiant išvengti šalutinės nemokumo bylos

1. Siekiant išvengti šalutinės nemokumo bylos iškėlimo, nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje valstybėje narėje, kurioje galėtų būti iškelta šalutinė nemokumo byla, esančio turto atžvilgiu gali duoti vienašalį įsipareigojimą (toliau – įsipareigojimas), kad paskirstydamas tą turtą arba pajamas, gautas jį realizavus, jis laikysis nacionalinėje teisėje nustatytų kreditorių teisių paskirstant turtą ir pirmumo teisių, kurias turėtų kreditoriai, jei toje valstybėje narėje būtų iškelta šalutinė nemokumo byla. Įsipareigojime nurodomos faktinės prielaidos, kuriomis jis yra grindžiamas, visų pirma dėl atitinkamoje valstybėje narėje esančio turto ir būdų, kuriais toks turtas gali būti realizuotas.

2. Tais atvejais, kai pagal šį straipsnį buvo duotas įsipareigojimas, teisė, taikytina pajamų, gautų realizavus 1 dalyje nurodytą turtą, paskirstymui, kreditorių reikalavimų eiliškumui ir kreditorių teisėms, susijusioms su 1 dalyje nurodytu turtu, yra valstybės narės, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, teisė. Atitinkamas momentas 1 dalyje nurodytam turtui nustatyti yra įsipareigojimo davimo momentas.
3. Įsipareigojimas duodamas valstybės narės, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, valstybine kalba arba viena iš valstybinių kalbų, arba, kai toje valstybėje narėje yra kelios valstybinės kalbos – vietos, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, valstybine kalba arba viena iš valstybinių kalbų.
4. Įsipareigojimas duodamas raštu. Jam taikomi bet kurie kiti pagrindinės nemokumo bylos iškėlimo valstybėje keliami formos reikalavimai ir turto paskirstymo patvirtinimui keliami reikalavimai, jei tokių yra.
5. Įsipareigojimą patvirtina žinomi vietos kreditoriai. Kvalifikuotos balsų daugumos ir balsavimo taisyklės, taikomos pagal valstybės narės, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, teisę patvirtinant restruktūrizavimo planus, taip pat taikomos įsipareigojimo patvirtinimo atveju. Kreditoriai gali dalyvauti balsavime nuotolinio ryšio priemonėmis, jei pagal nacionalinę teisę tai leidžiama. Nemokumo specialistas informuoja žinomus vietos kreditorius apie įsipareigojimą, jo patvirtinimo taisykles ir procedūras, taip pat įsipareigojimo patvirtinimą arba atmetimą.
6. Pagal šį straipsnį duotas ir patvirtintas įsipareigojimas yra privalomas turto atžvilgiu. Jei pagal 37 ir 38 straipsnius iškeliama šalutinė nemokumo byla, nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje perduoda nemokumo specialistui šalutinėje nemokumo byloje visą turtą, kurį jis perkėlė iš tos valstybės narės teritorijos po to, kai buvo duotas įsipareigojimas, arba, tuo atveju, kai tas turtas jau buvo realizuotas – iš jo gautas pajamas.
7. Tais atvejais, kai nemokumo specialistas yra davęs įsipareigojimą, prieš paskirstydamas 1 dalyje nurodytą turtą ir pajamas apie numatomą paskirstymą jis informuoja vietos kreditorius. Jei ta informacija neatitinka įsipareigojimo sąlygų arba taikytinos teisės, bet kuris vietos kreditorius gali ginčyti tokį turto paskirstymą valstybės narės, kurioje iškelta pagrindinė nemokumo byla, teismuose, kad turtas būtų paskirstytas laikantis įsipareigojimo sąlygų ir taikytinos teisės. Tokiu atveju turtas nėra paskirstomas, kol teismas nepriima sprendimo dėl prieštaravimo.
8. Vietos kreditoriai gali kreiptis į valstybės narės, kurioje iškelta pagrindinė nemokumo byla, teismus su prašymu, kad nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje imtųsi visų tinkamų priemonių, būtinų užtikrinti įsipareigojimo sąlygų, numatytų pagal pagrindinės nemokumo bylos iškėlimo valstybės teisę, laikymąsi.
9. Vietos kreditoriai taip pat gali kreiptis į valstybės narės, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, teismus su prašymu, kad teismas taikytų laikinąsias ar apsaugos priemones, siekiant užtikrinti, kad nemokumo specialistas laikytųsi įsipareigojimo sąlygų.
10. Nemokumo specialistas atsako už bet kokią žalą, padarytą vietos kreditoriams dėl to, kad jis nevykdė šiame straipsnyje nustatytų pareigų ir reikalavimų.
11. Šio straipsnio tikslais, valdžios institucija, įsteigta valstybėje narėje, kurioje būtų buvę galima iškelti šalutinę nemokumo bylą, ir kuri pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2008/94/EB ⁽¹⁾ privalo garantuoti darbuotojams neįvykdytų reikalavimų, kylančių dėl darbo sutarčių ar darbo santykių, sumokėjimą, yra laikoma „vietos kreditoriumi“, kai tai numatyta nacionalinėje teisėje.

(¹) 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/94/EB dėl darbuotojų apsaugos jų darbdaviui tapus nemokiam (OL L 283, 2008 10 28, p. 36).

37 straipsnis

Teisė pateikti pareiškimą dėl šalutinės nemokumo bylos iškėlimo

1. Pareiškimą dėl šalutinės nemokumo bylos iškėlimo gali pateikti:
 - a) nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje;
 - b) bet kuris asmuo ar institucija, įgalioti pagal valstybės narės, kurios teritorijoje prašoma iškelti šalutinę nemokumo bylą, teisę pateikti pareiškimą dėl nemokumo bylos iškėlimo.
2. Kai įsipareigojimas tapo privalomas pagal 36 straipsnį, pareiškimas dėl šalutinės nemokumo bylos iškėlimo pateikiamas per 30 dienų nuo tada, kai buvo gautas pranešimas apie įsipareigojimo patvirtinimą.

38 straipsnis

Sprendimas iškelti šalutinę nemokumo bylą

1. Teismas, kuriam pateiktas pareiškimas dėl šalutinės nemokumo bylos iškėlimo, nedelsdamas praneša apie tai nemokumo specialistui arba savo turtu disponuojančiam skolininkui pagrindinėje nemokumo byloje ir suteikia jam galimybę būti išklausytam dėl šio pareiškimo.
2. Kai nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje yra davęs įsipareigojimą pagal 36 straipsnį, nemokumo specialisto prašymu šio straipsnio 1 dalyje nurodytas teismas nekelia šalutinės nemokumo bylos, jei jis yra įsitikinęs, kad įsipareigojimu deramai apsaugoti bendrieji vietos kreditorių interesai.
3. Kai leista laikinai sustabdyti atskirus vykdymo procesus, kad galėtų įvykti skolininko ir jo kreditorių derybos, nemokumo specialisto arba savo turtu disponuojančio skolininko prašymu teismas gali sustabdyti šalutinės nemokumo bylos iškėlimą ne ilgesniam kaip trijų mėnesių laikotarpiui, jeigu taikomos tinkamos priemonės vietos kreditorių interesams užtikrinti.

1 dalyje nurodytas teismas gali skirti apsaugos priemones vietos kreditorių interesams apsaugoti, tuo tikslu reikalaujamas, kad nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas neperkeltų ar neperleistų jokio turto, kuris yra valstybėje narėje, kurioje yra jo įsisteigimo vieta, išskyrus atvejus, kai tai daroma vykdant įprastinę veiklą. Teismas taip pat gali sustabdymo taikymo laikotarpiu skirti kitas priemones vietos kreditorių interesams apsaugoti, išskyrus atvejus, kai tai yra nesuderinama su nacionalinėmis civilinį procesą reglamentuojančiomis taisyklėmis.

Šalutinės nemokumo bylos iškėlimo sustabdymą teismas atšaukia savo iniciatyva arba bet kurio kreditoriaus prašymu, jei per sustabdymo laikotarpį susitariama pirmoje pastraipoje nurodytose derybose.

Sustabdymą teismas gali atšaukti savo iniciatyva arba bet kurio kreditoriaus prašymu, jei tolesniu sustabdymu būtų pakenkta kreditoriaus teisėms, visų pirma jei derybos žlugo arba tapo aišku, kad jose tikriausiai susitarta nebus, arba jei nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas nesilaikė draudimo perleisti savo turtą arba jį perkelti iš valstybės narės, kurioje yra jo įsisteigimo vieta, teritorijos.

4. Nemokumo specialisto pagrindinėje nemokumo byloje prašymu, 1 dalyje nurodytas teismas gali iškelti A priede išvardytos rūšies nemokumo bylą, kuri nėra byla, kurią pirmiau buvo prašyta iškelti, jei tenkinamos tos rūšies bylos pagal nacionalinę teisę iškėlimo sąlygos ir jei ta byla yra tinkamiausia atsižvelgiant į vietos kreditorių interesus ir į pagrindinės bei šalutinės nemokumo bylų tarpusavio ryšį. Taikomas 34 straipsnio antras sakiny.

39 straipsnis

Sprendimo iškelti šalutinę nemokumo bylą teisminė peržiūra

Nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje gali ginčyti sprendimą iškelti šalutinę nemokumo bylą valstybės narės, kurioje iškelta šalutinė nemokumo byla, teismuose remdamasis tuo, kad teismas nesilaikė 38 straipsnio sąlygų ir reikalavimų.

40 straipsnis

Išankstinis išlaidų apmokėjimas

Jei valstybės narės, kurioje pateiktas pareiškimas iškelti šalutinę nemokumo bylą, teisė reikalauja, kad skolininkas turėtų pakankamai turto visoms ar daliai bylos išlaidų padengti, teismas, gavęs tokį pareiškimą, gali pareikalauti, kad pareiškėjas iš anksto apmokėtų išlaidas arba pateiktų atitinkamą garantiją.

41 straipsnis

Nemokumo specialistų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

1. Nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje ir nemokumo specialistas ar nemokumo specialistai su tuo pačiu skolininku susijusiose šalutinėse nemokumo bylose bendradarbiauja tarpusavyje tiek, kiek toks bendradarbiavimas nėra nesuderinamas su atitinkamoms byloms taikytinomis taisyklėmis. Toks bendradarbiavimas gali vykti bet kokia forma, įskaitant susitarimų ar protokolų sudarymą.
2. Vykdydami 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimą, nemokumo specialistai:
 - a) kuo greičiau perduoda vieni kitiems informaciją, kuri gali būti svarbi kitose bylose, visų pirma apie reikalavimų pateikimo ir tikrinimo eigą, ir visas priemones, kuriomis siekiama sanuoti ar restruktūrizuoti skolininką arba užbaigti bylą, su sąlyga, kad imtasi atitinkamų konfidencialios informacijos apsaugos priemonių;
 - b) įvertina galimybę restruktūrizuoti skolininką ir, jei tai įmanoma, koordinuoja restruktūrizavimo plano parengimą ir įgyvendinimą;
 - c) koordinuoja skolininko turto realizavimo ar naudojimo ir reikalų administravimą; nemokumo specialistas šalutinėje nemokumo byloje kuo anksčiau suteikia nemokumo specialistui pagrindinėje nemokumo byloje galimybę pateikti pasiūlymus dėl turto realizavimo ar panaudojimo šalutinėje nemokumo byloje.
3. 1 ir 2 dalys taikomos *mutatis mutandis* tais atvejais, kai pagrindinėje arba šalutinėje nemokumo byloje arba vienoje iš teritorinių nemokumo bylų, susijusių su tuo pačiu skolininku ir vykstančių tuo pačiu momentu, skolininkas tebedisponuoja savo turtu.

42 straipsnis

Teismų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

1. Siekdamas sudaryti palankesnes sąlygas koordinuoti su tuo pačiu skolininku susijusias pagrindinę ir teritorinę ar šalutinę nemokumo bylas, teismas, kuriam pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo ar kuris iškėlė tokią bylą, bendradarbiauja su bet kuriuo kitu teismu, kuriam pateiktas pareiškimas dėl nemokumo bylos iškėlimo ar kuris tokią bylą iškėlė, tiek, kiek toks bendradarbiavimas nėra nesuderinamas su kiekvienai iš šių bylų taikytinomis taisyklėmis. Tuo tikslu teismai atitinkamais atvejais gali paskirti nepriklausomą asmenį arba instituciją, veikiančią pagal jų nurodymus, jei tai nėra nesuderinama su joms taikytinomis taisyklėmis.
2. Vykdydami 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimą, teismai ar bet kuris paskirtas asmuo arba institucija, veikiantis jų vardu, kaip nurodyta 1 dalyje, gali tiesiogiai palaikyti ryšius vieni su kitais ar tiesiogiai prašyti vieni kitų informacijos ar pagalbos su sąlyga, kad tokiu ryšių palaikymu nepažeidžiamos procesinės bylos šalių teisės ir informacijos konfidencialumo reikalavimai.
3. 1 dalyje nurodytas bendradarbiavimas gali būti vykdomas bet kokiomis priemonėmis, kurias teismas laiko tinkamomis. Jis visų pirma gali būti susijęs su:
 - a) nemokumo specialistų skyrimo koordinavimu;
 - b) informacijos perdavimu visomis teismui priimtinomis priemonėmis;
 - c) skolininko turto ir reikalų administravimo bei priežiūros koordinavimu;
 - d) teismo posėdžių eigos koordinavimu;
 - e) prireikus, protokolų tvirtinimo koordinavimu.

43 straipsnis

Nemokumo specialistų ir teismų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

1. Siekiant sudaryti palankesnes sąlygas koordinuoti tam pačiam skolininkui iškeltas pagrindinę, teritorinę ir šalutinę nemokumo bylas:

- a) nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje bendradarbiauja ir palaiko ryšius su bet kuriuo teismu, kuriame nagrinėjamas pareiškimas dėl šalutinės nemokumo bylos iškelimo arba kuris tokią bylą iškėlė;
- b) nemokumo specialistas teritorinėje ar šalutinėje nemokumo byloje bendradarbiauja ir palaiko ryšius su teismu, kuriam pateiktas pareiškimas dėl pagrindinės nemokumo bylos iškelimo arba kuris tokią bylą iškėlė, ir
- c) nemokumo specialistas teritorinėje ar šalutinėje nemokumo byloje bendradarbiauja ir palaiko ryšius su teismu, kuriam pateiktas pareiškimas dėl kitos teritorinės ar šalutinės nemokumo bylos iškelimo arba kuris tokią bylą iškėlė,

ties, kiek toks bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas nėra nesuderinamas su kiekvienai iš šių bylų taikytinomis taisyklėmis ir nesukelia jokio interesų konflikto.

2. 1 dalyje nurodytas bendradarbiavimas gali būti vykdomas visomis tinkamomis priemonėmis, pavyzdžiui, 42 straipsnio 3 dalyje nurodytomis priemonėmis.

44 straipsnis

Bendradarbiavimo ir ryšių palaikymo išlaidos

Dėl 42 ir 43 straipsniuose nustatytų reikalavimų teismai negali imti mokesčio vieni iš kitų už bendradarbiavimą ir ryšių palaikymą.

45 straipsnis

Kreditorių teisių įgyvendinimas

1. Bet kuris kreditorius gali pateikti reikalavimą pagrindinėje nemokumo byloje ir bet kurioje šalutinėje nemokumo byloje.

2. Nemokumo specialistai pagrindinėje nemokumo byloje ir bet kurioje šalutinėje nemokumo byloje pateikia kitose bylose reikalavimus, jau pateiktus tose bylose, kurioms šie nemokumo specialistai paskirti, jei tai atitinka kreditorių interesus pastarosiose bylose, o kreditoriai turi teisę užprotestuoti tokį reikalavimų pateikimą arba atsiimti savo pateiktus reikalavimus, jei tai numato taikytina teisė.

3. Nemokumo specialistas pagrindinėje ar šalutinėje nemokumo byloje gali dalyvauti kitose bylose tuo pačiu pagrindu kaip kreditorius, visų pirma dalyvauti kreditorių susirinkimuose.

46 straipsnis

Turto realizavimo procedūros sustabdymas

1. Gavęs nemokumo specialisto pagrindinėje nemokumo byloje pareiškimą, teismas, kuris iškėlė šalutinę nemokumo bylą, visiškai ar iš dalies sustabdo turto realizavimo procedūrą. Tokiu atveju jis gali reikalauti, kad nemokumo specialistas pagrindinėje nemokumo byloje imtųsi atitinkamų priemonių kreditorių šalutinėje nemokumo byloje bei atskirų klasių kreditorių interesams užtikrinti. Toks nemokumo specialisto pareiškimas gali būti atmestas tik tokiu atveju, jei jis akivaizdžiai nesujęs su kreditorių pagrindinėje nemokumo byloje interesais. Teismas gali nutarti sustabdyti turto realizavimo procedūrą iki trijų mėnesių. Toks realizavimo procedūros sustabdymas gali būti pratęsimas ar atnaujinamas panašiams laikotarpiams.

2. 1 dalyje nurodytas teismas nutraukia turto realizavimo procedūros sustabdymą:
 - a) nemokumo specialisto pagrindinėje nemokumo byloje prašymu;
 - b) savo iniciatyva, kreditoriaus prašymu ar nemokumo specialisto šalutinėje nemokumo byloje prašymu, jeigu ta priemonė daugiau neatrodo pagrįsta, ypač atsižvelgiant į kreditorių interesus pagrindinėje arba šalutinėje nemokumo byloje.

47 straipsnis

Nemokumo specialisto įgaliojimai siūlyti restruktūrizavimo planus

1. Jei pagal valstybės narės, kurioje iškelta šalutinė nemokumo byla, teisę leidžiama tokią bylą užbaigti nevykdant likvidavimo, bet taikant restruktūrizavimo planą, susitarimą ar panašią priemonę, nemokumo specialistui pagrindinėje nemokumo byloje suteikiami įgaliojimai siūlyti tokią priemonę laikantis tos valstybės narės nustatytos tvarkos.
2. Bet koks kreditorių teisių apribojimas, kylantis iš 1 dalyje nurodytos šalutinėje nemokumo byloje siūlomos priemonės, tokios kaip mokėjimo sustabdymas ar skolos nurašymas, nedaro poveikio su ta byla nesusijusiam skolininko turtui be visų suinteresuotų kreditorių pritarimo.

48 straipsnis

Nemokumo bylos užbaigimo poveikis

1. Nedarant poveikio 49 straipsniui, nemokumo bylos užbaigimas nėra kliūtis tęsti tuo metu dar nebaigtas nagrinėti kitas su tuo pačiu skolininku susijusias nemokumo bylas.
2. Kai dėl nemokumo bylos, susijusios su juridiniu asmeniu ar įmone, to asmens ar įmonės registruotos buveinės valstybėje narėje juridinis asmuo ar įmonė būtų panaikinti, tas juridinis asmuo ar įmonė nenustoja egzistuoti tol, kol nebus užbaigtos bet kokios kitos su tuo pačiu skolininku susijusios nemokumo bylos arba nemokumo specialistas ar specialistai tokiose bylose neduos sutikimo dėl panaikinimo.

49 straipsnis

Šalutinėje nemokumo byloje liekantis turtas

Jei, realizavus turtą šalutinėje nemokumo byloje, galima patenkinti visus toje byloje priimtus reikalavimus, toje byloje paskirtas nemokumo specialistas nedelsdamas perduoda bet koki likusį turtą nemokumo specialistui pagrindinėje nemokumo byloje.

50 straipsnis

Vėlesnis pagrindinės nemokumo bylos iškėlimas

Jei 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta byla iškeliama po to, kai kitoje valstybėje narėje iškelta 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta byla, kiek leidžia bylos eiga, anksčiau iškeltai bylai taikomi 41, 45, 46, 47 ir 49 straipsniai.

51 straipsnis

Šalutinės nemokumo bylos perkvalifikavimas

1. Nemokumo specialisto pagrindinėje nemokumo byloje prašymu valstybės narės, kurioje iškelta šalutinė nemokumo byla, teismas gali nurodyti perkvalifikuoti šalutinę nemokumo bylą į kitos rūšies nemokumo bylą, nurodytą A priede, jei įvykdytos tos rūšies bylos iškėlimo sąlygos pagal nacionalinę teisę ir jei tos rūšies byla yra tinkamiausia vietos kreditorių interesų ir pagrindinės bei šalutinės nemokumo bylų sąsajos atžvilgiu.

2. Svarstydamas 1 dalyje nurodytą prašymą teismas gali prašyti, kad nemokumo specialistai abiejose bylose pateiktų informacijos.

52 straipsnis

Apsaugos priemonės

Jei valstybės narės teismas, turintis jurisdikciją pagal 3 straipsnio 1 dalį, siekdamas užtikrinti skolininko turto apsaugą, skiria laikinąjį administratorių, tas laikinasis administratorius yra įgaliojamas reikalauti, kad per laikotarpį nuo prašymo iškelti nemokumo bylą iki sprendimo ją iškelti priėmimo būtų imtasi priemonių kitoje valstybėje narėje esančiam skolininko turtui apsaugoti, numatytų tos valstybės narės teisėje.

IV SKYRIUS

KREDITORIŲ INFORMAVIMAS IR JŲ REIKALAVIMŲ PATEIKIMAS

53 straipsnis

Teisė pateikti reikalavimus

Bet kuris užsienio kreditorius gali bet kokia ryšio priemone, pripažįstama pagal valstybės, kurioje iškelta byla, teisę, pateikti reikalavimus nemokumo byloje. Nėra privaloma, kad reikalavimus pateikiančiai šaliai atstovautų advokatas ar kitas teisininkas šiuo vieninteliu tikslu.

54 straipsnis

Pareiga informuoti kreditorius

1. Iškėlus nemokumo bylą valstybėje narėje, jurisdikciją turintis tos valstybės teismas arba to teismo paskirtas nemokumo specialistas nedelsdamas informuoja žinomus užsienio kreditorius.

2. Atskiru pranešimu pateiktoje 1 dalyje nurodytoje informacijoje visų pirma nurodoma termino pabaiga, nuobaudos dėl to termino nesilaikymo, tarnyba ar institucija, įgalios priimti pateiktus reikalavimus ir kitas nustatytas priemones. Tokiame pranešime taip pat nurodoma, ar kreditoriai, kurie turi pirmumo teisę arba kurių reikalavimai yra užtikrinti daiktinės teisės užtikrinimo priemone, turi pateikti reikalavimus. Prie pranešimo taip pat pridedama 55 straipsnyje nurodytos standartinės reikalavimų pateikimo formos kopija arba informacija apie tai, kur galima gauti tą formą.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyta informacija pateikiama naudojantis standartinė pranešimo forma, kuri turi būti parengta pagal 88 straipsnį. Ši forma skelbiama Europos e. teisingumo portale, o jos antraštė visomis oficialiosiomis Sąjungos institucijų kalbomis – „Pranešimas apie nemokumo bylą“. Ji perduodama parengta bylos iškėlimo valstybės valstybine kalba arba, jei toje valstybėje narėje yra kelios valstybinės kalbos, nemokumo bylos iškėlimo vietos valstybine kalba arba viena iš valstybinių kalbų, arba kita kalba, kurią ta valstybė nurodė kaip priimtina pagal 55 straipsnio 5 dalį, jei yra pagrindo manyti, kad tą kalbą užsienio kreditoriai moka geriau.

4. Su ūkinės komercinės ar profesinės veiklos nevykdančiais fiziniais asmenimis susijusių nemokumo bylų atveju šiame straipsnyje nurodytos standartinės formos naudojimas nėra privalomas, jei iš kreditorių nereikalaujama pateikti reikalavimus, kad byloje būtų atsižvelgta į jų reikalavimus.

55 straipsnis

Reikalavimų pateikimo procedūra

1. Bet kuris užsienio kreditorius gali pateikti reikalavimą naudodamas standartinę reikalavimų formą, kuri turi būti parengta pagal 88 straipsnį. Formos antraštė visomis oficialiosiomis Sąjungos institucijų kalbomis – „Reikalavimų pateikimas“.

2. 1 dalyje nurodytoje standartinėje reikalavimų formoje nurodoma tokia informacija:
- 1 dalyje nurodyto užsienio kreditoriaus vardas, pavardė (pavadinimas), pašto adresas, el. pašto adresas, jei yra, asmens kodas, jei yra, ir banko duomenys;
 - reikalavimo suma, nurodant pagrindinę sumą ir, jei taikoma, palūkanas, taip pat reikalavimo teisės atsiradimo data ir data, kai reikalavimo suma tapo mokėtina, jei tos datos skiriasi;
 - jei reikalaujama palūkanų – palūkanų norma, tai, ar palūkanos yra teisinio ar sutartinio pobūdžio, laikotarpis, už kurį reikalaujama palūkanų, ir palūkanų kapitalizuota suma;
 - jei reikalaujama atlyginti išlaidas, patirtas pareiškus reikalavimą prieš iškeliant bylą – tų išlaidų suma ir išsami informacija apie jas;
 - reikalavimo pobūdis;
 - ar reikalaujama pripažinti privilegijuotojo kreditoriaus statusą ir tokio reikalavimo pagrindas;
 - ar reikalavimas užtikrintas daiktinės teisės užtikrinimo priemone ar nuosavybės teisės išsaugojimu, ir jei taip – kokiam turtui taikomas toks užtikrinimas, kurį prašoma taikyti, užtikrinimo suteikimo data ir jei užtikrinimas buvo užregistruotas – registracijos numeris, ir
 - ar reikalaujama vykdyti įskaitymą ir jei taip – nemokumo bylos iškėlimo dieną esamų abipusių reikalavimų sumos, teisės į juos atsiradimo data ir po reikalaujamo įskaitymo likusi grynoji suma.

Prie standartinės reikalavimų formos pridedamos patvirtinamųjų dokumentų kopijos.

3. Standartinėje reikalavimų formoje nurodoma, kad neprivaloma pateikti informacijos apie 2 dalies a punkte nurodytus kreditoriaus banko duomenis ir asmens kodą.

4. Kai kreditorius reikalavimą pateikia naudodamas ne 1 dalyje nurodytą standartinę formą, o kitas priemones, reikalavime pateikiama 2 dalyje nurodyta informacija.

5. Reikalavimus galima pateikti bet kuria oficialiąja Sąjungos institucijų kalba. Teismas, nemokumo specialistas arba savo turtu disponuojantis skolininkas gali prašyti, kad kreditorius pateiktų vertimą į bylos iškėlimo valstybės valstybinę kalbą, arba jei toje valstybėje narėje yra kelios valstybinės kalbos, į bylos iškėlimo vietos valstybinę kalbą arba vieną iš valstybinių kalbų, arba į kitą kalbą, kurią ta valstybė nurodė kaip priimtina. Kiekviena valstybė narė nurodo, ar jai galima pateikti reikalavimus, parengtus ne tik jos kalba, bet ir kuria nors Sąjungos institucijų oficialiąja kalba.

6. Reikalavimai pateikiami per valstybės, kurioje iškelta byla, teisėje nustatytą laikotarpį. Užsienio kreditorių atveju tas laikotarpis negali būti trumpesnis nei 30 dienų nuo paskelbimo apie nemokumo bylos iškėlimą valstybės, kurioje iškelta byla, nemokumo registre. Kai valstybė narė taiko 24 straipsnio 4 dalį, tas laikotarpis negali būti trumpesnis nei 30 dienų nuo kreditorius informavimo pagal 54 straipsnį.

7. Kai teismui, nemokumo specialistui ar savo turtu disponuojančiam skolininkui kyla abejonių dėl pagal šį straipsnį pateiktų reikalavimų, jis suteikia kreditoriui galimybę pateikti papildomų įrodymų apie reikalavimą ir jo dydį.

V SKYRIUS

ĮMONIŲ GRUPIŲ NARIŲ NEMOKUMO BYLOS

1 SKIRSNIS

Bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

56 straipsnis

Nemokumo specialistų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

1. Tais atvejais, kai nemokumo byla yra susijusi su dviem ar daugiau vienos įmonių grupės narių, nemokumo specialistas, paskirtas byloje, susijusioje su viena iš šios grupės narių, bendradarbiauja su bet kuriuo nemokumo specialistu, paskirtu byloje, susijusioje su tos pačios grupės kita nare, tiek, kiek toks bendradarbiavimas yra tinkamas

siekiant sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingai administruoti tas bylas, nėra nesuderinamas su tokioms byloms taikytinomis taisyklėmis ir nesukelia interesų konflikto. Tas bendradarbiavimas gali vykti bet kokia forma, įskaitant susitarimų ar protokolų sudarymą.

2. Vykdydami 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimą, nemokumo specialistai:

- a) kuo greičiau perduoda vieni kitiems informaciją, kuri gali būti svarbi kitose bylose, su sąlyga, kad imtasi atitinkamų konfidencialios informacijos apsaugos priemonių;
- b) apsparsto, ar yra galimybių koordinuoti grupės narių, kurioms iškeltos nemokumo bylos, reikalų administravimą ir priežiūrą, ir jei taip, koordinuoja toki administravimą ir priežiūrą;
- c) apsparsto, ar yra galimybių restruktūrizuoti grupės nares, kurioms iškeltos nemokumo bylos, ir jei taip, koordinuoja veiksmus rengiant koordinuotą restruktūrizavimo plano pasiūlymą ir dėl jo vedant derybas.

Taikant b ir c punktus, 1 dalyje nurodyti visi ar keli nemokumo specialistai gali susitarti suteikti papildomų įgaliojimų nemokumo specialistui, paskirtam vienoje iš bylų, jei toks susitarimas leidžiamas pagal kiekvienai iš bylų taikytinas taisykles. Jie taip pat gali susitarti dėl tam tikrų užduočių paskirstymo tarpusavyje, jei toks užduočių paskirstymas leidžiamas pagal kiekvienai iš bylų taikytinas taisykles.

57 straipsnis

Teismų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

1. Tais atvejais, kai nemokumo byla yra susijusi su dviem ar daugiau vienos įmonių grupės narių, teismas, kuris tokią bylą iškėlė, bendradarbiauja su visais kitais teismais, kuriems pateiktas pareiškimas dėl bylos, susijusios su kita tos pačios grupės nare, iškėlimo ar kurie tokias bylas iškėlė, tiek, kiek tas bendradarbiavimas yra tinkamas siekiant sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingai administruoti bylas, nėra nesuderinamas su joms taikytinomis taisyklėmis ir nesukelia interesų konflikto. Tuo tikslu teismai atitinkamais atvejais gali paskirti nepriklausomą asmenį ar instituciją, veikiantį pagal jų nurodymus, jei tai nėra nesuderinama su joms taikytinomis taisyklėmis.

2. Vykdydami 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimą, teismai ar bet kuris paskirtas asmuo arba institucija, veikiantis jų vardu, kaip nurodyta 1 dalyje, gali tiesiogiai palaikyti ryšius vieni su kitais ar tiesiogiai prašyti vieni kitų informacijos ar pagalbos su sąlyga, kad tokiu ryšių palaikymu nepažeidžiamos procesinės bylos šalių teisės ir informacijos konfidencialumo reikalavimai.

3. 1 dalyje nurodytas bendradarbiavimas gali būti vykdomas bet kokiomis priemonėmis, kurias teismas laiko tinkamomis. Visų pirma jis gali apimti:

- a) nemokumo specialistų skyrimo koordinavimą;
- b) informacijos perdavimą visomis teismui priimtinomis priemonėmis;
- c) grupės narių turto ir reikalų administravimo ir priežiūros koordinavimą;
- d) teismo posėdžių eigos koordinavimą;
- e) prireikus, protokolų tvirtinimo koordinavimą.

58 straipsnis

Nemokumo specialistų ir teismų bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas

Su įmonių grupės nare susijusioje nemokumo byloje paskirtas nemokumo specialistas:

- a) bendradarbiauja ir palaiko ryšius su bet kuriuo teismu, kuriam pateiktas pareiškimas dėl bylos iškėlimo kitai tos pačios įmonių grupės narei ar kuris tokią bylą iškėlė, ir
- b) gali prašyti to teismo suteikti informaciją apie bylą, susijusią su kita grupės nare, arba suteikti pagalbą byloje, kurioje jis yra paskirtas,

tiek, kiek toks bendradarbiavimas ir ryšių palaikymas yra tinkami siekiant sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingai administruoti bylas, nesukelia interesų konflikto ir nėra nesuderinami su joms taikytinomis taisyklėmis.

59 straipsnis

Bendradarbiavimo ir ryšių palaikymo išlaidos bylose, susijusiose su įmonių grupės narėmis

56–60 straipsniuose numatyto bendradarbiavimo ir ryšių palaikymo išlaidos, kurias patyrė nemokumo specialistas ar teismas, laikomos atitinkamoje byloje patirtomis išlaidomis.

60 straipsnis

Nemokumo specialisto įgaliojimai bylose, susijusiose su įmonių grupės narėmis

1. Nemokumo specialistas, paskirtas įmonių grupės narei iškeltoje nemokumo byloje, gali tokiu mastu, kuris tinkamas siekiant sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingam bylų administravimui,

- a) būti išklaustas bet kurioje byloje, iškeltoje bet kuriai kitai tos pačios grupės narei;
- b) prašyti sustabdyti bet kurios priemonės, susijusios su turto realizavimu bet kuriai kitai tos pačios grupės narei iškeltoje byloje, taikymą su sąlyga, kad:
 - i) pagal 56 straipsnio 2 dalies c punktą pasiūlytas restruktūrizavimo planas, skirtas visoms ar kai kurioms grupės narėms, kurioms iškelta nemokumo byla, ir pagrįstai galima tikėtis, kad jis bus sėkmingai įgyvendintas;
 - ii) toks sustabdymas yra būtinas siekiant užtikrinti tinkamą restruktūrizavimo plano įgyvendinimą;
 - iii) restruktūrizavimo planas būtų naudingas kreditoriams byloje, kurios atžvilgiu prašoma taikyti sustabdymą, ir
 - iv) nei nemokumo bylai, kurioje buvo paskirtas šio straipsnio 1 dalyje nurodytas nemokumo specialistas, nei bylai, kurioje prašoma taikyti sustabdymą, nėra taikomas koordinavimas pagal šio skyriaus 2 skirsnį;
- c) prašyti pradėti grupės koordinavimo procesą pagal 61 straipsnį.

2. 1 dalies b punkte nurodytą bylą iškeles teismas visiškai arba iš dalies sustabdo bet kurios priemonės, susijusios su turto realizavimu byloje, taikymą, jeigu jis įsitikina, kad yra įvykdytos 1 dalies b punkte nurodytos sąlygos.

Prieš nurodydamas taikyti sustabdymą, teismas išklauso nemokumo specialistą, paskirtą byloje, kurioje prašoma taikyti sustabdymą. Tokį sustabdymą gali būti nurodyta taikyti bet kurį ne ilgesnį kaip trijų mėnesių laikotarpį, kurį teismas laiko tinkamu ir kuris yra suderinamas su bylai taikytinomis taisyklėmis.

Taikyti sustabdymą nurodantis teismas gali reikalauti, kad 1 dalyje nurodytas nemokumo specialistas imtųsi visų nacionalinėje teisėje numatytų tinkamų priemonių, kad būtų apsaugoti kreditorių byloje interesai.

Teismas gali pratęsti sustabdymo trukmę tokiu papildomu laikotarpiu ar laikotarpiais, kurį (-iuos) jis laiko tinkamu (-ais) ir kuris (-ie) yra suderinamas (-i) su bylai taikytinomis taisyklėmis, jeigu toliau tenkinamos 1 dalies b punkto ii–iv papunkčiuose nurodytos sąlygos ir bendra sustabdymo trukmė (pradinė trukmė ir visi tokie pratęsimai) neviršija šešių mėnesių.

2 SKIRSNIS

Koordinavimas

1 poskirsnis

Procedūra

61 straipsnis

Prašymas pradėti grupės koordinavimo procesą

1. Grupės narei iškeltoje nemokumo byloje paskirtas nemokumo specialistas gali prašyti bet kurio teismo, kuris turi jurisdikciją nagrinėti grupės narės nemokumo bylą, pradėti grupės koordinavimo procesą.

2. 1 dalyje nurodytas prašymas pateikiamas laikantis bylai, kurioje buvo paskirtas nemokumo specialistas, taikytinoje teisėje nustatytų sąlygų.
3. Kartu su 1 dalyje nurodytu prašymu pateikiama:
 - a) pasiūlymas dėl asmens, kuris turi būti paskirtas grupės koordinatoriumi (toliau – koordinatorius), duomenys apie jo tinkamumą pagal 71 straipsnį, duomenys apie jo kvalifikaciją ir jo rašytinis sutikimas būti koordinatoriumi;
 - b) siūlomo grupės koordinavimo aprašymas, visų pirma priežastys, dėl kurių 63 straipsnio 1 dalyje išdėstytos sąlygos yra įvykdytos;
 - c) grupės narėms paskirtų nemokumo specialistų sąrašas ir, atitinkamais atvejais, grupės narių nemokumo bylose dalyvaujantys teismai ir kompetentingos institucijos;
 - d) numatomų siūlomo grupės koordinavimo išlaidų aprašymas ir numatoma kiekvienos grupės narės tų išlaidų mokėtina dalis.

62 straipsnis

Pirmumo taisyklė

Nedarant poveikio 66 straipsniui, tais atvejais, kai grupės koordinavimo procesą prašoma pradėti skirtingų valstybių narių teismuose, visi teismai, išskyrus teisimą, į kurį kreiptasi pirmiausia, atsisako jurisdikcijos to teismo naudai.

63 straipsnis

Teismo, į kurį kreiptasi, pateikiamas pranešimas

1. Teismas, kuriam pateiktas prašymas pradėti grupės koordinavimo procesą, apie prašymą pradėti grupės koordinavimo procesą ir siūlomą koordinatorių kuo greičiau praneša grupės narėms paskirtiems nemokumo specialistams, nurodytiems 61 straipsnio 3 dalies c punkte nurodytame prašyme, jei jis įsitikina, kad:
 - a) tokį procesą pradėti yra tikslinga siekiant sudaryti palankesnes sąlygas veiksmingai administruoti su skirtingomis grupės narėmis susijusias nemokumo bylas;
 - b) tikėtina, kad bet kurios grupės narės, kurios dalyvavimas procese yra numatomas, joks kreditorius nepateks į finansiškai nepalankią padėtį dėl narės įtraukimo į tokį procesą, ir
 - c) siūlomas koordinatorius atitinka 71 straipsnyje išdėstytus reikalavimus.
2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytame pranešime išvardijami 61 straipsnio 3 dalies a–d punktuose nurodyti elementai.
3. 1 dalyje nurodytas pranešimas siunčiamas registruotu laišku su gavimo patvirtinimu.
4. Teismas, į kurį kreiptasi, suteikia nemokumo specialistams galimybę būti išklaustytiems.

64 straipsnis

Nemokumo specialistų prieštaravimai

1. Bet kuriai grupės narei paskirtas nemokumo specialistas gali pareikšti prieštaravimą:
 - a) dėl nemokumo bylos, kurioje jis paskirtas, įtraukimo į grupės koordinavimo procesą, arba
 - b) dėl koordinatoriumi paskirto asmens.
2. Prieštaravimai pagal šio straipsnio 1 dalį 63 straipsnyje nurodytam teismui pateikiami per 30 dienų nuo tada, kai šio straipsnio 1 dalyje nurodytas nemokumo specialistas gauna pranešimą apie prašymą pradėti grupės koordinavimo procesą.

Prieštaravimas gali būti pateikiamas naudojant standartinę formą, nustatytą pagal 88 straipsnį.

3. Prieš priimdamas sprendimą pagal 1 dalies a punktą, ar dalyvauti koordinavime, nemokumo specialistas gauna visus patvirtinimus, kurie gali būti privalomi pagal valstybės, kurioje iškelta byla, kurioje jis paskirtas, teisę.

65 straipsnis

Prieštaravimo įtraukimui į grupės koordinavimą pasekmės

1. Jeigu nemokumo specialistas pareiškė prieštaravimą dėl bylos, kurioje jis paskirtas, įtraukimo į grupės koordinavimo procesą, ta byla į grupės koordinavimo procesą neįtraukiama.

2. 68 straipsnyje nurodyto teismo įgaliojimai arba su tuo procesu susiję koordinatoriaus įgaliojimai nedaro poveikio tai narei ir dėl jų tai narei neatsiranda jokių išlaidų.

66 straipsnis

Grupės koordinavimo proceso teismo pasirinkimas

1. Jeigu bent du trečdaliai visų grupės narių nemokumo bylose paskirtų nemokumo specialistų susitaria, kad grupės koordinavimo procesui pradėti tinkamiausias teismas yra jurisdikciją turintis kitos valstybės narės teismas, tas teismas turi išimtinę jurisdikciją.

2. Teismo pasirinkimas nustatomas bendru rašytiniu susitarimu arba užfiksuojamas raštu. Teismas gali būti pasirinktas iki tada, kai pagal 68 straipsnį pradedamas grupės koordinavimo procesas.

3. Visi teismai, išskyrus teisimą, į kurį kreiptasi pagal 1 dalį, atsisako jurisdikcijos to teismo naudai.

4. Prašymas pradėti grupės koordinavimo procesą pagal 61 straipsnį pateikiamas teismui, dėl kurio susitarta.

67 straipsnis

Prieštaravimo dėl siūlomo koordinatoriaus pasekmės

Tais atvejais, kai iš nemokumo specialisto, kuris tuo pat metu neprieštaruoja dėl narės, kuriai jis paskirtas, įtraukimo į grupės koordinavimo procesą, gaunama prieštaravimų dėl koordinatoriumi siūlomo asmens, teismas gali neskirti to asmens ir paprašyti prieštaraujančio nemokumo specialisto pateikti naują prašymą pagal 61 straipsnio 3 dalį.

68 straipsnis

Sprendimas pradėti grupės koordinavimo procesą

1. Pasibaigus 64 straipsnio 2 dalyje nurodytam laikotarpiui teismas gali pradėti grupės koordinavimo procesą, jei jis įsitikina, kad tenkinamos 63 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos. Tokiu atveju teismas:

- a) paskiria koordinatorių;
- b) priima sprendimą dėl koordinavimo aprašymo ir
- c) priima sprendimą dėl numatomų išlaidų ir grupės narių mokėtinios dalies.

2. Apie sprendimą pradėti grupės koordinavimo procesą pranešama dalyvaujantiems nemokumo specialistams ir koordinatoriui.

69 straipsnis

Vėlesnis nemokumo specialistų sprendimas dalyvauti

1. Po to, kai priimamas 68 straipsnyje nurodytas teismo sprendimas, laikydamasis savo nacionalinės teisės, bet kuris nemokumo specialistas gali prašyti įtraukti bylą, kurioje jis paskirtas, jeigu:
 - a) buvo pareikštas prieštaravimas dėl nemokumo bylos įtraukimo į grupės koordinavimo procesą arba
 - b) grupės narės nemokumo byla buvo iškelta po to, kai teismas pradėjo grupės koordinavimo procesą.
2. Nedarant poveikio 4 daliai, koordinatorius gali patenkinti tokį prašymą pasikonsultavęs su dalyvaujančiais nemokumo specialistais, jei
 - a) jis įsitikina, kad, atsižvelgiant į prašymo metu grupės koordinavimo procese pasiektą etapą, yra tenkinami 63 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose išdėstyti kriterijai, arba
 - b) visi dalyvaujantys nemokumo specialistai pritaria, vadovaujantis jų nacionalinėje teisėje nustatytais sąlygomis.
3. Koordinatorius informuoja teismą ir dalyvaujančius nemokumo specialistus apie savo sprendimą pagal 2 dalį ir apie priežastis, kuriomis jis grindžiamas.
4. Bet kuris dalyvaujantis nemokumo specialistas arba be kurio nemokumo specialistas, kurio prašymas dėl įtraukimo į grupės koordinavimo procesą buvo atmestas, gali ginčyti 2 dalyje nurodytą sprendimą valstybės narės, kurioje pradėtas grupės koordinavimo procesas, teisėje nustatyta tvarka.

70 straipsnis

Rekomendacijos ir grupės koordinavimo planas

1. Vesdami savo nemokumo bylas, nemokumo specialistai atsižvelgia į 72 straipsnio 1 dalyje nurodytas koordinatoriaus rekomendacijas ir grupės koordinavimo plano turinį.
2. Nemokumo specialistas neprivalo laikytis visų koordinatoriaus rekomendacijų arba grupės koordinavimo plano ar jų laikytis iš dalies.

Jei jis nesilaiko koordinatoriaus rekomendacijų arba grupės koordinavimo plano, jis pateikia tokio nesilaikymo priežastis asmenims ar institucijoms, kuriems jis turi atsiskaityti pagal savo nacionalinę teisę, ir koordinatoriui.

2 poskirsnis

Bendrosios nuostatos

71 straipsnis

Koordinatorius

1. Koordinatorius yra asmuo, kuris pagal valstybės narės teisę gali vykdyti nemokumo specialisto veiklą.
2. Koordinatorius negali būti vienas iš bet kuriai grupės narei paskirtų nemokumo specialistų ir neturi turėti jokių interesų konfliktų grupės narių, jų kreditorių ir bet kuriai grupės narei paskirtų nemokumo specialistų atžvilgiu.

72 straipsnis

Koordinatoriaus užduotys ir teisės

1. Koordinatorius:
 - a) nustato ir apibrėžia rekomendacijas dėl koordinuotos nemokumo bylų eigos;
 - b) pasiūlo grupės koordinavimo planą, kuriame nustatomas, aprašomas ir rekomenduojamas išsamus priemonių, tinkamų siekiant laikytis integruoto požiūrio į problemų sprendimą grupės narių nemokumo atveju, rinkinys. Visų pirma šiame plane gali būti pateikta pasiūlymų dėl:

- i) priemonių, kurių reikia imtis siekiant atkurti grupės arba bet kurios jos dalies ekonominę veiklą ir finansinį patikimumą;
 - ii) grupės viduje kilusių ginčų, susijusių su grupės vidaus sandoriais ir ieškiniais dėl sandorių pripažinimo negaliojančiais, sprendimo;
 - iii) nemokių grupės narių nemokumo specialistų susitarimų.
2. Koordinatorius taip pat gali:
- a) būti išklaustas ir dalyvauti bet kurioje byloje, iškeltoje bet kuriai grupės narei, visų pirma dalyvaudamas kreditorių susirinkimuose;
 - b) tarpininkauti bet kuriame ginče, kylančiame tarp grupės narių dviejų ar daugiau nemokumo specialistų;
 - c) pristatyti ir paaiškinti savo grupės koordinavimo planą asmenims ar institucijoms, kuriems jis turi atsiskaityti pagal savo nacionalinę teisę;
 - d) prašyti bet kurio nemokumo specialisto pateikti informaciją apie bet kurią grupės narę, jei ta informacija yra arba galėtų būti naudinga nustatant ir apibrėžiant byloms koordinuoti skirtas strategijas ir priemones, ir
 - e) prašyti iki šešių mėnesių sustabdyti bylą, iškeltą bet kuriai grupės narei, su sąlyga, kad toks sustabdymas yra būtinas siekiant užtikrinti tinkamą šio plano įgyvendinimą ir būtų naudingas kreditoriams byloje, kurios atžvilgiu prašoma taikyti sustabdymą, arba prašyti atšaukti esamą sustabdymą. Toks prašymas pateikiamas teismui, kuris iškėlė bylą, kurią prašoma sustabdyti.
3. Į 1 dalies b punkte nurodytą planą neįtraukiamos rekomendacijos dėl bylų sujungimo ar nemokaus subjekto turto sujungimo.
4. Šiame straipsnyje apibrėžtos koordinatoriaus užduotys ir teisės netaikomos jokiai grupės narei, kuri nedalyvauja grupės koordinavimo procese.
5. Savo pareigas koordinatorius vykdo nešališkai ir rūpestingai.
6. Jei, koordinatoriaus vertinimu, jo užduotims vykdyti reikia labai padidinti išlaidas, palyginti su 61 straipsnio 3 dalies d punkte nurodytomis numatomomis išlaidomis, ir bet kuriuo atveju, jei išlaidos viršija 10 % numatomų išlaidų, koordinatorius:
- a) nedelsdamas informuoja dalyvaujančius nemokumo specialistus ir
 - b) kreipiasi į grupės koordinavimo procesą pradėjusį teismą dėl išankstinio patvirtinimo.

73 straipsnis

Kalbos

1. Su dalyvaujančios grupės narės nemokumo specialistu koordinatorius bendrauja su nemokumo specialistu sutarta kalba arba, jei susitarimo nėra, Sąjungos institucijų oficialiąja kalba arba viena iš oficialiųjų kalbų ir teismo, kuris iškėlė bylą tai grupės narei, kalba.
2. Su teismu koordinatorius bendrauja tam teismui taikoma oficialiąja kalba.

74 straipsnis

Nemokumo specialistų ir koordinatoriaus bendradarbiavimas

1. Grupės narėms paskirti nemokumo specialistai ir koordinatorius tarpusavyje bendradarbiauja tokiu mastu, koku toks bendradarbiavimas nėra nesuderinamas su atitinkamoms byloms taikomomis taisyklėmis.
2. Visų pirma nemokumo specialistai praneša visą informaciją, kuri koordinatoriui yra svarbi jo užduotims vykdyti.

75 straipsnis

Koordinatoriaus paskyrimo panaikinimas

Teismas panaikina koordinatoriaus paskyrimą savo iniciatyva arba dalyvaujančios grupės narės nemokumo specialisto prašymu, jeigu:

- a) koordinatorius veikia dalyvaujančios grupės narės kreditorių nenaudai arba
- b) koordinatorius nesilaiko šiame skyriuje nustatytų jo pareigų.

76 straipsnis

Savo turtu disponuojantis skolininkas

Nemokumo specialistui taikomos šio skyriaus nuostatos, kai tinkama, taikomos ir savo turtu disponuojančiam skolininkui.

77 straipsnis

Išlaidos ir paskirstymas

1. Koordinatoriaus užmokestis turi būti tinkamas, proporcingas įvykdytoms užduotims ir atspindėti pagrįstas išlaidas.
2. Baigęs vykdyti savo užduotis, koordinatorius sudaro galutinę išlaidų suvestinę, nustato kiekvienos narės mokėtiną dalį ir pateikia šią suvestinę kiekvienam dalyvaujančiam nemokumo specialistui ir koordinavimo procesą pradėjusiam teismui.
3. Jei nemokumo specialistai nepateikia prieštaravimų per 30 dienų nuo 2 dalyje nurodytos suvestinės gavimo, laikoma, kad išlaidoms ir kiekvienos narės mokėtinai daliai pritarta. Suvestinė pateikiama koordinavimo procesą pradėjusiam teismui patvirtinti.
4. Jei esama prieštaravimų, grupės koordinavimo procesą pradėjęs teismas koordinatoriaus arba bet kurio dalyvaujančio nemokumo specialisto prašymu nusprendžia dėl išlaidų ir kiekvienos narės mokėtinai dalies laikydamasis šio straipsnio 1 dalyje išdėstytų kriterijų ir atsižvelgdamas į 68 straipsnio 1 dalyje ir, jei taikoma, 72 straipsnio 6 dalyje nurodytas numatomas išlaidas.
5. Bet kuris dalyvaujantis nemokumo specialistas gali ginčyti 4 dalyje nurodytą sprendimą valstybės narės, kurioje pradėtas grupės koordinavimo procesas, teisėje nustatyta tvarka.

VI SKYRIUS

DUOMENŲ APSAUGA

78 straipsnis

Duomenų apsauga

1. Nacionalinės taisyklės, kuriomis įgyvendinama Direktyva 95/46/EB, taikomos valstybėse narėse tvarkant asmens duomenis pagal šį reglamentą su sąlyga, kad tai nėra susiję su Direktyvos 95/46/EB 3 straipsnio 2 dalyje nurodytomis tvarkymo operacijomis.
2. Komisijai tvarkant asmens duomenis pagal šį reglamentą taikomas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001.

79 straipsnis

Valstybių narių pareigos, susijusios su asmens duomenų tvarkymu nacionaliniuose nemokumo registruose

1. Kiekviena valstybė narė praneša Komisijai fizinio ar juridinio asmens, valstybės valdžios institucijos, agentūros ar bet kurios kitos institucijos, kuriai pagal nacionalinę teisę paskirta vykdyti duomenų valdytojo funkcijas vadovaujantis Direktyvos 95/46/EB 2 straipsnio d punktu, vardą ir pavardę arba pavadinimą, kad jis būtų paskelbtas Europos e. teisingumo portale.

2. Valstybės narės užtikrina, kad būtų įgyvendinamos techninės priemonės, kuriomis būtų užtikrintas jų nacionaliniuose nemokumo registruose, nurodytuose 24 straipsnyje, tvarkomų asmens duomenų saugumas.
3. Valstybės narės atsako už tai, kad būtų patikrinta, ar duomenų valdytojas, paskirtas pagal nacionalinę teisę vadovaujantis Direktyvos 95/46/EB 2 straipsnio d punktu, užtikrina, kad būtų laikomasi duomenų kokybės principų, visų pirma nacionaliniuose nemokumo registruose saugomų duomenų tikslumo ir atnaujinimo principų.
4. Pagal Direktyvą 95/46/EB valstybės narės atsako už duomenų rinkimą ir saugojimą nacionalinėse duomenų bazėse ir už sprendimus, kurie priimami siekiant užtikrinti, kad su tokiais duomenimis būtų galima susipažinti tarpusavyje sujungtame registre, prie kurio prieiga pateikiama Europos e. teisingumo portale.
5. Teikdamos informaciją, kuri turėtų būti teikiama duomenų subjektams, kad jie galėtų naudotis savo teisėmis, visų pirma teise reikalauti ištrinti duomenis, valstybės narės informuoja duomenų subjektus apie nustatytą laikotarpį, per kurį bus prieinami nemokumo registruose saugomi asmens duomenys.

80 straipsnis

Komisijos pareigos, susijusios su asmens duomenų tvarkymu

1. Komisija vykdo duomenų valdytojo pareigas pagal Reglamento (EB) Nr. 45/2001 2 straipsnio d punktą, laikydamosi šiame straipsnyje nustatytų atitinkamų pareigų.
2. Komisija apibrėžia reikiamą politiką ir taiko techninius sprendimus, būtinus, kad būtų vykdomos jos pareigos neviršijant duomenų valdytojo funkcijų apimties.
3. Komisija įgyvendina technines priemones, būtinas siekiant užtikrinti perduodamų asmens duomenų saugumą, visų pirma konfidencialumą ir vientisumą perduodant duomenis į Europos e. teisingumo portalą ir iš jo.
4. Komisijos pareigos nedaro poveikio valstybių narių ir kitų institucijų atsakomybei už jų tvarkomų tarpusavyje sujungtų nacionalinių duomenų bazių turinį ir eksploatavimą.

81 straipsnis

Pareiga teikti informaciją

Nedarant poveikio informacijai, kuri turi būti teikiama duomenų subjektams pagal Reglamento (EB) Nr. 45/2001 11 ir 12 straipsnius, Komisija, skelbdama informaciją Europos e. teisingumo portale, informuoja duomenų subjektus apie savo vaidmenį tvarkant duomenis ir apie tikslus, kuriais tie duomenys bus tvarkomi.

82 straipsnis

Asmens duomenų saugojimas

Informacijos iš tarpusavyje sujungtų nacionalinių duomenų bazių atveju Europos e. teisingumo portale nėra saugomi su duomenų subjektais susiję asmens duomenys. Visi tokie duomenys saugomi valstybių narių arba kitų institucijų naudojamose nacionalinėse duomenų bazėse.

83 straipsnis

Prieiga prie asmens duomenų per Europos e. teisingumo portalą

24 straipsnyje nurodytuose nacionaliniuose nemokumo registruose saugomi asmens duomenys yra prieinami per Europos e. teisingumo portalą tol, kol jie išlieka prieinami pagal nacionalinę teisę.

VII SKYRIUS

PEREINAMOJO LAIKOTARPIO IR BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

84 straipsnis

Taikymo laikas

1. Šio reglamento nuostatos taikomos tik po 2017 m. birželio 26 d. iškeltoms nemokumo byloms. Iki tos dienos įvykdytus skolininko veiksmus reglamentuoja įstatymai, kurie jiems buvo taikomi jų atlikimo metu.
2. Nepaisant šio reglamento 91 straipsnio, Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000 toliau taikomas nemokumo byloms, kurios patenka į to reglamento taikymo sritį, ir kurios buvo iškeltos prieš 2017 m. birželio 26 d.

85 straipsnis

Ryšys su konvencijomis

1. Visais šiame reglamente nurodytais klausimais ir santykiuose tarp valstybių narių šis reglamentas pakeičia šias dviejų ar daugiau valstybių narių sudarytas konvencijas:
 - a) Belgijos ir Prancūzijos konvencija dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų, arbitražo sprendimų ir autentiškų dokumentų galiojimo ir vykdymo, pasirašyta Paryžiuje 1899 m. liepos 8 d.;
 - b) Belgijos ir Austrijos konvencija dėl bankroto, likvidavimo, taikos sutarties ir kompromisinio susitarimo su kreditoriais bei mokėjimų sustabdymo (su 1973 m. birželio 13 d. papildomu protokolu), pasirašyta Briuselyje 1969 m. liepos 16 d.;
 - c) Belgijos ir Nyderlandų konvencija dėl teritorinės jurisdikcijos, bankroto ir teismo sprendimų, arbitražo sprendimų ir autentiškų dokumentų galiojimo ir vykdymo, pasirašyta Briuselyje 1925 m. kovo 28 d.;
 - d) Vokietijos ir Austrijos konvencija dėl bankroto, likvidavimo, taikos ginčų sureguliuavimo ir kompromisinių susitarimų su kreditoriais, pasirašyta Vienoje 1979 m. gegužės 25 d.;
 - e) Prancūzijos ir Austrijos konvencija dėl teismo sprendimų bankroto bylose jurisdikcijos, pripažinimo ir vykdymo, pasirašyta Vienoje 1979 m. vasario 27 d.;
 - f) Prancūzijos ir Italijos konvencija dėl teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, pasirašyta Romoje 1930 m. birželio 3 d.;
 - g) Italijos ir Austrijos konvencija dėl bankroto, likvidavimo, taikos ginčų sureguliuavimo ir kompromisinių susitarimų su kreditoriais, pasirašyta Romoje 1977 m. liepos 12 d.;
 - h) Nyderlandų Karalystės ir Vokietijos Federacinės Respublikos konvencija dėl teismo sprendimų ir kitų vykdytinų dokumentų civilinėse ir komercinėse bylose tarpusavio pripažinimo ir vykdymo, pasirašyta Hagoje 1962 m. rugpjūčio 30 d.;
 - i) Jungtinės Karalystės ir Belgijos Karalystės konvencija dėl teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose tarpusavio vykdymo ir Protokolas, pasirašyti Briuselyje 1934 m. gegužės 2 d.;
 - j) Danijos, Suomijos, Norvegijos, Švedijos ir Islandijos konvencija dėl bankroto, pasirašyta Kopenhagoje 1933 m. lapkričio 7 d.;
 - k) Europos konvencija dėl tam tikrų tarptautinių bankroto aspektų, pasirašyta Stambule 1990 m. birželio 5 d.;
 - l) Jugoslavijos Federacinės Liaudies Respublikos ir Graikijos Karalystės konvencija dėl teismo sprendimų abipusio pripažinimo ir vykdymo, pasirašyta Atėnuose 1959 m. birželio 18 d.;
 - m) Jugoslavijos Federacinės Liaudies Respublikos ir Austrijos Respublikos susitarimas dėl arbitražo sprendimų komercinėse bylose abipusio pripažinimo ir vykdymo, pasirašytas Belgrade 1960 m. kovo 18 d.;

- n) Jugoslavijos Federacinės Liaudies Respublikos ir Italijos Respublikos konvencija dėl abipusio teismo bendradarbiavimo civilinėse ir administracinėse bylose, pasirašyta Romoje 1960 m. gruodžio 3 d.;
 - o) Jugoslavijos Socialistinės Federacinės Respublikos ir Belgijos Karalystės susitarimas dėl teismo bendradarbiavimo civilinėse ir komercinėse bylose, pasirašytas Belgrade 1971 m. rugsėjo 24 d.;
 - p) Jugoslavijos ir Prancūzijos Vyriausybių konvencija dėl teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo, pasirašyta Paryžiuje 1971 m. gegužės 18 d.;
 - q) Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos ir Graikijos Respublikos susitarimas dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašyta Atėnuose 1980 m. spalio 22 d., vis dar galiojanti santykiams tarp Čekijos ir Graikijos;
 - r) Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos ir Kipro Respublikos susitarimas dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašytas Nikosijoje 1982 m. balandžio 23 d., vis dar galiojanti santykiams tarp Čekijos ir Kipro;
 - s) Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos Vyriausybės ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybės sutartis dėl teisinės pagalbos ir teismo sprendimų pripažinimo ir vykdymo civilinėse, šeimos ir komercinėse bylose, pasirašyta Paryžiuje 1984 m. gegužės 10 d., vis dar galiojanti santykiams tarp Čekijos ir Prancūzijos;
 - t) Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos ir Italijos Respublikos sutartis dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašyta Prahoje 1985 m. gruodžio 6 d., vis dar galiojanti santykiams tarp Čekijos ir Italijos;
 - u) Lietuvos Respublikos, Estijos Respublikos ir Latvijos Respublikos sutartis dėl teisinės pagalbos ir teisinių santykių, pasirašyta Taline 1992 m. lapkričio 11 d.;
 - v) Estijos ir Lenkijos susitarimas dėl teisinės pagalbos teikimo ir teisinių santykių civilinėse, darbo ir baudžiamosiose bylose, pasirašytas Taline 1998 m. lapkričio 27 d.;
 - w) Lietuvos Respublikos ir Lenkijos Respublikos sutartis dėl teisinės pagalbos ir teisinių santykių civilinėse, šeimos, darbo ir baudžiamosiose bylose, pasirašyta Varšuvoje 1993 m. sausio 26 d.;
 - x) Rumunijos Socialistinės Respublikos ir Graikijos Respublikos konvencija dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose ir jos protokolai, pasirašyti 1972 m. spalio 19 d. Bukarešte;
 - y) Rumunijos Socialistinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos konvencija dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašyta 1974 m. lapkričio 5 d. Paryžiuje;
 - z) Bulgarijos Liaudies Respublikos ir Graikijos Respublikos susitarimas dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašytas 1976 m. balandžio 10 d. Atėnuose;
 - aa) Bulgarijos Liaudies Respublikos ir Kipro Respublikos susitarimas dėl teisinės pagalbos civilinėse ir baudžiamosiose bylose, pasirašytas 1983 m. balandžio 29 d. Nikosijoje;
 - ab) Bulgarijos Liaudies Respublikos Vyriausybės ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybės susitarimas dėl savitarpio teisinės pagalbos civilinėse bylose, pasirašytas 1989 m. sausio 18 d. Sofijoje;
 - ac) Rumunijos ir Čekijos Respublikos sutartis dėl teismo pagalbos civilinėse bylose, pasirašyta 1994 m. liepos 11 d. Bukarešte;
 - ad) Rumunijos ir Lenkijos Respublikos sutartis dėl teisinės pagalbos ir teisinių santykių civilinėse bylose, pasirašyta 1999 m. gegužės 15 d. Bukarešte.
2. 1 dalyje nurodytos konvencijos ir toliau galioja byloms, iškeltoms prieš įsigaliojant Reglamentui (EB) Nr. 1346/2000.
3. Šis reglamentas netaikomas:
- a) jokiaje valstybėje narėje, jei jis nesuderinamas su dėl bankroto atsiradusiomis prievolėmis, susijusiomis su konvencija, tos valstybės narės sudaryta su viena ar keliomis trečiosiomis šalimis prieš įsigaliojant Reglamentui (EB) Nr. 1346/2000;
 - b) Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje, tais atvejais, jei jis prieštarauja prievolėms, atsiradusioms dėl bankroto ir nemokių įmonių likvidavimo remiantis bet kuriais susitarimais su Britų sandrauga, jau buvusiais Reglamento (EB) Nr. 1346/2000 įsigaliojimo metu.

86 straipsnis

Informacija apie nacionalinę ir Sąjungos nemokumo teisę

1. Siekdamas užtikrinti, kad informacija būtų prieinama visuomenei, valstybės narės per Europos teisminių tinklą civilinėse ir komercinėse bylose, įsteigtą Tarybos sprendimu 2001/470/EB ⁽¹⁾, pateikia savo nacionalinės teisės aktų ir procedūrų, susijusių su nemokumu, visų pirma susijusių su 7 straipsnio 2 dalyje išvardytais aspektais, trumpą aprašymą.
2. Informaciją, nurodytą 1 dalyje, valstybės narės reguliariai atnaujina.
3. Komisija padaro viešai prieinama su šiuo reglamentu susijusią informaciją.

87 straipsnis

Registrų tarpusavio sujungimo nustatymas

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomas 25 straipsnyje nurodytas nemokumo registrų tarpusavio sujungimas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 89 straipsnio 3 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

88 straipsnis

Standartinių formų nustatymas ir vėlesnis jų dalinis keitimas

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos ir prireikus iš dalies keičiamos 27 straipsnio 4 dalyje, 54 bei 55 straipsniuose ir 64 straipsnio 2 dalyje nurodytos formos. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 89 straipsnio 2 dalyje nurodytos patariamąsios procedūros.

89 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda komitetas. Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.
2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 4 straipsnis.
3. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

90 straipsnis

Nuostata dėl peržiūros

1. Ne vėliau kaip 2027 m. birželio 27 d. ir po to kas penkerius metus Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui šio reglamento taikymo ataskaitą. Prireikus prie ataskaitos pridedamas pasiūlymas dėl šio reglamento pritaikymo.
2. Ne vėliau kaip 2022 m. birželio 27 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui grupės koordinavimo proceso taikymo ataskaitą. Prireikus prie ataskaitos pridedamas pasiūlymas dėl šio reglamento pritaikymo.
3. Ne vėliau kaip 2016 m. sausio 1 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui direktorių atsakomybės ir teisės eiti pareigas atėmimo srities tarpvalstybinių klausimų tyrimą.
4. Ne vėliau kaip 2020 m. birželio 27 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui piktnaudžiavimo ieškant palankesnio teisinio reglamentavimo klausimo tyrimą.

⁽¹⁾ 2001 m. gegužės 28 d. Tarybos sprendimas 2001/470/EB, sukuriantis Europos teisminių tinklą civilinėse ir komercinėse bylose (OLL 174, 2001 6 27, p. 25).

*91 straipsnis***Panaikinimas**

Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000 panaikinamas.

Nuorodos į panaikintą reglamentą laikomos nuorodomis į šį reglamentą ir skaitomos pagal šio reglamento D priede pateiktą atitikties lentelę.

*92 straipsnis***Įsigaliojimas**

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo 2017 m. birželio 26 d., išskyrus:

- a) 86 straipsnį, kuris taikomas nuo 2016 m. birželio 26 d.;
- b) 24 straipsnio 1 dalį, kuri taikoma nuo 2018 m. birželio 26 d., ir
- c) 25 straipsnį, kuris taikomas nuo 2019 m. birželio 26 d.

Šis reglamentas pagal Sutartis privalomas visas ir tiesiogiai taikomas valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre 2015 m. gegužės 20 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
M. SCHULZ

Tarybos vardu
Pirmininkė
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

A PRIEDAS

2 straipsnio 4 punkte nurodytos nemokumo bylos

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,
- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,
- Stralċ mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddĺženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation,
 - Bankruptcy or sequestration.
-

B PRIEDAS

2 straipsnio 5 punkte nurodyti nemokumo specialistai

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,

- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- MEDIADOR concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,
- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Proviżorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrollur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
 - Supervisor of a voluntary arrangement,
 - Administrator,
 - Official Receiver,
 - Trustee,
 - Provisional Liquidator,
 - Interim Receiver,
 - Judicial factor.
-

C PRIEDAS

Panaikinamas reglamentas ir jo vėlesnių pakeitimų sąrašas

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1346/2000

(OL L 160, 2000 6 30, p. 1)

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 603/2005

(OL L 100, 2005 4 20, p. 1)

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 694/2006

(OL L 121, 2006 5 6, p. 1)

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1791/2006

(OL L 363, 2006 12 20, p. 1)

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 681/2007

(OL L 159, 2007 6 20, p. 1)

Tarybos reglamentas (EB) Nr. 788/2008

(OL L 213, 2008 8 8, p. 1)

Tarybos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 210/2010

(OL L 65, 2010 3 13, p. 1)

Tarybos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 583/2011

(OL L 160, 2011 6 18, p. 52)

Tarybos reglamentas (ES) Nr. 517/2013

(OL L 158, 2013 6 10, p. 1)

Tarybos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 663/2014

(OL L 179, 2014 6 19, p. 4)

Aktas dėl Čekijos Respublikos, Estijos Respublikos, Kipro Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Vengrijos Respublikos, Maltos Respublikos, Lenkijos Respublikos, Slovėnijos Respublikos ir Slovakijos Respublikos stojimo sąlygų ir sutarčių, kuriomis yra grindžiama Europos Sąjunga, pritaikomųjų pataisų

(OL L 236, 2003 9 23, p. 33)

D PRIEDAS

Atitikties lentelė

Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000	Šis reglamentas
1 straipsnis	1 straipsnis
2 straipsnio įžanginiai žodžiai	2 straipsnio įžanginiai žodžiai
2 straipsnio a punktas	2 straipsnio 4 punktas
2 straipsnio b punktas	2 straipsnio 5 punktas
2 straipsnio c punktas	—
2 straipsnio d punktas	2 straipsnio 6 punktas
2 straipsnio e punktas	2 straipsnio 7 punktas
2 straipsnio f punktas	2 straipsnio 8 punktas
2 straipsnio g punkto įžanginiai žodžiai	2 straipsnio 9 punkto įžanginiai žodžiai
2 straipsnio g punkto pirma įtrauka	2 straipsnio 9 punkto vii papunktis
2 straipsnio g punkto antra įtrauka	2 straipsnio 9 punkto iv papunktis
2 straipsnio g punkto trečia įtrauka	2 straipsnio 9 punkto viii papunktis
2 straipsnio h punktas	2 straipsnio 10 punktas
—	2 straipsnio 1–3 ir 11–13 punktai
—	2 straipsnio 9 punkto i–iii, v, vi papunkčiai
3 straipsnis	3 straipsnis
—	4 straipsnis
—	5 straipsnis
—	6 straipsnis
4 straipsnis	7 straipsnis
5 straipsnis	8 straipsnis
6 straipsnis	9 straipsnis
7 straipsnis	10 straipsnis
8 straipsnis	11 straipsnio 1 dalis
—	11 straipsnio 2 dalis
9 straipsnis	12 straipsnis
10 straipsnis	13 straipsnio 1 dalis
—	13 straipsnio 2 dalis
11 straipsnis	14 straipsnis
12 straipsnis	15 straipsnis
13 straipsnio pirma įtrauka	16 straipsnio a punktas
13 straipsnio antra įtrauka	16 straipsnio b punktas
14 straipsnio pirma įtrauka	17 straipsnio a punktas
14 straipsnio antra įtrauka	17 straipsnio b punktas

Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000	Šis reglamentas
14 straipsnio trečia įtrauka	17 straipsnio c punktas
15 straipsnis	18 straipsnis
16 straipsnis	19 straipsnis
17 straipsnis	20 straipsnis
18 straipsnis	21 straipsnis
19 straipsnis	22 straipsnis
20 straipsnis	23 straipsnis
—	24 straipsnis
—	25 straipsnis
—	26 straipsnis
—	27 straipsnis
21 straipsnio 1 dalis	28 straipsnio 2 dalis
21 straipsnio 2 dalis	28 straipsnio 1 dalis
22 straipsnis	29 straipsnis
23 straipsnis	30 straipsnis
24 straipsnis	31 straipsnis
25 straipsnis	32 straipsnis
26 straipsnis	33 straipsnis
27 straipsnis	34 straipsnis
28 straipsnis	35 straipsnis
—	36 straipsnis
29 straipsnis	37 straipsnio 1 dalis
—	37 straipsnio 2 dalis
—	38 straipsnis
—	39 straipsnis
30 straipsnis	40 straipsnis
31 straipsnis	41 straipsnis
—	42 straipsnis
—	43 straipsnis
—	44 straipsnis
32 straipsnis	45 straipsnis
33 straipsnis	46 straipsnis
34 straipsnio 1 dalis	47 straipsnio 1 dalis
34 straipsnio 2 dalis	47 straipsnio 2 dalis
34 straipsnio 3 dalis	—
—	48 straipsnis
35 straipsnis	49 straipsnis
36 straipsnis	50 straipsnis
37 straipsnis	51 straipsnis

Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000	Šis reglamentas
38 straipsnis	52 straipsnis
39 straipsnis	53 straipsnis
40 straipsnis	54 straipsnis
41 straipsnis	55 straipsnis
42 straipsnis	—
—	56 straipsnis
—	57 straipsnis
—	58 straipsnis
—	59 straipsnis
—	60 straipsnis
—	61 straipsnis
—	62 straipsnis
—	63 straipsnis
—	64 straipsnis
—	65 straipsnis
—	66 straipsnis
—	67 straipsnis
—	68 straipsnis
—	69 straipsnis
—	70 straipsnis
—	71 straipsnis
—	72 straipsnis
—	73 straipsnis
—	74 straipsnis
—	75 straipsnis
—	76 straipsnis
—	77 straipsnis
—	78 straipsnis
—	79 straipsnis
—	80 straipsnis
—	81 straipsnis
—	82 straipsnis
—	83 straipsnis
43 straipsnis	84 straipsnio 1 dalis
—	84 straipsnio 2 dalis
44 straipsnis	85 straipsnis
—	86 straipsnis
45 straipsnis	—
—	87 straipsnis
—	88 straipsnis

Reglamentas (EB) Nr. 1346/2000	Šis reglamentas
—	89 straipsnis
46 straipsnis	90 straipsnio 1 dalis
—	90 straipsnio 2–4 dalys
—	91 straipsnis
47 straipsnis	92 straipsnis
A priedas	A priedas
B priedas	—
C priedas	B priedas
—	C priedas
—	D priedas

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA (ES) 2015/849

2015 m. gegužės 20 d.

dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) neteisėtų pinigų srautai gali pakenkti finansų sektoriaus vientisumui, stabilumui bei reputacijai ir kelia grėsmę Sąjungos vidaus rinkai bei tarptautiniam vystymuisi. Pinigų plovimas, terorizmo finansavimas ir organizuotas nusikalstamumas tebėra didelės problemos, kurias reikėtų spręsti Sąjungos lygiu. Be toliau plėtojamų baudžiamosios teisės priemonių Sąjungos lygiu, kryptinga ir proporcinga prevencija, neleidžianti pasinaudoti finansų sistema pinigų plovimo ir teroristų finansavimo tikslais, yra būtina ir ta prevencija gali duoti papildomų rezultatų;
- (2) dėl nusikaltėlių ir jų bendrininkų pastangų nuslėpti pajamų iš nusikaltimų kilmę arba teisėtai ar neteisėtai gautas lėšas skirti terorizmo tikslams galėtų kilti rimta grėsmė kredito ir finansų įstaigų patikimumui, vientisumui bei stabilumui ir pasitikėjimui visa finansų sistema. Pinigų plovėjai ir teroristų finansuotojai, siekdami palengvinti savo nusikalstamą veiklą, galėtų bandyti pasinaudoti kapitalo judėjimo ir finansinių paslaugų teikimo laisve, kurią suteikia Sąjungos integruota finansų erdvė. Todėl būtinos tam tikros Sąjungos lygio derinimo priemonės. Tačiau siekiant visuomenės apsaugos nuo nusikalstamumo ir Sąjungos finansų sistemos stabilumo bei vientisumo apsaugos tikslų, turėtų būti atsižvelgiama į poreikį sukurti reglamentavimo aplinką, kuri sudarytų sąlygas bendrovėms plėsti savo veiklą nepatiriant neproporcingų reikalavimų laikymosi sąnaudų;
- (3) ši direktyva – ketvirtoji direktyva, skirta kovoti su pinigų plovimo grėsme. Tarybos direktyvoje 91/308/EEB ⁽⁴⁾ pinigų plovimas apibrėžtas su narkotikais susijusių nusikaltimų kontekste, o pareigos nustatytos tik finansų

⁽¹⁾ OL C 166, 2013 6 12, p. 2.

⁽²⁾ OL C 271, 2013 9 19, p. 31.

⁽³⁾ 2014 m. kovo 11 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. balandžio 20 d. per pirmąjį svarstymą priimta Tarybos pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje). 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽⁴⁾ 1991 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 91/308/EEB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui (OL L 166, 1991 6 28, p. 77).

sektoriui. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/97/EB ⁽¹⁾ buvo išplėsta Direktyvos 91/308/EEB taikymo sritis tiek apimamų nusikaltimų, tiek profesijų bei veiklos įvairovės atžvilgiu. 2003 m. birželio mėn. Finansinių veiksnių darbo grupė (toliau – FATF) patikslino savo rekomendacijas, kad jos apimtų teroristų finansavimo klausimą, ir pateikė išsamesnių reikalavimų, susijusių su klientų tapatybės nustatymu ir patikrinimu, atvejais, kai didesnė pinigų plovimo ar teroristų finansavimo rizika gali pateisinti griežtesnes priemones, ir atvejais, kai mažesnė rizika gali pateisinti ne tokią griežtą kontrolę. Į tuos pokyčius atsižvelgta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2005/60/EB ⁽²⁾ ir Komisijos direktyvoje 2006/70/EB ⁽³⁾;

- (4) pinigų plovimas ir teroristų finansavimas dažnai yra vykdomi tarptautiniu mastu. Priemonės, kurių imamasi tik nacionaliniu ar netgi Sąjungos lygiu, neatsižvelgiant į veiksnių koordinavimą bei bendradarbiavimą tarptautiniu mastu, turėtų labai ribotą poveikį. Todėl šioje srityje priemonės, kurių imasi Sąjunga, turėtų būti suderinamos su kitais veiksmais, kurių imamasi tarptautiniuose forumuose, ir būti ne mažiau už juos griežtos. Vykdamas Sąjungos veiksmus ir toliau reikėtų ypač atsižvelgti į FATF rekomendacijas ir kitų tarptautinių organizacijų, kovojančių su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu, priemones. Siekiant padidinti kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu veiksmingumą, atitinkamus Sąjungos teisės aktus reikėtų atitinkamai atvejais suderinti su 2012 m. vasario mėn. FATF patvirtintais Tarptautiniais kovos su pinigų plovimu, teroristų finansavimu ir ginklų platinimu standartais (toliau – peržiūrėtos FATF rekomendacijos);
- (5) be to, piktnaudžiavimas finansų sistema siekiant nusikalstamu būdu arba netgi teisėtai įgytas pajamas skirti terorizmo tikslams kelia aiškų pavojų finansų sistemos vientisumui, tinkamam veikimui, reputacijai ir stabilumui. Todėl šioje direktyvoje nustatytais prevencinėmis priemonėmis turėtų būti siekiama užkirsti kelią manipuliacijoms pajamomis iš sunkių nusikaltimų ir pinigų ar turto kaupimui terorizmo tikslais;
- (6) atsiskaitant didelėmis grynųjų pinigų sumomis itin kyla pinigų plovimo ir teroristų finansavimo grėsmė. Siekiant didinti budrumą ir mažinti tokių atsiskaitymų grynaisiais pinigais keliamą riziką, ši direktyva turėtų būti taikoma prekėmis prekiaujantiems asmenims, jeigu atliekami arba gaunami mokėjimai grynaisiais pinigais, kurių vertė 10 000 EUR ar daugiau. Valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti mažesnes ribines vertes, papildomus bendrus grynųjų pinigų naudojimo apribojimus ir kitas griežtesnes nuostatas;
- (7) elektroninių pinigų produktai vis dažniau laikomi bankų sąskaitų pakaitalais, todėl tai, kartu su Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2009/110/EB ⁽⁴⁾ nustatytais priemonėmis, pagrindžia kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu įpareigojimų taikymą tiems produktams. Tačiau tam tikromis aplinkybėmis, kai įrodoma, jog rizika yra maža, ir įvykdžius griežtas rizikos mažinimo sąlygas, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama elektroninių pinigų produktų atžvilgiu atleisti nuo tam tikrų deramo klientų tikrinimo priemonių, pavyzdžiui, kliento ir tikrojo savininko tapatybės nustatymo ir patikrinimo, bet ne nuo sandorių ar verslo santykių stebėsenos. Rizikos mažinimo sąlygos turėtų apimti reikalavimą, kad elektroninių pinigų produktai, kurių atžvilgiu netaikomi tam tikri reikalavimai, būtų naudojami tik prekėms ar paslaugoms pirkti ir kad elektroniniu būdu laikoma suma būtų pakankamai maža, kad būtų užkirstas kelias galimybei apeiti kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisykles. Tokios išimties taikymas neturėtų daryti poveikio valstybėms narėms suteiktai veiksmų laisvei leisti įpareigotiesiems subjektams taikyti supaprastinto deramo klientų tikrinimo priemones kitiems elektroninių pinigų produktams, kurie kelia mažesnę riziką, laikantis 15 straipsnio;
- (8) kalbant apie įpareigotuosius subjektus, kuriems taikoma ši direktyva, atitinkamai atvejais nekilnojamojo turto agentais galėtų būti laikomi ir nuomos agentai;

⁽¹⁾ 2001 m. gruodžio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/97/EB, iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 91/308/EEB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui (OL L 344, 2001 12 28, p. 76).

⁽²⁾ 2005 m. spalio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui ir teroristų finansavimui (OL L 309, 2005 11 25, p. 15).

⁽³⁾ 2006 m. rugpjūčio 1 d. Komisijos direktyva 2006/70/EB, nustatanti Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/60/EB įgyvendinimo priemones, susijusias su politikoje dalyvaujančių asmenų apibrėžimu, ir supaprastinto deramo klientų tikrinimo procedūroms taikomus techninius kriterijus bei išimtis, suteikiamas dėl to, kad finansine veikla verčiamasi retai arba labai ribotai (OL L 214, 2006 8 4, p. 29).

⁽⁴⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

- (9) teisininkams, kaip juos apibrėžia valstybės narės, ši direktyva turėtų būti taikoma, kai jie dalyvauja finansų ar verslo sandoriuose, įskaitant konsultacijų mokesčių klausimais teikimą, dėl kurių kyla didžiausia rizika, kad šių teisininkų paslaugomis bus piktnaudžiaujama siekiant plauti pajamas, gautas iš nusikalstamos veiklos, ar siekiant finansuoti teroristus. Tačiau turėtų būti numatytos išimties bet kokiam įpareigojimui pateikti informaciją, gautą prieš teismo procesą, jo metu ar po jo arba nustatant kliento teisinį statusą. Todėl teisinėms konsultacijoms ir toliau turėtų būti taikomas profesinės paslapties laikymo įpareigojimas, išskyrus atvejus, kai teisininkas pats dalyvauja pinigų plovimo ar teroristų finansavimo veikloje, teisinės konsultacijos yra teikiamos pinigų plovimo ar teroristų finansavimo tikslais arba teisininkas žino, kad klientas siekia gauti teisinę konsultaciją pinigų plovimo ar teroristų finansavimo tikslais;
- (10) visų specialistų, kuriems taikoma ši direktyva, teikiamos tiesiogiai palyginamos paslaugos turėtų būti vertinamos vienodai. Siekiant užtikrinti pagarbą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje (toliau – Chartija) įtvirtintoms teisėms, šioje direktyvoje nustatyti pranešimo įpareigojimai neturėtų būti taikomi informacijos, kurią auditoriai, išorės apskaitininkai ir mokesčių konsultantai, kurie kai kuriose valstybėse narėse turi teisę ginti klientą ar jam atstovauti teismo procese arba nustatyti kliento teisinį statusą, gauna vykdydami tas užduotis, atžvilgiu;
- (11) svarbu aiškiai pabrėžti, kad, vadovaujantis peržiūrėtomis FATF rekomendacijomis, su tiesioginiais ir netiesioginiais mokesčiais susiję mokestiniai nusikaltimai patenka į plačią nusikalstamos veiklos apibrėžtį, pateiktą šioje direktyvoje. Atsižvelgiant į tai, kad kiekviena valstybė narė prie nusikalstamos veiklos, už kurią baudžiama taikant šios direktyvos 3 straipsnio 4 punkto f papunktyje nurodytas sankcijas, gali priskirti įvairius nusikaltimus mokesčių tvarkai, nacionalinėje teisėje pateiktos mokestinių nusikaltimų apibrėžtys gali būti skirtingos. Nors suderinti valstybių narių nacionalinėje teisėje pateikiamų mokestinių nusikaltimų apibrėžčių nesiekama, valstybės narės turėtų kuo didesniu mastu, įmanomu pagal jų teisę, leisti ES finansinės žvalgybos padaliniams (FŽP) tarpusavyje keistis informacija arba teikti pagalbą;
- (12) būtina nustatyti fizinių asmenų, turinčių arba kontroliuojančių juridinių asmenį, tapatybę. Siekdamas užtikrinti tikrą skaidrumą, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad ši nuostata būtų taikoma kuo platesniam jų teritorijoje įsteigtų arba bet kokiais kitais mechanizmais sukurtų juridinių asmenų spektrui. Nors nustačius konkrečią procentinę akcijų paketo ar nuosavybės dalį automatiškai nenustatomas tikrasis savininkas, tai turėtų būti vienas iš faktinių veiksmų, į kurių reikia atsižvelgti. Vis dėlto valstybės narės turėtų turėti galimybę nuspręsti, kad nuosavybę arba kontrolę gali rodyti mažesnė procentinė dalis;
- (13) tikrųjų savininkų tapatybės nustatymas ir patikrinimas prirėkus turėtų būti taikomas ir juridiniams asmenims, kuriems priklauso kiti juridiniai asmenys, o įpareigotieji subjektai turėtų ieškoti fizinio (-ių) asmens (-ų), kuris (-ie) faktiškai vykdo kontrolę per nuosavybę arba kitomis priemonėmis kontroliuoja juridinį asmenį, kuris yra klientas. Kontrolė kitomis priemonėmis gali, *inter alia*, apimti konsoliduotosioms finansinėms ataskaitoms parengti naudojamus kontrolės kriterijus, pavyzdžiui, akcininkų susitarimą, lemiamos įtakos darymą ar įgaliojimus skirti vyresniąją vadovybę. Gali būti atvejų, kai neįmanoma nustatyti fizinio asmens, kuriam faktiškai priklauso juridinis subjektas arba kuris jį kontroliuoja. Tokiais išimtiniais atvejais įpareigotieji subjektai, išnaudoję visas kitas tapatybės nustatymo priemones, ir jei nėra pagrindo įtarimams, tikruoju (-aisiais) savininku (-ais) gali laikyti vyriausiojo (-ųjų) vadovo (-ų) pareigas einantį (-čius) asmenį (-is);
- (14) poreikis turėti tikslią ir atnaujintą informaciją apie tikrąjį savininką yra esminis veiksnys randant nusikaltėlius, kurie priešingu atveju savo tapatybę galėtų dangstyti įmonės struktūra. Todėl valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jų teritorijoje pagal nacionalinę teisę įsteigti subjektai, be tokios esminės informacijos kaip bendrovės pavadinimas ir adresas bei steigimo ir nuosavybės teisės įrodymas, gautų ir turėtų atitinkamą, tikslią ir atnaujintą informaciją apie savo tikruosius savininkus. Kad būtų didinamas skaidrumas siekiant kovoti su piktnaudžiavimu juridiniais asmenimis, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad informacija apie tikruosius savininkus būtų saugoma už bendrovės ribų esančiame centriniame registre, visapusiškai laikantis Sąjungos teisės. Valstybės narės tam tikslui gali naudotis centrine duomenų baze, kurioje renkama informacija apie tikruosius savininkus, verslo registrą arba kitą centrinį registrą. Valstybės narės gali nuspręsti, kad už registro pildymą būtų atsakingi įpareigotieji subjektai. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad ta informacija visais atvejais būtų prieinama kompetentingoms institucijoms ir FŽP ir kad ji būtų pateikta įpareigotiesiems subjektams, kai pastarieji taiko deramą klientų tikrinimo priemones. Valstybės narės taip pat turėtų užtikrinti, kad kitiems asmenims, galintiems įrodyti teisėtą interesą pinigų plovimo, teroristų finansavimo ir susijusių pirminių nusikaltimų, pavyzdžiui, korupcijos, mokestinių

nusikaltimų ir sukčiavimo, atžvilgiu, būtų suteikta prieiga prie informacijos apie tikruosius savininkus, laikantis duomenų apsaugos taisyklių. Asmenys, galintys įrodyti teisėtą interesą, turėtų turėti prieigą prie informacijos apie turimų naudos teisių pobūdį ir apimtį, t. y. apie tų teisių apytikrą santykinę dalį;

- (15) tuo tikslu valstybės narės turėtų turėti galimybę pagal nacionalinę teisę numatyti platesnę prieigą, nei numatyta pagal šią direktyvą;
- (16) galimybė laiku gauti informaciją apie tikruosius savininkus turėtų būti užtikrinta tokiais būdais, kad nekiltų informacijos nutekėjimo atitinkamai įmonei pavojus;
- (17) siekiant užtikrinti vienodas sąlygas įvairioms juridinio statuso rūšims, taip pat turėtų būti reikalaujama, kad patikėtiniai gautų, saugotų ir įpareigotiesiems subjektams, kurie imasi deramo klientų tikrinimo priemonių, teiktų informaciją apie tikruosius savininkus ir tą informaciją perduotų į centrinį registrą arba centrinę duomenų bazę, ir jie taip pat turėtų įpareigotiesiems subjektams nurodyti savo statusą. Tokiems juridiniams asmenims kaip fondai ir juridiniai vienetai, panašiams į patikos struktūras, turėtų būti taikomi lygiaverčiai reikalavimai;
- (18) ši direktyva taip pat turėtų būti taikoma įpareigotųjų subjektų veiklai, kuri yra vykdoma internetu;
- (19) naujosios technologijos suteikia galimybę įmonėms ir klientams naudotis laiką ir lėšas taupančiais sprendimais, todėl į jas reikėtų atsižvelgti vertinant riziką. Kompetentingos institucijos ir įpareigotieji subjektai turėtų laikytis aktyvaus požiūrio kovodami su naujais ir naujoviškais pinigų plovimo būdais;
- (20) Sąjungos atstovai Europos rekonstrukcijos ir plėtros banko valdymo organuose skatinami įgyvendinti šią direktyvą ir jo interneto svetainėje skelbti apie kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu politiką, kurioje būtų išdėstytos išsamios šios direktyvos įgyvendinimo procedūros;
- (21) susirūpinimą kelia naudojimasis lošimų sektoriaus paslaugomis plaunant pajamas, gautas iš nusikalstamos veiklos. Siekiant sumažinti su lošimų paslaugomis susijusią riziką, šioje direktyvoje turėtų būti numatytas įpareigojimas didesnę riziką keliančių lošimų paslaugų teikėjams taikyti deramo klientų tikrinimo priemonės pavienių operacijų, kurių vertė – 2 000 EUR ar daugiau, atveju. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad įpareigotieji subjektai tokią pačią ribinę vertę taikytų tais atvejais, kai atsiimami laimėjimai ir (arba) statomos sumos lošimuose, įskaitant lošimo žetonų pirkimą ir iškeitimą. Tokie fizinės patalpos turintys lošimo paslaugų teikėjai kaip kazino ir lošimo salonai turėtų užtikrinti, kad deramas klientų tikrinimas, jei jis atliekamas įeinant į patalpas, galėtų būti susietas su tose patalpose kliento atliekamomis operacijomis. Tačiau tokiomis aplinkybėmis, kai įrodoma, jog rizika yra maža, valstybės narės turėtų būti leidžiama tam tikroms lošimo paslaugoms netaikyti kai kurių arba visų šioje direktyvoje nustatytų reikalavimų. Valstybė narė galimybę taikyti išimtį turėtų svarstyti tik griežtai apribotomis ir pateisinamomis aplinkybėmis ir tada, kai pinigų plovimo ar teroristų finansavimo rizika yra maža. Tokios išimtys turėtų būti taikomos remiantis konkrečiu rizikos vertinimu, kurį atliekant atsižvelgiama ir į vykdomų sandorių pažeidžiamumą laipsnį. Apie jas turėtų būti pranešama Komisijai. Rizikos vertinime valstybės narės turėtų nurodyti, kaip jos atsižvelgė į atskaitose, kurias Komisija paskelbė atlikdama viršvalstybinį rizikos vertinimą, pateiktas atitinkamas išvadas;
- (22) pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizika ne kiekvienu atveju yra vienoda. Todėl reikėtų taikyti holistinę riziką grindžiamą požiūrį. Rizika grindžiamas požiūris nėra valstybės narės ir įpareigotiesiems subjektams pernelyg daug leidžianti galimybė. Jį taikant sprendimai priimami remiantis faktais, siekiant veiksmingiau kovoti su Sąjunga ir joje veikiančiams subjektams kylančia pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizika;
- (23) kad valstybės narės ir Sąjunga galėtų nustatyti, suprasti ir mažinti joms kylančią pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką, reikia sustiprinti riziką grindžiamą požiūrį. Tarptautiniu mastu pripažinta, kad nustatant riziką svarbu laikytis viršvalstybinio požiūrio, ir Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija, toliau – EBI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija, toliau – EDPP), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1094/2010 ⁽²⁾, ir Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų

(1) 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

(2) 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1094/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/79/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 48).

institucija, toliau – EVPRI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1095/2010 ⁽¹⁾, turėtų būti įpareigotos per jų Jungtinį komitetą pateikti nuomonę dėl Sąjungos finansų sektorių įtakojančios rizikos;

- (24) Komisija turi geras galimybes konkrečioms tarpvalstybinėms grėsmėms, kurios galėtų paveikti vidaus rinką ir kurių pavienės valstybės narės negali nustatyti ir veiksmingai su jomis kovoti, apžvelgti. Todėl jai turėtų būti pavesta atsakomybė koordinuoti rizikos, susijusios su tarpvalstybine veikla, įvertinimą. Kad tas procesas būtų veiksmingas, būtina įtraukti atitinkamus ekspertus, pavyzdžiui, kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu ekspertų grupę ir FŽP atstovus, o prireikus – ir kitų Sąjungos lygio įstaigų atstovus. Nacionaliniai rizikos vertinimai ir patirtis taip pat yra svarbus to proceso informacijos šaltinis. Komisijai vertinant tarpvalstybinę riziką, neturėtų būti tvarkomi asmens duomenys. Duomenys bet kuriuo atveju turėtų būti visiškai anonimizuoti. Nacionalinės ir Sąjungos duomenų apsaugos priežiūros institucijos turėtų būti įtrauktos tik tais atvejais, kai pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos įvertinimas turi įtakos asmenų privatumui ir duomenų apsaugai;
- (25) atitinkamais atvejais su rizikos vertinimo rezultatais turėtų būti leista laiku susipažinti įpareigotiesiems subjektams, kad jie galėtų nustatyti, suprasti, valdyti ir mažinti jiems patiems kylančią riziką;
- (26) be to, siekiant dar geriau nustatyti, suprasti, valdyti ir mažinti riziką Sąjungos lygiu, valstybės narės turėtų savo rizikos vertinimo rezultatus pateikti viena kitai, Komisijai ir EBI, EDPPi bei EVPRI (toliau – EPI);
- (27) taikant šią direktyvą, tikslinga atsižvelgti į mažesnių įpareigotųjų subjektų, kuriems ji taikoma, ypatybes bei poreikius ir užtikrinti tokį reglamentavimą, kuris atitiktų jų specifinius poreikius ir veiklos pobūdį;
- (28) siekiant apsaugoti tinkamą Sąjungos finansų sistemos ir vidaus rinkos veikimą nuo pinigų plovimo ir teroristų finansavimo, pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus siekiant nustatyti trečiųjų valstybių jurisdikcijas, kurių nacionaliniai kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu režimai turi strateginių trūkumų (toliau – didelės rizikos trečiosios valstybės). Dėl kintančio pinigų plovimo ir teroristų finansavimo grėsmių pobūdžio, kuriam kisti padeda nuolatinė technologijų ir nusikaltėlių turimų priemonių raida, reikia greitai ir nuolat pritaikyti teisinės sistemos nuostatas, susijusias su didelės rizikos trečiosiomis valstybėmis, kad būtų veiksmingai mažinama esama rizika ir užkertamas kelias atsirasti naujai rizikai. Komisija turėtų atsižvelgti į tarptautinių organizacijų ir standartus nustatančių institucijų, dirbančių kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu srityje, informaciją, pavyzdžiui, FATF viešus pareiškimus, tarpusavio vertinimo ar išsamių vertinimų ataskaitas arba paskelbtas tolesnių veiksmų ataskaitas, ir atitinkamais atvejais pritaikyti savo vertinimus pagal ten nustatytus pokyčius;
- (29) valstybės narės turėtų bent jau numatyti sustiprinto deramo klientų tikrinimo priemones, kurias turi taikyti įpareigotieji subjektai santykiuose su fiziniais asmenimis arba juridiniais subjektais, įsisteigusiais didelės rizikos trečiosiose valstybėse, kurias nustato Komisija. Be to, turėtų būti draudžiama pasitikėti trečiosiomis šalimis, įsisteigusiomis tokiose didelės rizikos trečiosiose valstybėse. Į sąrašą neįtrauktų valstybių atveju neturėtų būti automatiškai laikoma, kad jos turi veiksmingas kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemas, o tokiose valstybėse įsisteigę fiziniai asmenys ar juridiniai subjektai turėtų būti vertinami atsižvelgiant į rizikos lygį;
- (30) pati rizika yra kintamo pobūdžio, o kintamieji – tiek pavieniui, tiek kartu – gali didinti arba mažinti galimai kylančią riziką ir dėl to daryti įtaką pasirenkant tinkamo lygio prevencines priemones, pavyzdžiui, deramo klientų tikrinimo priemones. Todėl kai kuriomis aplinkybėmis reikėtų taikyti sustiprintą deramą tikrinimą, o kitomis gali būti tikslinga taikyti supaprastintą deramą tikrinimą;
- (31) reikėtų pripažinti, kad tam tikrose situacijose pinigų plovimo ar teroristų finansavimo rizika yra didesnė. Nors turėtų būti nustatyta visų klientų tapatybė ir verslo pobūdis, tam tikrais atvejais būtinos ypač griežtos klientų tapatybės nustatymo ir tikrinimo procedūros;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1095/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) ir iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB bei panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/77/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 84).

- (32) tai visų pirma taikytina santykiams su asmenimis, kurie Sąjungoje arba tarptautiniu mastu vykdo arba vykdė svarbias viešąsias funkcijas, visų pirma asmenimis, kurie yra iš valstybių su plačiai paplitusia korupcija. Dėl tokių santykių visų pirma gali kilti didelė grėsmė finansų sektoriaus reputacijai ir didelė teisinė rizika. Tarptautinės pastangos kovoti su korupcija taip pat pateisina poreikį skirti ypatingą dėmesį tokiems asmenims ir taikyti tinkamas sustiprinto deramo klientų tikrinimo priemones asmenims, kuriems savo arba kitoje valstybėje yra arba buvo patikėtos svarbios viešosios funkcijos, taip pat aukštiems tarptautinių organizacijų pareigūnams;
- (33) reikalavimai politikoje dalyvaujantiems asmenims yra prevencinio, o ne baudžiamojo, pobūdžio ir neturėtų būti aiškinami kaip nuoroda į tai, kad politikoje dalyvaujantys asmenys siejami su dalyvavimu nusikalstamoje veikloje. Atsisakymas turėti verslo santykių su asmeniu remiantis vien tuo, kad tas asmuo yra politikoje dalyvaujantis asmuo, prieštarauja šios direktyvos bei peržiūrėtų FATF rekomendacijų raidei ir dvasiai;
- (34) tai, kad reikia gauti vyresniosios vadovybės leidimą užmegzti verslo santykius, ne visais atvejais turi reikšti, kad reikia gauti direktorių valdybos leidimą. Turėtų būti leidžiama tokią leidimą gauti iš asmens, turinčio pakankamai žinių apie įstaigai kylančią pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką ir einančio pakankamai aukštas pareigas, kad galėtų priimti sprendimus, įtakančius įstaigai kylančią riziką;
- (35) siekiant išvengti pakartotinių klientų tapatybės nustatymo procedūrų, dėl kurių veikla būtų vilkinama ir būtų neveiksminga, tikslinga leisti klientus, kurių tapatybė buvo nustatyta kitur, pristatyti įpareigotiesiems subjektams su sąlyga, kad laikomasi tinkamų apsaugos priemonių. Tais atvejais, kai įpareigotasis subjektas remiasi trečiąja šalimi, faktinė atsakomybė už deramo klientų tikrinimo atlikimą turėtų tekti įpareigotajam subjektui, kuriam klientas pristatomas. Trečiajai šaliai arba klientą pristačiusiam asmeniui taip pat turėtų tekti atsakomybė už šios direktyvos reikalavimų, įskaitant reikalavimą informuoti apie įtartinus sandorius ir saugoti įrašus, laikymąsi, jei jų santykiai su klientu patenka į šios direktyvos taikymo sritį;
- (36) tais atvejais, kai tarp įpareigotųjų subjektų ir išorės asmenų, kuriems ši direktyva netaikoma, egzistuoja sutartiniai atstovavimo arba užsakomųjų paslaugų teikimo santykiai, bet kokie tų atstovų arba užsakomųjų paslaugų teikėjų, priskiriamų įpareigotiesiems subjektams, įpareigojimai kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu srityje galėtų kilti tik iš šalių susitarimo, o ne iš šios direktyvos. Todėl atsakomybė už šios direktyvos laikymąsi pirmiausia turėtų tekti įpareigotajam subjektui;
- (37) visos valstybės narės yra įsteigusios arba turėtų įsteigti nepriklausomai ir savarankiškai veikiančius FŽP jų gaunamai informacijai rinkti ir analizuoti, kad būtų galima nustatyti ryšį tarp įtartinų sandorių ir su jais susijusios nusikalstamos veiklos, siekiant užkirsti kelią pinigų plovimui bei teroristų finansavimui ir su jais kovoti. Nepriklausomas ir savarankiškas FŽP veikimas turėtų reikšti, kad FŽP turi įgaliojimus ir pajėgumų laisvai vykdyti savo funkcijas, įskaitant savarankišką sprendimą analizuoti konkrečią informaciją, jos prašyti ir ją skleisti. Pranešimai apie įtartinus sandorius ir kita informacija, susijusi su pinigų plovimu, susijusiais pirminiais nusikaltimais ir teroristų finansavimu, turėtų būti teikiama FŽP, kuris turėtų veikti kaip centrinis nacionalinis padalinys, gaunantis ir analizuojantis informaciją ir savo analizės rezultatus platinantis kompetentingoms institucijoms. Apie visus įtartinus sandorius, įskaitant bandymus įvykdyti sandorius, turėtų būti pranešama nepriklausomai nuo sandorio sumos. Galėtų būti pateikiama ir ribine verte grindžiama informacija;
- (38) nukrypstant nuo bendro draudimo vykdyti įtartinus sandorius, įpareigotieji subjektai turėtų turėti galimybę vykdyti įtartinus sandorius prieš pranešdami apie tai kompetentingoms institucijoms, jei nevykdyti sandorio neįmanoma arba jei dėl tokio nevykdymo gali būti sutrukdyta pastangoms išaiškinti įtariamą pinigų plovimo arba teroristų finansavimo operacijos naudą gavėjus. Tačiau tai neturėtų daryti poveikio pagal atitinkamas Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliucijas priimtiems valstybių narių tarptautiniams įsipareigojimams nedelsiant įšaldyti teroristų, teroristų organizacijų ar teroristus finansuojančių asmenų lėšas ar kitą turtą;
- (39) tam tikrų įpareigotųjų subjektų atžvilgiu valstybės narės turėtų turėti galimybę atitinkamą savireguliacijos organą paskirti ta institucija, kuri pirmiausia turi būti informuojama vietoje FŽP. Vadovaujantis Europos Žmogaus Teisių Teismo praktika, sistema, pagal kurią pirmiausia pranešama savireguliacijos organui – svarbi apsaugos priemonė, kuria palaikoma pagrindinių teisių, susijusių su teisininkams taikytiniais pranešimo įpareigojimais, apsauga. Valstybės narės turėtų numatyti priemones ir būdą profesinės paslapties, konfidencialumo ir privatumo apsaugai užtikrinti;
- (40) jei valstybė narė nusprendžia paskirti tokį savireguliacijos organą, ji gali leisti tam organui arba reikalauti iš jo, kad jis neperduotų FŽP jokios informacijos, gautos iš to organo atstovaujamų asmenų, kai jie tokią informaciją

gauna iš savo kliento arba apie savo klientą, nustatinėdami savo kliento teisinę padėtį arba gindami savo klientą ar jam atstovaudami teismo procese arba su juo susijusiais atvejais, įskaitant konsultacijų dėl proceso inicijavimo ar vengimo teikimą, neatsižvelgiant į tai, ar tokia informacija yra gauta arba įgyta prieš tokį procesą, tokio proceso metu ar jam pasibaigus;

- (41) yra pasitaikę atvejų, kad darbuotojams, pranešusiems apie įtariamą pinigų plovimą, buvo grasinama arba jie susidūrė su priešiškais veiksmais. Nors ši direktyva negali veikti valstybių narių teisminių procedūrų, yra itin svarbu, kad tas klausimas būtų sprendžiamas siekiant užtikrinti kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemos veiksmingumą. Valstybės narės turėtų suprasti šią problemą ir imtis visų įmanomų priemonių, kad apsaugotų asmenis, įskaitant įpareigotojo subjekto darbuotojus ir atstovus, nuo tokių grasinimų ar priešišku veiksmų, ir pagal nacionalinę teisę teikti tinkamą apsaugą tokiems asmenims, visų pirma susijusių su jų teise į jų asmens duomenų apsaugą ir jų teisėmis į veiksmingą teisinę apsaugą bei atstovavimą;
- (42) šios direktyvos taikymo tikslais tvarkant asmens duomenis taikoma į nacionalinę teisę perkelta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB ⁽¹⁾. Šios direktyvos taikymo tikslais Sąjungos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis taikomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ⁽²⁾. Visos valstybės narės pripažįsta, kad kova su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu yra svarbus viešasis interesas. Ši direktyva nedaro poveikio asmens duomenų, tvarkomų vykdančioms policijos ir teisminei bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose, įskaitant nacionalinėje teisėje įgyvendinto Tarybos pamatinio sprendimo 2008/977/TVR ⁽³⁾ taikymą, apsaugai;
- (43) itin svarbu, kad šios direktyvos suderinimas su peržiūretomis FATF rekomendacijomis būtų vykdomas visapusiškai laikantis Sąjungos teisės, visų pirma atsižvelgiant į Sąjungos duomenų apsaugos teisę pagrindinių teisių, įtvirtintų Chartijoje, apsaugą. Tam tikri šios direktyvos įgyvendinimo aspektai yra susiję su duomenų rinkimu, analize, saugojimu ir keitimusi jais. Toks asmens duomenų tvarkymas turėtų būti leidžiamas visapusiškai laikantis pagrindinių teisių, tik šioje direktyvoje išdėstytais tikslais ir siekiant vykdyti pagal šią direktyvą reikalaujamą veiklą, pavyzdžiui, atlikti deramą klientų tikrinimą, nuolatinę stebėseną, neįprastų ir įtartinų sandorių tyrimą ir pranešimą apie juos, juridinio asmens ar teisinės struktūros tikrojo savininko tapatybės nustatymą, politikoje dalyvaujančio asmens nustatymą, keitimąsi informacija tarp kompetentingų institucijų ir keitimąsi informacija tarp kredito įstaigų bei finansų įstaigų ir kitų įpareigotųjų subjektų. Įpareigotųjų subjektų atliekamas asmens duomenų rinkimas ir tolesnis tvarkymas neturėtų viršyti to, kas būtina siekiant laikytis šios direktyvos reikalavimų, ir asmens duomenys neturėtų būti toliau tvarkomi su tuo tikslu nesuderinamu būdu. Visų pirma turėtų būti griežtai draudžiama asmens duomenis toliau tvarkyti komerciniais tikslais;
- (44) iš peržiūrėtų FATF rekomendacijų matyti, kad įpareigotieji subjektai turėtų bent penkerius metus saugoti reikiamą informaciją, gautą vykdančiam deramam klientų tikrinimo priemonės, ir sandorių įrašus, kad galėtų visapusiškai bendradarbiauti ir greitai tenkinti kompetentingų institucijų užklausas pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo arba tyrimo tikslais. Siekiant išvengti skirtingų metodų ir siekiant laikytis asmens duomenų apsaugos bei teisinio tikrumo reikalavimų, to saugojimo laikotarpio nustatyta trukmė turėtų būti penkeri metai nuo verslo santykių arba nenuolatinio sandorio pabaigos. Tačiau, jei tai būtina pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo arba tyrimo tikslais, valstybėms narėms turėtų būti suteikta galimybė, atlikus būtinumo ir proporcingumo įvertinimą, leisti arba reikalauti įrašus toliau saugoti papildomą penkerių metų neviršijančių laikotarpį, nedarant poveikio nacionalinės baudžiamosios teisės nuostatomis dėl įrodymų, kurios taikomos vykdomiems nusikalstamų veikų tyrimams ir teismo procesams. Valstybės narės turėtų reikalauti, kad būtų įdiegtos konkrečios apsaugos priemonės siekiant užtikrinti duomenų saugumą, ir turėtų nustatyti, kurie asmenys ar asmenų kategorijos arba valdžios institucijos turėtų turėti išimtinę galimybę susipažinti su saugomais duomenimis;
- (45) siekiant užtikrinti tinkamą ir efektyvą teisingumo administravimą šios direktyvos perkėlimo į valstybių narių nacionalines teises sistemas laikotarpiu ir siekiant sudaryti galimybes sklandžiai jos sąveikai su nacionaline proceso teise, informacija ir dokumentai, susiję su teismo procesais, kurie vykdomi siekiant užkirsti kelią galimam

⁽¹⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmens duomenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmens duomenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

⁽³⁾ 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinis sprendimas 2008/977/TVR dėl asmens duomenų, tvarkomų vykdančioms policijos ir teisminei bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose, apsaugos (OL L 350, 2008 12 30, p. 60).

pinigų plovimui ar teroristų finansavimui, juos nustatyti ar tirti ir kurie direktyvos įsigaliojimo dieną valstybėse narėse nebuvo baigti, turėtų būti saugomi penkerių metų laikotarpį po tos datos, ir turėtų būti leidžiama tą laikotarpį pratęsti dar penkeriems metais;

- (46) asmens duomenų, tvarkomų šios direktyvos tikslais, atžvilgiu taikomos duomenų subjekto teisės susipažinti su duomenimis. Tačiau duomenų subjekto teisė susipažinti su informacija, susijusia su pranešimu apie įtartina sandorį, labai pakenktų kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu veiksmingumui. Todėl, laikantis Direktyvos 95/46/EB 13 straipsnio ir, atitinkamais atvejais, Reglamento (EB) Nr. 45/2001 20 straipsnio, gali būti pagrįsti tos teisės išimtys ir apribojimai. Duomenų subjektas turi teisę prašyti, kad priežiūros institucija, nurodyta Direktyvos 95/46/EB 28 straipsnyje, arba atitinkamais atvejais Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnas patikrintų duomenų tvarkymo teisėtumą, taip pat teisę imtis teisminių teisių gynimo priemonių, nurodytų tos direktyvos 22 straipsnyje. Direktyvos 95/46/EB 28 straipsnyje nurodyta priežiūros institucija gali veikti ir *ex officio* pagrindu. Nedarant poveikio teisės susipažinti su duomenimis apribojimams, priežiūros institucija turėtų turėti galimybę pranešti duomenų subjektui, kad ji atliko visus būtinus patikrinimus, ir informuoti jį apie rezultatus, susijusius su atitinkamo duomenų tvarkymo teisėtumu;
- (47) asmenims, kurie tik keičia popierinius dokumentus elektroniniais duomenimis ir veikia pagal sutartį su kredito įstaiga arba finansų įstaiga, taip pat asmenims, kurie kredito įstaigoms arba finansų įstaigoms tik teikia pranešimų arba kitas pagalbines lėšų pervedimui naudojamas sistemas arba tarpuskaitos bei atsiskaitymo sistemas, ši direktyva netaikoma;
- (48) pinigų plovimas ir teroristų finansavimas yra tarptautinės problemos, ir pastangos kovoti su jomis turėtų būti visuotinės. Tais atvejais, kai Sąjungos kredito įstaigos ir finansų įstaigos turi filialų ir patronuojamųjų įmonių trečiojoje valstybėje, kuriose tos srities reikalavimai yra švelnesni nei valstybėse narėse taikomi reikalavimai, tos įstaigos, siekdamos išvengti labai skirtingų standartų vienoje įstaigoje ar jų grupėje taikymo, tiems filialams ir patronuojamoms įmonėms turėtų taikyti Sąjungos standartus arba, jei tokių standartų taikyti neįmanoma, apie tai pranešti buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms;
- (49) jei įmanoma, įpareigotiesiems subjektams turėtų būti pateikiama grįžtamoji informacija apie jų pateiktų pranešimų apie įtartinus sandorius naudą ir tolesnius su jais susijusius veiksmus. Kad tai būtų įmanoma ir kad valstybės narės galėtų įvertinti savo kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemų veiksmingumą, jos turėtų kaupti atitinkamus statistinius duomenis bei gerinti jų kokybę. Kad Sąjungos lygiu surenkamų statistinių duomenų kokybė ir nuoseklumas dar pagerėtų, Komisija turėtų stebėti visos Sąjungos situaciją, susijusią su kova su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu, ir reguliariai skelbti apžvalgas;
- (50) jei valstybės narės reikalauja, kad elektroninių pinigų išleidėjai ir mokėjimo paslaugų teikėjai, kurie jų teritorijoje yra įsteigti kita nei filialai forma ir kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, jų teritorijoje paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą, jos turėtų turėti galimybę reikalauti, kad toks pagrindinis kontaktinis punktas, veikiantis skiriančiosios įstaigos vardu, užtikrintų, kad įsteigti padaliniai laikytųsi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių. Jos taip pat turėtų užtikrinti, kad tas reikalavimas būtų proporcingas ir juo nebūtų viršijama to, kas būtina norint pasiekti tikslą – užtikrinti, kad būtų laikomasi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių, be kita ko, sudarydamos palankesnes sąlygas vykdyti atitinkamą priežiūrą;
- (51) kompetentingos institucijos turėtų užtikrinti, kad asmenys, faktiškai vadovaujantys valiutos keityklų, čekių išgryninimo, patikos ar bendrovių paslaugų teikėjų ar lošimo paslaugų teikėjų veiklai, ir tikrieji tokių subjektų savininkai būtų kompetentingi ir tinkami. Kriterijai, kuriais remiantis nustatoma, ar asmuo yra kompetentingas ir tinkamas, turėtų atspindėti bent jau būtinybę apsaugoti tokius subjektus, kad jų vadovai ar tikrieji savininkai jais nesinaudotų nusikalstamais tikslais;
- (52) jei įpareigotasis subjektas valdo kitoje valstybėje narėje esančius padalinius, įskaitant per atstovų tinklą valdomus padalinius, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija turėtų būti atsakinga už priežiūrą, kad įpareigotasis subjektas taikytų grupės kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu politiką ir procedūras. Tai gali apimti apsilankymus kitoje valstybėje narėje esančiuose padaliniuose. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija turėtų glaudžiai bendradarbiauti su priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija ir informuoti ją visais klausimais, kurie galėtų daryti poveikį atliekant vertinimą, kaip padalinys laikosi priimančiosios valstybės kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių;

- (53) jei įpareigotasis subjektas valdo kitoje valstybėje narėje esančius padalinius, be kita ko, pasitelkdamas atstovų tinklą arba elektroninius pinigus platinančius asmenis pagal Direktyvos 2009/110/EB 3 straipsnio 4 dalį, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija privalo užtikrinti, kad padalinys laikytųsi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių, be kita ko, atitinkamais atvejais vykdydamas patikrinimus vietoje ir stebėseną nuotoliniu būdu ir imdamasis tinkamų bei proporcingų priemonių, kad pašalintų šurkščius tų reikalavimų pažeidimus. Priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turėtų glaudžiai bendradarbiauti su buveinės valstybės narės kompetentinga institucija ir informuoti ją visais klausimais, kurie galėtų daryti poveikį jai atliekant vertinimą, kaip įpareigotasis subjektas taiko grupės kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu politikos priemones ir procedūras. Siekiant pašalinti šurkščius kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių pažeidimus, dėl kurių nedelsiant reikia taikyti taisomąsias priemones, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turėtų turėti galimybę taikyti tinkamas ir proporcingas laikinas taisomąsias priemones, kurios panašiomis aplinkybėmis būtų taikomos jos kompetencijai priklausantiems įgaliotiesiems subjektams, kad būtų pašalinti tokie dideli pažeidimai; atitinkamais atvejais tai daroma su buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos pagalba ar su ja bendradarbiaujant;
- (54) atsižvelgiant į tarptautinį pinigų plovimo ir teroristų finansavimo pobūdį, labai svarbu, kad FŽP tarpusavyje bendradarbiautų ir koordinuotų savo veiksmus. Siekiant patobulinti tokį veiklos koordinavimą ir bendradarbiavimą, ir visų pirma užtikrinti, kad pranešimai apie įtartinus sandorius pasiektų tos valstybės narės, kuriai tie pranešimai būtų naudingiausi, FŽP, šioje direktyvoje nustatytos išsamios taisyklės;
- (55) ES finansinės žvalgybos padalinių platforma (toliau – ES FŽP platforma), nuo 2006 m. veikianti neformali iš FŽP atstovų sudaryta grupė – naudojama siekiant sudaryti palankesnes FŽP bendradarbiavimo sąlygas ir keistis nuomonėmis su bendradarbiavimu susijusiais klausimais, pavyzdžiui, veiksmingas bendradarbiavimas tarp FŽP ir tarp FŽP bei trečiųjų valstybių finansinės žvalgybos padalinių, bendra tarpvalstybinių atvejų analizė bei pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos vertinimui nacionaliniu ir viršvalstybiniu lygiu svarbios tendencijos bei veiksniai;
- (56) siekiant atsižvelgti į tarptautinį pinigų plovimo ir teroristų finansavimo pobūdį, ypač svarbu gerinti keitimąsi informacija tarp Sąjungos FŽP. Valstybės narės turėtų skatinti naudoti saugias keitimosi informacija priemones, visų pirma decentralizuotą kompiuterių tinklą „FIU.net“ (toliau – FIU.net) arba jį pakeisiančią priemonę ir FIU.net siūlomus metodus. Turėtų būti leidžiama analitiniais tikslais FŽP keistis pradine su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu susijusia informacija, kuri būtų toliau netvarkoma ir neplatinama, išskyrus atvejus, kai toks keitimasis informacija prieštarautų pagrindiniams nacionalinės teisės principams. Keičiantis informacija apie FŽP nustatytus atvejus, galima susijusius su mokesstiniais nusikaltimais, neturėtų būti daromas poveikis keitimuisi informacija apmokestinimo srityje pagal Tarybos direktyvą 2011/16/ES⁽¹⁾ arba pagal tarptautinius keitimosi informacija ir administracinio bendradarbiavimo mokesčių klausimais standartus;
- (57) kad įpareigotieji subjektai galėtų visapusiškai ir greitai reaguoti į FŽP paklausimus, jie turi turėti veiksmingas sistemas, kuriomis saugiais ir konfidencialumą užtikrinančiais kanalais jiems būtų laiku suteikta visapusiška prieiga prie informacijos apie verslo santykius, kuriuos jie palaiko ar palaikė su nurodytais asmenimis. Laikydamosi Sąjungos ir nacionalinės teisės, valstybės narės galėtų, pavyzdžiui, apsvarstyti galimybę įdiegti bankų registrų sistemas arba elektronines duomenų paieškos sistemas, kuriomis FŽP būtų suteikta prieiga prie informacijos apie banko sąskaitas, atitinkamais atvejais nedarant poveikio teisminės institucijos leidimui. Valstybės narės taip pat galėtų apsvarstyti galimybę nustatyti mechanizmus, kuriais būtų užtikrinama, kad kompetentingos institucijos turėtų turto nustatymo procedūras iš anksto neperspėjant savininko;
- (58) valstybės narės turėtų skatinti savo kompetentingas institucijas sparčiai, konstruktyviai ir veiksmingai vykdyti kuo įvairesnį tarpvalstybinį bendradarbiavimą šios direktyvos tikslais, nedarant poveikio teisminiam bendradarbiavimui baudžiamosiose bylose taikomoms taisyklėms ar procedūroms. Valstybės narės visų pirma turėtų užtikrinti, kad jų FŽP laisvai, savo iniciatyva ar gavę prašymą keistųsi informacija su trečiųjų valstybių finansinės žvalgybos padaliniais, atsižvelgiant į Sąjungos teisę ir keitimosi informacija principus, kuriuos parengė finansinės žvalgybos padalinių Egmonto grupė;
- (59) kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu svarba turėtų paskatinti valstybes nares nacionalinėje teisėje nustatyti veiksmingas, proporcingas ir atgrasomąsias administracines sankcijas bei priemones už nacionalinių nuostatų, kuriomis ši direktyva perkeliama į nacionalinę teisę, nesilaikymą. Šiuo metu valstybės narės už esminių prevencinių nuostatų pažeidimus taiko labai įvairias administracines sankcijas ir priemones. Tokia įvairovė gali kenkti pastangoms kovoti su pinigų plovimu bei teroristų finansavimu ir kyla pavojus, kad Sąjungos atsakas bus

(¹) 2011 m. vasario 15 d. Tarybos direktyva 2011/16/ES dėl administracinio bendradarbiavimo apmokestinimo srityje ir panaikinanti Direktyvą 77/799/EEB (OL L 64, 2011 3 11, p. 1).

nenuoseklus. Todėl šioje direktyvoje reikėtų numatyti įvairias administracines sankcijas ir priemones, kurias valstybės narės galėtų taikyti bent už šiurkščius, pakartotinius ar sistemingus reikalavimų, susijusių su įpareigotųjų subjektų deramo klientų tikrinimo priemonėmis, įrašų saugojimu, pranešimu apie įtartinus sandorius ir vidaus kontrole, pažeidimus. Tų sankcijų ir priemonių įvairovė turėtų būti pakankamai plati, kad valstybės narės ir kompetentingos institucijos galėtų atsižvelgti į įpareigotųjų subjektų skirtumus, visų pirma kredito įstaigų bei finansų įstaigų ir kitų įpareigotųjų subjektų skirtumus, susijusius su jų dydžiu, ypatybėmis ir veiklos pobūdžiu. Perkeldamos šią direktyvą į nacionalinę teisę, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad administracinių sankcijų bei priemonių pagal šią direktyvą ir baudžiamųjų sankcijų pagal nacionalinę teisę taikymas nepažeistų principo *ne bis in idem*;

- (60) siekiant įvertinti asmenų, kurie įpareigotuosiuose subjektuose užima vadovaujamas pareigas ar kitaip juos kontroliuoja, tinkamumą, keitimasis informacija apie baudžiamosiose bylose priimtus nuosprendžius turėtų būti vykdomas laikantis į nacionalinę teisę perkeltos Tarybos pamatinio sprendimo 2009/315/TVR ⁽¹⁾ ir Tarybos sprendimo 2009/316/TVR ⁽²⁾, taip pat kitų atitinkamų nacionalinės teisės nuostatų;
- (61) techniniais reguliavimo standartais finansinių paslaugų srityje turėtų būti užtikrinamas nuoseklus suderinimas ir pakankama indėlininkų, investuotojų ir vartotojų apsauga visoje Sąjungoje. Su politikos pasirinkimu nesusijusių techninių reguliavimo standartų projektų, kurie būtų teikiami Komisijai, rengimą būtų veiksminga ir tinkama patikėti itin specializuotą kompetenciją turinčioms EPI;
- (62) EPI pagal šią direktyvą parengtus techninių reguliavimo standartų projektus Komisija turėtų priimti deleguotaisiais aktais pagal SESV 290 straipsnį ir reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius;
- (63) atsižvelgiant į tai, kad direktyvas 2005/60/EB ir 2006/70/EB reikėtų iš esmės pakeisti pagal šią direktyvą, aiškumo ir nuoseklumo sumetimais jas reikėtų sujungti ir pakeisti nauju teisės aktu;
- (64) kadangi šios direktyvos tikslo, t. y. finansų sistemos apsaugos vykdant pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevenciją, nustatymą ir tyrimą, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes valstybių narių atskirai priimamos jų finansų sistemų apsaugos priemonės galėtų būti nesuderinamos su vidaus rinkos veikimu ir teisinės valstybės bei Sąjungos viešosios politikos principų reikalavimais, ir to tikslo dėl siūlomo veiksmo masto ir poveikio būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (65) šia direktyva laikomasi pagrindinių teisių ir principų, pripažįstamų Chartijoje, visų pirma teisės į privatų ir šeimos gyvenimą, teisės į asmens duomenų apsaugą, laisvės užsiimti verslu, diskriminacijos draudimo, teisės į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą, nekaltumo prezumpcijos ir teisės į gynybą;
- (66) vadovaudamasi Chartijos 21 straipsniu, kuriuo draudžiama bet kokia diskriminacija, valstybės narės turi užtikrinti, kad šios direktyvos nuostatos dėl rizikos vertinimų atliekant deramą klientų tikrinimą būtų įgyvendintos nediskriminuojant;
- (67) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. bendrą valstybių narių ir Komisijos politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽³⁾ valstybės narės įsipareigojo pagrįstais atvejais prie pranešimų apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemonės pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose paaiškinamos direktyvos sudėtinių dalių ir nacionalinių perkėlimo priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas mano, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;
- (68) remiantis Reglamento (EB) Nr. 45/2001 28 straipsnio 2 dalimi, buvo pasikonsultuota su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu ir jis pateikė nuomonę 2013 m. liepos 4 d. ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatinis sprendimas 2009/315/TVR dėl valstybių narių keitimosi informacija iš nuosprendžių registro organizavimo ir turinio (OL L 93, 2009 4 7, p. 23).

⁽²⁾ 2009 m. balandžio 6 d. Tarybos sprendimas 2009/316/TVR dėl Europos nuosprendžių registru informacinės sistemos (ECRIS) sukūrimo pagal Pamatinio sprendimo 2009/315/TVR 11 straipsnį (OL L 93, 2009 4 7, p. 33).

⁽³⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

⁽⁴⁾ OL C 32, 2014 2 4, p. 9.

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

I SKIRSNIS

Dalykas, taikymo sritis ir apibrėžtys

1 straipsnis

1. Šios direktyvos tikslas – užkirsti kelią Sąjungos finansų sistemos panaudojimui pinigų plovimo ir teroristų finansavimo tikslais.
2. Valstybės narės užtikrina, kad pinigų plovimas ir teroristų finansavimas būtų uždrausti.
3. Šioje direktyvoje toliau išvardinti tyčiniai veiksmai yra laikomi pinigų plovimu:
 - a) turto konversija arba perdavimas, žinant, kad šis turtas yra gautas iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant tokioje veikloje, siekiant nuslėpti arba užmaskuoti neteisėtą turto kilmę arba siekiant padėti kokiam nors asmeniui, kuris dalyvauja tokioje veikloje, išvengti teisinių to asmens veiksmų pasekmių;
 - b) turto tikrojo pobūdžio, šaltinio, vietos, disponavimo, judėjimo, teisių ar nuosavybės teisių į turtą slėpimas arba užmaskavimas, žinant, kad toks turtas yra gautas iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant tokioje veikloje;
 - c) turto įsigijimas, turėjimas arba naudojimas, jo gavimo metu žinant, kad šis turtas gautas iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant tokioje veikloje;
 - d) dalyvavimas, bendrininkavimas, pasikėsinimas įvykdyti ir pagalba, kurstymas, palankesnių sąlygų sudarymas ir patarimai vykdant bet kurį iš a, b ir c punktuose nurodytų veiksmų.
4. Veikla yra pripažįstama pinigų plovimu net tada, kai veiksmai, dėl kurių atsirado turtas, skirtas pinigų plovimui, buvo vykdomi kitos valstybės narės teritorijoje arba trečiosios valstybės teritorijoje.
5. Šioje direktyvoje terminas „teroristų finansavimas“ reiškia lėšų teikimą arba rinkimą bet kokiais būdais, tiesiogiai ar netiesiogiai, siekiant jas visas arba iš dalies panaudoti (arba žinant, kad jos bus panaudotos) vykdyti nusikaltimams, apibrėžtiems Tarybos pamatinio sprendimo 2002/475/TVR ⁽¹⁾ 1–4 straipsniuose.
6. Žinojimas, ketinimas arba tikslas – kaip vienas iš būtinų 3 ir 5 dalyse nurodytų veiklos elementų – gali būti numanomas iš objektyvių faktinių aplinkybių.

2 straipsnis

1. Ši direktyva taikoma šiems įpareigotiesiems subjektams:
 1. kredito įstaigoms;
 2. finansų įstaigoms;
 3. šiems fiziniams ar juridiniams asmenims, kai jie vykdo savo profesinę veiklą:
 - a) auditoriams, išorės apskaitininkams ir mokesčių konsultantams;
 - b) notarams ir kitiems nepriklausomiems teisininkams, kai jie dalyvauja kokiame nors finansų ar nekilnojamojo turto sandoryje, tiek veikdami kliento vardu ir jo naudai, tiek padėdami savo klientui planuoti ar vykdyti sandorius, susijusius su:
 - i) nekilnojamojo turto ar verslo subjektų pirkimu ir pardavimu;
 - ii) klientų pinigų, vertybinių popierių ar kito turto valdymu;
 - iii) banko, taupomųjų ar vertybinių popierių sąskaitų atidarymu ar valdymu;

⁽¹⁾ 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pamatinis sprendimas 2002/475/TVR dėl kovos su terorizmu (OL L 164, 2002 6 22, p. 3).

- iv) įnašų, reikalingų bendrovių sukūrimui, veikimui ar valdymui, organizavimu;
- v) patikos, bendrovių, fondų ar panašių struktūrų sukūrimu, veikimu ar valdymu;
- c) patikos ar bendrovių paslaugų teikėjams, nenumatytiems a arba b punkte;
- d) nekilnojamojo turto agentams;
- e) kitiems asmenims, prekiaujantiems prekėmis, jeigu mokėjimai atliekami arba gaunami grynaisiais pinigais, o mokėjimo suma yra 10 000 EUR ar daugiau, nepriklausomai nuo to, ar sandoris vykdomas kaip viena operacija ar kaip keletas operacijų, kurios atrodo tarpusavyje susijusios;
- f) lošimo paslaugų teikėjams.

2. Valstybės narės, atlikusios tinkamą rizikos vertinimą, gali nuspręsti tam tikrų lošimo paslaugų teikėjams, išskyrus kazino, visiškai arba iš dalies netaikyti nacionalinių nuostatų, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama ši direktyva, remdamosi įrodyta maža rizika, kurią kelia tokių paslaugų operacijų pobūdis ir, atitinkamais atvejais, mastas.

Kaip vieną iš veiksnių, į kuriuos valstybės narės atsižvelgia atlikdamos rizikos vertinimą, jos turi įvertinti vykdomų sandorių pažeidžiamumo laipsnį, įskaitant su mokėjimo metodais susijusius aspektus.

Savo atliktame rizikos vertinime valstybės narės nurodo, kaip jos atsižvelgė į ataskaitose, kurias Komisija paskelbė pagal 6 straipsnį, pateiktas atitinkamas išvadas.

Komisijai pranešama apie pagal pirmą pastraipą valstybės narės priimtą sprendimą ir pateikiamas jo pagrindimas, grindžiamas konkrečiu rizikos vertinimu. Komisija apie tą sprendimą praneša kitoms valstybėms narėms.

3. Valstybės narės gali nuspręsti, kad asmenys, kurie finansine veikla užsiima retai arba labai ribotai, o pinigų plovimo ar teroristų finansavimo rizika yra maža, nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį, jei laikomasi visų šių kriterijų:

- a) finansinės veiklos absoliuti vertė yra ribota;
- b) finansinė veikla yra apribota sandoriais;
- c) finansinė veikla nėra tokių asmenų pagrindinė veikla;
- d) finansinė veikla yra tokių asmenų pagalbinė ir tiesiogiai susijusi su jų pagrindine veikla;
- e) tokių asmenų pagrindinė veikla nėra 1 dalies 3 punkto a–d arba f papunktyje nurodyta veikla;
- f) finansinė veikla yra teikiama tik tokių asmenų pagrindinės veiklos klientams ir nėra apskritai siūloma visuomenei.

Pirma pastraipa netaikoma asmenims, užsiimantiems piniginių perlaidų, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB ⁽¹⁾ 4 straipsnio 13 punkte, veikla.

4. 3 dalies a punkto tikslais valstybės narės reikalauja, kad bendra finansinės veiklos apyvarta neviršytų ribinės vertės, kuri turi būti pakankamai žema. Ta ribinė vertė turi būti pakankamai žema. Ta ribinė vertė nustatoma nacionaliniu lygiu, atsižvelgiant į finansinės veiklos pobūdį.

5. 3 dalies b punkto tikslais valstybės narės taiko didžiausią leistiną ribinę vertę kiekvienam klientui ir kiekvienam nenuolatiniam sandoriui, nepaisydamos, ar sandoris vykdomas kaip viena operacija, ar kaip keletas operacijų, kurios atrodo susijusios tarpusavyje. Ta didžiausia ribinė vertė nustatoma nacionaliniu lygiu atsižvelgiant į finansinės veiklos pobūdį. Ji turi būti pakankamai žema siekiant užtikrinti, kad nurodyto pobūdžio sandoriai būtų nepraktiškas ir neveiksmingas metodas pinigams plauti arba teroristams finansuoti, ir neturi viršyti 1 000 EUR sumos.

6. 3 dalies c punkto tikslais valstybės narės reikalauja, kad finansinės veiklos apyvarta neviršytų 5 % bendros atitinkamo fizinio ar juridinio asmens vykdomos veiklos apyvartos.

⁽¹⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

7. Šio straipsnio tikslais atlikdamos pinigų plovimo arba teroristų finansavimo rizikos vertinimą valstybės narės ypatingą dėmesį skiria tai finansinei veiklai, apie kurią manoma, kad dėl jos pobūdžio ypač galima ja naudotis arba piktnaudžiauti siekiant plauti pinigus ar finansuoti teroristus.
8. Valstybių narių pagal 3 dalį priimtuose sprendimuose nurodomos priežastys, kuriomis remiantis jie yra priimami. Pasikeitus aplinkybėms, valstybės narės gali nuspręsti atšaukti tokius sprendimus. Valstybės narės apie tokius sprendimus praneša Komisijai. Komisija apie tuos sprendimus praneša kitoms valstybėms narėms.
9. Valstybės narės pradeda rizika grindžiamą stebėsenos veiklą arba imasi kitų pakankamų priemonių užtikrinti, kad nebūtų piktnaudžiaujama pagal šį straipsnį priimtuose sprendimuose suteiktomis išimtimis.

3 straipsnis

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. kredito įstaiga – kredito įstaiga, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, įskaitant jos filialus, kaip apibrėžta to reglamento 4 straipsnio 1 dalies 17 punkte, esanti Sąjungoje, nepriklausomai nuo to, ar jos pagrindinė buveinė yra Sąjungoje, ar trečiojoje valstybėje;
2. finansų įstaiga:
 - a) įmonė, kuri nėra kredito įstaiga ir kuri verčiasi vienos ar kelių rūšių, išvardytų Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES ⁽²⁾ I priedo 2–12 punktuose ir 14 bei 15 punktuose, veikla, įskaitant valiutos keityklų veiklą;
 - b) draudimo įmonė, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/138/EB ⁽³⁾ 13 straipsnio 1 punkte, jeigu ji vykdo gyvybės draudimo veiklą, kuriai taikoma ta direktyva;
 - c) investicinė įmonė, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/39/EB ⁽⁴⁾ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte;
 - d) kolektyvinio investavimo subjektas, prekiaujantis savo investiciniais vienetais ar akcijomis;
 - e) draudimo tarpininkas, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/92/EB ⁽⁵⁾ 2 straipsnio 5 punkte, kai jo veiklos objektas yra gyvybės draudimas ir kitos su investicijomis susijusios paslaugos, išskyrus priklausomą draudimo tarpininką, kaip apibrėžta to straipsnio 7 punkte;
 - f) a–e punktuose nurodytų finansų įstaigų Sąjungoje esantys filialai, nepriklausomai nuo to, ar jų pagrindinė buveinė yra valstybėje narėje ar trečiojoje valstybėje;
3. turtas – bet koks fizinis arba ne fizinis, kilnojamas arba nekilnojamas, materialus arba nematerialus turtas ir bet kokios formos, įskaitant elektroninę ar skaitmeninę, teisiniai dokumentai arba priemonės, įrodantys nuosavybės teisę į šį turtą arba su juo susijusias teises;
4. nusikalstama veikla – bet koks nusikalstamas dalyvavimas vykdant šiuos sunkius nusikaltimus:
 - a) veiksmus, nustatytus Pamatinio sprendimo 2002/475/TVR 1–4 straipsniuose;
 - b) bet kokius nusikaltimus, nurodytus 1988 m. Jungtinių Tautų organizacijos konvencijos dėl kovos su neteisėta narkotinių priemonių ir psichotropinių medžiagų apyvarta 3 straipsnio 1 dalies a punkte;

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

⁽²⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

⁽³⁾ 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/138/EB dėl draudimo ir perdraudimo veiklos pradėjimo ir jos vykdymo (Mokumas II) (OL L 335, 2009 12 17, p. 1).

⁽⁴⁾ 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinanti Tarybos direktyvą 93/22/EEB (OL L 145, 2004 4 30, p. 1).

⁽⁵⁾ 2002 m. gruodžio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/92/EB dėl draudimo tarpininkavimo (OL L 9, 2003 1 15, p. 3).

- c) nusikalstamų organizacijų veiklą, kaip apibrėžta Tarybos bendrųjų veiksmų 98/733/TVR ⁽¹⁾ 1 straipsnyje;
- d) Sąjungos finansiniams interesams kenkiantį sukčiavimą, bent jau sunkų, kaip apibrėžta Konvencijos dėl Europos Bendrijų finansinių interesų apsaugos ⁽²⁾ 1 straipsnio 1 dalyje ir 2 straipsnio 1 dalyje;
- e) korupciją;
- f) visus nusikaltimus, įskaitant mokestinius nusikaltimus, susijusius su tiesioginiais ir netiesioginiais mokesčiais, kaip apibrėžta valstybių narių nacionalinėje teisėje, už kuriuos numatyta ilgesnė kaip vienu metų maksimali laisvės atėmimo ar įkalinimo bausmė, arba visus nusikaltimus, už kuriuos numatyta ilgesnė kaip šešių mėnesių minimali laisvės atėmimo ar įkalinimo bausmė (valstybėse narėse, kurių teisės sistemose nusikaltimams yra nustatyta minimali riba);
5. savireguliuojamo organas – organas, atstovaujantis tam tikros profesijos atstovams ir atliekantis vaidmenį ją reglamentuojant, vykdamas tam tikras priežiūros arba stebėsenos pobūdžio funkcijas ir užtikrinant, kad būtų laikomasi su jomis susijusių taisyklių;
6. tikrasis savininkas – fizinis (-iai) asmuo (-enys), kuris (-ie) faktiškai yra kliento savininkas (-ai) arba jį kontroliuoja, ir (arba) fizinis (-iai) asmuo (-enys), kurio (-ių) vardu yra vykdomas sandoris ar veikla; tikruoju savininku laikomas bent:
- a) įmonėse:
- i) fizinis (-iai) asmuo (-enys), kuriam (-iems) faktiškai priklauso juridinio asmens nuosavybė arba kontrolė, nes jis (jie) tiesiogiai arba netiesiogiai turi pakankamą to subjekto akcijų, balsavimo teisių arba nuosavybės dalies procentą, be kita ko, per pareikštinių akcijų valdymą ar kontrolę kitomis priemonėmis, išskyrus bendroves, įtrauktas į biržos sąrašus reguliuojamoje rinkoje, kurioje taikomi reikalavimai atskleisti informaciją, atitinkantys Sąjungos teisę, arba lygiaverčiai tarptautiniai standartai, kuriais užtikrinamas tinkamas informacijos apie savininkus skaidrumas.
- Fizinis asmuo, kuris turi 25 % plius vieną akciją arba didesnę nei 25 % kliento nuosavybės dalį, yra laikomas tiesioginiu savininku. Fizinis (-iai) asmuo (-enys), kontroliuojantis (-ys) įmonę arba kelias įmones, kuri (-ios) turi 25 % plius vieną akciją arba didesnę nei 25 % kliento nuosavybės dalį, yra laikomas (-i) netiesioginiu (-iais) savininku (-ais). Ši nuostata taikoma nedarant poveikio valstybių narių teisei nuspręsti, kad nuosavybę arba kontrolę gali rodyti mažesnė procentinė dalis. Nuspręsti, ar kontrolė vykdoma kitomis priemonėmis, galima, *inter alia*, vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/34/ES ⁽³⁾ 22 straipsnio 1–5 dalyse išdėstytais kriterijais;
- ii) vyresniojo (-ųjų) vadovo (-ų) pareigas einantis (-ys) fizinis (-iai) asmuo (-enys), jei, panaudojus visas įmanomas priemones ir neturint pagrįstų įtarimų, i punkte nurodytas asmuo nenustatytas arba jei kyla abejonų, kad nustatytas (-i) asmuo (-enys) yra tikrasis (-ieji) savininkas (-ai), įpareigotieji subjektai saugo įrašus apie veiksmus, kurių imtasi siekiant nustatyti tikruosius savininkus pagal i ir šį papunkčius;
- b) patikos struktūrų atveju:
- i) patikėtojas;
- ii) patikėtinis (-iai);
- iii) saugotojas, jei esama;
- iv) naudos gavėjai arba (jei asmenys, gaunantys naudos iš juridinio vieneto ar juridinio asmens, dar nėra žinomi) asmenų, kurių interesams atstovauti tas juridinis vienetas ar juridinis asmuo yra sukurti arba kurių interesams jie šiuo metu atstovauja, klasė;
- v) kitas fizinis asmuo, faktiškai kontroliuojantis patikos struktūrą per tiesioginę arba netiesioginę nuosavybę arba kitomis priemonėmis;

⁽¹⁾ 1998 m. gruodžio 21 d. Bendrieji veiksmai 98/733/TVR, Tarybos priimti remiantis Europos Sąjungos sutarties K.3 straipsniu ir prilyginantys dalyvavimą nusikalstamoje organizacijoje Europos Sąjungos valstybėse narėse baudžiamajam nusikaltimui (OL L 351, 1998 12 29, p. 1).

⁽²⁾ OL C 316, 1995 11 27, p. 49.

⁽³⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/34/ES dėl tam tikrų rūšių įmonių metinių finansinių ataskaitų, konsoliduotųjų finansinių ataskaitų ir susijusių pranešimų, kuria iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB ir panaikinamos Tarybos direktyvos 78/660/EEB ir 83/349/EEB (OL L 182, 2013 6 29, p. 19).

- c) tokių juridinių asmenų, kaip fondai, ir į patikos struktūras panašių juridinių vienetų atveju – fizinis (-iai) asmuo (-enys), einantis (-ys) b punkte nurodytoms pareigoms lygiavertės arba į jas panašias pareigas;
7. patikos arba bendrovių paslaugų teikėjas – asmuo, kuris verslo tikslais trečiosioms šalims teikia bet kurias iš toliau išvardytų paslaugų:
- a) steigia bendroves ar kitokius juridinius asmenis;
 - b) eina bendrovės direktoriaus ar sekretoriaus, partnerystės subjekto partnerio ar panašias pareigas kituose juridiniuose asmenyse arba pasirūpina, kad kitas asmuo eitų tokias pareigas;
 - c) suteikia registruotą buveinę, verslo adresą, korespondencijos ar administracinę adresą ir kitas su tuo susijusias paslaugas bendrovei, partnerystės subjektui arba bet kokiam kitam juridiniam asmeniui ar juridiniam vienetui;
 - d) veikia kaip tiesioginės patikos ar panašaus juridinio vieneto patikėtinis arba pasirūpina, kad kitas asmuo eitų tokias pareigas;
 - e) veikia kaip nominalus akcininkas už kitą asmenį, jei tai nėra bendrovė, įtraukta į biržos sąrašus reguliuojamoje rinkoje, kurioje taikomi reikalavimai atskleisti informaciją pagal Sąjungos teisę arba lygiavertčiai tarptautiniai standartai, arba pasirūpina, kad kitas asmuo eitų tokias pareigas;
8. korespondentiniai santykiai:
- a) vieno banko (korespondento) kitam bankui (respondentui) teikiamos banko paslaugos, įskaitant einamosios sąskaitos arba kitų įsipareigojimų sąskaitos ir susijusių paslaugų, pavyzdžiui, pinigų valdymo, tarptautinių lėšų pervedimų, čekių kliringo, perleidžiamųjų sąskaitų ir užsienio valiutos keitimo paslaugų, suteikimą;
 - b) kredito įstaigų, finansų įstaigų ir kredito bei finansų įstaigų tarpusavio santykiai, įskaitant atvejus, kai korespondento įstaiga teikia panašias paslaugas respondentui įstaigai, ir įskaitant santykius, kurie užmegzti vertybinių popierių sandorių arba lėšų pervedimo tikslais;
9. politikoje dalyvaujantis asmuo – fizinis asmuo, kuriam yra arba buvo patikėtos svarbios viešosios pareigos, be kita ko:
- a) valstybių vadovai, Vyriausybės vadovai, ministrai, viceministrai arba ministrų pavaduotojai;
 - b) parlamentų arba panašių teisėkūros institucijų nariai;
 - c) politinių partijų valdymo organų nariai;
 - d) aukščiausiųjų teismų, Konstitucinių Teismų ar kitų aukščiausiųjų teisminių institucijų, kurių sprendimai negali būti apskundžiami, išskyrus išskirtinius atvejus, nariai;
 - e) audito rūmų ar centrinių bankų valdybų nariai;
 - f) ambasadoriai, laikinieji reikalų patikėtiniai ir aukšto rango ginkluotųjų pajėgų karininkai;
 - g) valstybės valdomų įmonių administracinių, valdymo ar priežiūros organų nariai;
 - h) tarptautinės organizacijos direktoriaus, direktoriaus pavaduotojo ir valdybos nario arba lygiavertės pareigas einantys asmenys.
- Nė viena iš a–h papunkčiuose nurodytų viešųjų pareigų neapima vidutinio ar žemesnio rango pareigūnų;
10. šeimos nariai:
- a) politikoje dalyvaujančio asmens sutuoktinis arba jam prilyginamas asmuo;
 - b) politikoje dalyvaujančio asmens vaikai ir jų sutuoktiniai arba jiems prilyginami asmenys;
 - c) politikoje dalyvaujančio asmens tėvai;

11. artimi pagalbininkai:
 - a) fiziniai asmenys, apie kuriuos yra žinoma, kad jie turi bendrą tikrąją nuosavybės teisę į juridinius asmenis ar juridinius vienetus, arba kitus artimus verslo ryšius su politikoje dalyvaujančiu asmeniu;
 - b) fiziniai asmenys, kurie yra vieninteliai tikrieji juridinio asmens arba juridinio vieneto, apie kuriuos yra žinoma, kad jie buvo įsteigti *de facto* siekiant naudoti politikoje dalyvaujančiam asmeniui, savininkai;
12. vyresnioji vadovybė – pareigūnas arba darbuotojas, turintis pakankamai žinių apie įstaigai kylančią pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką ir einantis pakankamai aukštas pareigas, kad priimtų sprendimus, turinčius įtakos jai kylančiai rizikai, ir jis ne visais atvejais turi būti direktorių valdybos narys;
13. verslo santykiai – verslo, profesiniai arba komerciniai santykiai, kurie susiję su įpareigotojo subjekto profesine veikla ir kuriuos kontaktų užmezgimo momentu numatoma tęsti tam tikrą laiką;
14. lošimo paslaugos – paslaugos, susijusios su piniginės vertės statymu azartiniuose lošimuose, įskaitant paslaugas, kurioms reikia tam tikrų įgūdžių, pvz., loterijas, kazino žaidimus, pokerį ir lažybų operacijas, kurios teikiamos fizinėje vietoje arba bet koku būdu per atstumą, elektroninėmis priemonėmis arba bet kokiomis kitomis ryšių technologijomis ir atskiru paslaugų gavėjo prašymu;
15. grupė – įmonių grupė, kurią sudaro patronuojančioji įmonė, jos patronuojamosios įmonės ir subjektai, kuriuose patronuojančioji įmonė arba jos patronuojamosios įmonės turi kapitalo dalį, taip pat įmonės, kurias sieja tarpusavio ryšiai, kaip apibrėžta Direktyvos 2013/34/ES 22 straipsnyje;
16. elektroniniai pinigai – elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte;
17. fiktyvus bankas – kredito ar finansų įstaiga arba įstaiga, vykdoma veikla, lygiavertę kredito ir finansų įstaigų vykdomai veiklai, kuri įsteigta jurisdikcijoje, kurioje tokia įstaiga fiziškai neegzistuoja ir kartu neturi adekvačios valdymo ir kontrolės struktūros, ir kuri nėra reguliuojamos finansų grupės dalis.

4 straipsnis

1. Valstybės narės, laikydamosi rizika grindžiamo požiūrio, užtikrina, kad šios direktyvos taikymo sritis visiškai arba iš dalies apimtų ne tik 2 straipsnio 1 dalyje nurodytus įpareigotuosius subjektus, bet ir kitas profesijas bei kitų kategorijų įmones, kurių veikla ypač gali būti panaudojama pinigų plovimo ar teroristų finansavimo tikslais.
2. Jei valstybė narė išplečia šios direktyvos taikymo sritį 2 straipsnio 1 dalyje nenurodytoms profesijoms ar nenurodytų kategorijų įmonėms, ji apie tai informuoja Komisiją.

5 straipsnis

Siekdamos užkirsti kelią pinigų plovimui ir teroristų finansavimui, valstybės narės šios direktyvos taikymo srityje gali priimti arba palikti galioti griežtesnes nuostatas, neviršydamos Sąjungos teisėje nustatytų apribojimų.

2 SKIRSNIS

Rizikos vertinimas

6 straipsnis

1. Komisija atlieka pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos, darančios įtaką vidaus rinkai ir susijusios su tarpvalstybine veikla, įvertinimą.

Tuo tikslu Komisija ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. parengia ataskaitą, kurioje nustatoma, analizuojama ir įvertinama ta rizika Sąjungos lygiu. Po to Komisija savo ataskaitą atnaujina kas dvejus metus arba, jei tikslinga, dažniau.

2. 1 dalyje nurodyta ataskaita apima bent šiuos aspektus:

- a) vidaus rinkos sritis, kurioms kyla didžiausia rizika;

- b) su kiekvienu atitinkamu sektoriumi susijusias rizikas;
- c) labiausiai paplitusias priemones, kuriomis naudojasi nusikaltėliai iš neteisėtos veiklos gautoms pajamoms plauti.
3. Komisija leidžia susipažinti su 1 dalyje nurodyta ataskaita valstybėms narėms ir įpareigotiesiems subjektams, kad padėtų jiems nustatyti, suprasti, valdyti ir mažinti pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką ir kad kiti suinteresuotieji subjektai, įskaitant nacionalinius teisės aktų leidėjus, Europos Parlamentą, EPI ir FŽP atstovus, galėtų geriau suvokti pavojus.
4. Komisija teikia rekomendacijas valstybėms narėms dėl nustatytai rizikai mažinti tinkamų priemonių. Jei valstybės narės, rengdamos savo kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu procedūras, nusprendžia nesilaikyti jokių rekomendacijų, jos apie tai praneša Komisijai ir nurodo tokio sprendimo priežastis.
5. EPI per jungtinį komitetą ne vėliau kaip 2016 m. gruodžio 26 d. parengia nuomonę dėl pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos, darančios įtaką Sąjungos finansų sektoriui (toliau – bendra nuomonė). Po to EPI per jungtinį komitetą parengia nuomonę kas dvejus metus.
6. Komisija, atlikdama 1 dalyje nurodytą įvertinimą, organizuoja veiklą Sąjungos lygiu, atsižvelgia į 5 dalyje nurodytas bendras nuomones ir į tą veiklą įtraukia valstybių narių ekspertus pinigų plovimo ir teroristų finansavimo srityje, FŽP atstovus bei, kai tikslinga, kitas Sąjungos lygmens įstaigas. Komisija leidžia susipažinti su bendromis nuomonėmis valstybėms narėms ir įpareigotiesiems subjektams, kad padėtų jiems nustatyti, valdyti ir mažinti pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką.
7. Komisija kas dvejus metus, o prireikus – ir dažniau, teikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą dėl išvadų, gautų remiantis reguliariais rizikos vertinimais, ir veiksmų, kurių buvo imtasi remiantis tomis išvadomis.

7 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė imasi tinkamų veiksmų jai kylančiai pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikai, taip pat bet kokioms su tuo susijusioms duomenų apsaugos problemoms nustatyti, įvertinti, suprasti bei mažinti. Ji tą rizikos vertinimą nuolat atnaujina.
2. Kiekviena valstybė narė paskiria valdžios instituciją arba įsteigia mechanizmą, kuris koordinuotų nacionalinius atsakomuosius veiksmus į 1 dalyje nurodytą riziką. Apie tą instituciją pranešama arba to mechanizmo aprašymas pateikiamas Komisijai, EPI ir kitoms valstybėms narėms.
3. Atlikdamos šio straipsnio 1 dalyje nurodytus rizikos vertinimus, valstybės narės naudojasi 6 straipsnio 1 dalyje nurodytos ataskaitos išvadomis.
4. Dėl 1 dalyje nurodyto rizikos vertinimo kiekviena valstybė narė:
- a) tą vertinimą naudoja siekdama tobulinti savo kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu režimą, visų pirma nustatydama sritis, kuriose įpareigotieji subjektai turi taikyti griežtesnes priemones, ir atitinkamais atvejais patikslindama, kokių priemonių imtis;
- b) prireikus nustato, kuriuose sektoriuose arba srityse pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizika yra mažesnė ar didesnė;
- c) tą vertinimą naudoja siekdama padėti paskirstyti išteklius kovai su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu ir nustatyti jų naudojimo prioritetus;
- d) tą vertinimą naudoja siekdama užtikrinti, kad kiekvienam sektoriui arba sričiai būtų parengtos atitinkamos taisyklės, atsižvelgiant į pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką;
- e) nedelsdama leidžia įpareigotiesiems subjektams susipažinti su atitinkama informacija, kad jiems būtų lengviau atlikti pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos vertinimą.

5. Valstybės narės su savo rizikos vertinimų rezultatais leidžia susipažinti, Komisijai, EPI ir kitoms valstybėms narėms.

8 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai imtųsi tinkamų veiksmų jiems kylančiai pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikai nustatyti ir įvertinti, atsižvelgdami į rizikos veiksnius, įskaitant tuos, kurie susiję su jų klientais, šalimis ar geografinėmis vietovėmis, produktais, paslaugomis, sandoriais arba paslaugų teikimo kanalais. Tie veiksmai turi būti proporcingi atsižvelgiant į įpareigotųjų subjektų pobūdį ir dydį.
2. 1 dalyje nurodyti rizikos vertinimai įforminami dokumentais, nuolat atnaujinami ir teikiami atitinkamoms kompetentingoms institucijoms bei atitinkamiems savireguliuojamoms organams. Kompetentingos institucijos gali nuspręsti, kad atskiri dokumentais įtvirtinti rizikos vertinimai yra nereikalingi, jei konkreti sektoriui būdinga rizika yra aiški ir suprantama.
3. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai būtų įdiegę politiką, kontrolės priemones ir procedūras, skirtas pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikai, nustatytai Sąjungos, valstybės narės ir atskiro įpareigotojo subjekto lygmenimis, veiksmingai mažinti ir valdyti. Ta politika, kontrolės priemonės ir procedūros turi būti proporcingos atsižvelgiant į įpareigotųjų subjektų pobūdį ir dydį.
4. 3 dalyje nurodyta politika, kontrolė ir procedūros apima:
 - a) vidaus politikos, kontrolės priemonių ir procedūrų, įskaitant pavyzdines rizikos valdymo priemones, deramą klientų tikrinimą, pranešimą, įrašų saugojimą, vidaus kontrolę, atitikties užtikrinimo valdymą, įskaitant atitikties užtikrinimo pareigūno paskyrimą vadovybės lygiu, kai tikslinga atsižvelgiant į verslo apimtį ir pobūdį, taip pat darbuotojų tikrinimą, parengimą;
 - b) kai tikslinga atsižvelgiant į verslo apimtį ir pobūdį – nepriklausomą audito funkciją, a punkte nurodytai vidaus politikai, kontrolės priemonėms ir procedūroms išbandyti.
5. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai iš savo vyresniosios vadovybės gautų jų diegiamos politikos, kontrolės priemonių ir procedūrų patvirtinimą, ir stebi bei prireikus griežtina taikomas priemones.

3 SKIRSNIS

Politika trečiųjų valstybių atžvilgiu

9 straipsnis

1. Siekiant apsaugoti tinkamą vidaus rinkos veikimą, nustatomos trečiųjų valstybių jurisdikcijos, kurių nacionaliniai kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu režimai turi strateginių trūkumų, dėl kurių Sąjungos finansų sistemai kyla didelių grėsmių (toliau – didelės rizikos trečiosios valstybės).
2. Komisijai suteikiami įgaliojimai pagal 64 straipsnį priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos didelės rizikos trečiosios valstybės, atsižvelgiant į strateginius trūkumus, visų pirma susijusius su:
 - a) trečiosios valstybės teisine ir institucine kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistema, visų pirma:
 - i) pinigų plovimo ir teroristų finansavimo kriminalizavimu;
 - ii) priemonėmis, susijusiomis su deramu klientų tikrinimu;
 - iii) reikalavimais, susijusiais su įrašų saugojimu, ir
 - iv) reikalavimais pranešti apie įtartinus sandorius;
 - b) trečiosios valstybės kompetentingų institucijų įgaliojimais ir procedūromis kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu srityje;
 - c) kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemos veiksmingumu mažinant pinigų plovimo ar teroristų finansavimo riziką trečiojoje valstybėje.

3. Deleguotieji aktai, nurodyti 2 dalyje, priimami per vieną mėnesį po to, kai buvo nustatyti toje dalyje nurodyti strateginiai trūkumai.
4. Komisija, rengdama 2 dalyje nurodytus deleguotuosius aktus, atitinkamais atvejais atsižvelgia į tarptautinių organizacijų ir standartus nustatančių subjektų, kompetentingų pinigų plovimo prevencijos ir kovos su teroristų finansavimu srityje, parengtus aktualius įvertinimus arba ataskaitas apie atskirų trečiųjų valstybių keliamą riziką.

II SKYRIUS

DERAMAS KLIENTŲ TIKRINIMAS

I SKIRSNIS

Bendrosios nuostatos

10 straipsnis

1. Valstybės narės draudžia savo kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms turėti anoniminių sąskaitų arba anoniminių banko atsiskaitymo knygelių. Valstybės narės visais atvejais reikalauja, kad egzistuojančių anoniminių sąskaitų arba anoniminių banko atsiskaitymo knygelių savininkams ir jomis besinaudojantiems asmenims kuo greičiau ir bet koku atveju iki pradėdant naudotis tokiomis sąskaitomis arba banko atsiskaitymo knygėmis būtų taikomos deramo klientų tikrinimo priemonės.
2. Valstybės narės imasi priemonių, kad užkirstų kelią piktnaudžiavimui pareikštinėmis akcijomis ir ilgalaikėmis pareikštinių akcijų pirkimo teisėmis (variantais).

11 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai deramo klientų tikrinimo priemonės taikytų šiais atvejais:

- a) pradėdami verslo santykius;
- b) vykdydami nenuolatinį sandorį:
 - i) kurio vertė – 15 000 EUR ar daugiau, nepriklausomai nuo to, ar sandoris vykdomas kaip viena operacija, ar kaip keletas operacijų, kurios atrodo susijusios tarpusavyje, arba
 - ii) kuriuo pervedamos 1 000 EUR sumą viršijančios lėšos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/847 ⁽¹⁾ 3 straipsnio 9 punkte;
- c) prekėmis prekiaujančių asmenų atveju, kai vykdomi nenuolatiniai sandoriai grynaisiais pinigais, kurių vertė – 10 000 EUR ar daugiau, nepriklausomai nuo to, ar sandoris vykdomas kaip viena operacija, ar kaip keletas operacijų, kurios atrodo susijusios tarpusavyje;
- d) lošimo paslaugų teikėjams – laimėjimo atsiėmimo ar sumų statymo metu arba abiem atvejais, kai vykdomi sandoriai, kurių vertė – 2 000 EUR ar daugiau, nepriklausomai nuo to, ar sandoris vykdomas kaip viena operacija, ar kaip keletas operacijų, kurios atrodo susijusios tarpusavyje;
- e) kai įtariamas pinigų plovimas ar teroristų finansavimas, nepaisant jokios leidžiančios nukrypti nuostatos, išimties ar ribinės vertės;
- f) kai esama abejonų dėl anksčiau gautų kliento tapatybės duomenų teisingumo ar pakankamumo.

12 straipsnis

1. Nukrypdomos nuo 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b ir c punktų bei 14 straipsnio, ir remdamosi tinkamu rizikos vertinimu, kuris įrodo mažą riziką, valstybės narės gali leisti įpareigotiesiems subjektams netaikyti tam tikrų deramo klientų tikrinimo priemonių elektroninių pinigų atžvilgiu, jei laikomasi visų toliau išdėstytų rizikos mažinimo sąlygų:

- a) mokėjimo priemonės negalima papildyti arba jai taikoma maksimali 250 EUR dydžio mokėjimo sandorių mėnesinė riba ir ją galima naudoti tik toje valstybėje narėje;
- b) didžiausia elektroniniu būdu saugoma suma neviršija 250 EUR;

⁽¹⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 (žr. šio Oficialiojo leidinio p. 1).

- c) mokėjimo priemonė yra naudojama tik prekėms ar paslaugoms pirkti;
- d) mokėjimo priemonė negali būti finansuojama anoniminiais elektroniniais pinigais;
- e) tokių pinigų išleidėjas vykdo pakankamą sandorių arba verslo santykių stebėseną, kad būtų galima nustatyti neįprastus ar įtartinus sandorius.

Taikydama pirmos pastraipos b punktą, valstybė narė gali padidinti maksimalią ribą iki 500 EUR mokėjimo priemonėms, kurios gali būti naudojamos tik toje valstybėje narėje.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje numatyta nukrypti leidžianti nuostata nebūtų taikoma elektroninių pinigų piniginės vertės išpirkimui grynaisiais pinigais arba grynųjų pinigų išėmimui, kai išperkama suma viršija 100 EUR.

13 straipsnis

1. Deramo klientų tikrinimo priemonės sudaro:

- a) kliento identifikavimas ir kliento tapatybės patikrinimas remiantis iš patikimo ir nepriklausomo šaltinio gautais dokumentais, duomenimis ar informacija;
- b) tikrojo savininko tapatybės nustatymas ir pagrįstų priemonių, reikalingų to asmens tapatybei patikrinti tam, kad įpareigotasis subjektas įsitikintų žinantis, kas yra tikrasis savininkas, taikymas, be kita ko, juridinių asmenų, patikos struktūrų, bendrovių, fondų ir panašių juridinių vienetų atveju imantis pagrįstų priemonių, reikalingų kliento nuosavybės ir kontrolės struktūrai suprasti;
- c) verslo santykių tikslo ir numatomo pobūdžio vertinimas, o atitinkamais atvejais – informacijos apie juos gavimas;
- d) nuolatinė verslo santykių stebėseną, įskaitant sandorių, kurie buvo sudaryti tokių santykių metu, tikrinimą, siekiant užtikrinti, kad vykdomi sandoriai atitiktų įpareigotojo subjekto turimas žinias apie klientą, jo verslą ir rizikos pobūdį, prireikus įskaitant žinias apie lėšų šaltinį bei užtikrinant, kad turimi dokumentai, duomenys ar informacija būtų nuolat atnaujinami.

Vykdam pirmos pastraipos a ir b punktuose nurodytas priemones įpareigotieji subjektai taip pat patikrina, kad asmuo, kuris teigia veikiantis kliento vardu, turėtų leidimą tai daryti, ir nustato bei patikrina to asmens tapatybę.

2. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai taikytų visus 1 dalyje nustatytus deramo klientų tikrinimo reikalavimus. Tačiau įpareigotieji subjektai, atsižvelgdami į rizikos lygį, gali nustatyti tokių priemonių apimtį.

3. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai, vertindami pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką, atsižvelgtų bent jau į I priede nustatytus kintamuosius.

4. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai galėtų kompetentingoms institucijoms arba savireguliuojamoms organams įrodyti, kad priemonės yra tinkamos atsižvelgiant į nustatytą pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką.

5. Gyvybės draudimo ar kito su investicijomis susijusio draudimo veiklos atveju valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos, be deramo klientų tikrinimo priemonių, kurias reikalaujama taikyti klientui ir tikrajam savininkui, gyvybės draudimo ir kito su investicijomis susijusio draudimo sutarčių naudos gavėjų atžvilgiu, kai tik naudos gavėjai yra nustatomi arba nurodomi, taikytų toliau nurodytas deramo klientų tikrinimo priemones:

- a) naudos gavėjų, kurie nustatomi kaip konkrečiai įvardyti asmenys arba juridiniai vienetai, atžvilgiu – pasižymėtų asmens vardą ir pavardę arba pavadinimą;
- b) naudos gavėjų, kurie nurodomi pagal požymius ar klasę arba kitais būdais, atžvilgiu – gautų pakankamai informacijos apie tuos naudos gavėjus, kad kredito įstaigos ar finansų įstaiga įsitikintų, jog galės nustatyti naudos gavėjo tapatybę išmokų išmokėjimo metu.

Pirmos pastraipos a ir b punktuose nurodytais atvejais naudos gavėjų tapatybė patikrinama išmokant išmokas. Kai gyvybės draudimas ar kitas su investicijomis susijęs draudimas visiškai arba iš dalies perduodamas trečiajai šaliai, kredito įstaigos ir finansų įstaigos, žinodamos apie perdavimą, tikrojo savininko tapatybę nustato draudimą perduodant fiziniam ar juridiniam asmeniui arba juridiniam vienetui, savo naudai gaunantiems perduodamos draudimo sutarties vertę.

6. Patikos struktūrų ar panašių juridinių vienetų naudos gavėjų, kurie nurodomi pagal konkrečius požymius arba klasę, atžvilgiu įpareigotasis subjektas gauna pakankamai informacijos apie naudos gavėją, kad įsitikintų, jog galės nustatyti naudos gavėjo tapatybę išmokų išmokėjimo metu arba naudos gavėjui pasinaudojant jam suteiktomis teisėmis.

14 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad kliento ir tikrojo savininko tapatybė būtų patikrinta prieš pradėdant verslo santykius ar prieš vykdant sandorį.
2. Nukrypdomos nuo 1 dalies, valstybės narės gali leisti baigti tikrinti kliento ir tikrojo savininko tapatybę pradėdant verslo santykius, jei tai būtina siekiant netrukdyti įprastai verslo praktikai ir kai pinigų plovimo ar teroristų finansavimo rizika yra nedidelė. Tokiais atvejais tos procedūros užbaigiamos kiek įmanoma greičiau po pradinio ryšio užmezgimo.
3. Nukrypdomos nuo 1 dalies, valstybės narės gali leisti atidaryti sąskaitą kredito įstaigoje arba finansų įstaigoje, įskaitant sąskaitas, suteikiančias galimybę vykdyti perleidžiamųjų vertybinių popierių sandorius, su sąlyga, kad yra numatytos adekvačios apsaugos priemonės, užtikrinančios, kad sandoriai nebūtų vykdomi paties kliento arba jo vardu tol, kol nebus visiškai įgyvendinti 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a ir b punktuose nustatyti deramo klientų tikrinimo reikalavimai.
4. Valstybės narės reikalauja, kad tais atvejais, kai įpareigotasis subjektas negali laikytis 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b arba c punkte nustatytų deramo klientų tikrinimo reikalavimų, jis nevykdytų sandorių per banko sąskaitą, nepradėtų verslo santykių ar nevykdytų sandorio, taip pat nutrauktų verslo santykius bei apsvaistytų galimybę pagal 33 straipsnį pranešti FŽP apie įtartiną sandorį, susijusį su klientu.

Valstybės narės notarams, kitiems nepriklausomiems teisininkams, auditoriams, išorės apskaitininkams ir mokesčių konsultantams pirmos pastraipos netaiko tik tokia apimtimi, kiek tie asmenys nustato savo kliento teisinį statusą, gina tą klientą arba jam atstovauja teismo procese ar su tokiu procesu susijusiais atvejais, įskaitant konsultacijų dėl proceso pradėjimo arba jo išvengimo teikimą.

5. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai deramo klientų tikrinimo priemonės taikytų ne tik visiems naujiems klientams, bet, atsižvelgdami į rizikos lygį, tinkamu metu jas taikytų ir esamiems klientams, taip pat tuomet, kai pasikeičia atitinkamos kliento aplinkybės.

2 SKIRSNIS

Supaprastintas deramas klientų tikrinimas

15 straipsnis

1. Kai valstybė narė arba įpareigotasis subjektas nustato mažesnės rizikos sritis, ta valstybė narė gali leisti įpareigotiesiems subjektams taikyti supaprastinto deramo klientų tikrinimo priemones.
2. Prieš taikydami supaprastinto deramo klientų tikrinimo priemones, įpareigotieji subjektai įsitikina, kad verslo santykiai arba sandoris kelia mažesnio laipsnio riziką.
3. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai vykdytų pakankamą sandorių ir verslo santykių stebėseną, kad būtų galima nustatyti neįprastus ar įtartinus sandorius.

16 straipsnis

Vertindamos pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką, susijusią su klientų tipais, geografinėmis sritimis ir tam tikrais produktais, paslaugomis, sandoriais ar paslaugų teikimo kanalais, valstybės narės ir įpareigotieji subjektai atsižvelgia bent jau į II priede išdėstytus galimai mažesnės rizikos situacijų veiksnius.

17 straipsnis

EPI ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. pagal reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 16 straipsnį parengia kompetentingoms institucijoms ir kredito įstaigoms bei finansų įstaigoms skirtas gaires dėl rizikos veiksmių, į kuriuos reikia atsižvelgti, ir dėl priemonių, kurių reikia imtis tais atvejais, kai tinkama taikyti supaprastinto deramo klientų tikrinimo priemonės. Ypač atsižvelgiama į veiklos pobūdį bei apimtį, ir, prirėikus ir kai tai proporcinga, nustatomos konkrečios priemonės.

3 SKIRSNIS

Sustiprintas deramas klientų tikrinimas

18 straipsnis

1. 19–24 straipsniuose nurodytais atvejais ir trečiosiose valstybėse, kurias Komisija yra nustačiusi kaip didelės rizikos trečiąsias valstybes, įsikūrusių fizinių asmenų ar įsisteigusių juridinių asmenų atžvilgiu, taip pat kitais valstybių narių ar įpareigotųjų subjektų nustatytos didesnės rizikos atvejais valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai taikytų sustiprinto deramo klientų tikrinimo priemonės siekiant tos rizikos tinkamo valdymo ir mažinimo.

Sustiprinto deramo klientų tikrinimo priemonės neprivalo būti automatiškai taikomos Sąjungoje įsisteigusių įpareigotųjų subjektų filialams ar patronuojamosioms įmonėms, kuriose jie turi daugumą akcijų, esantiems didelės rizikos trečiosiose valstybėse, jei tie filialai ar patronuojamosios įmonės, kuriose jie turi daugumą akcijų, visiškai laikosi visos grupės politikos ir procedūrų pagal 45 straipsnį. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai tokiais atvejais taikytų rizika grindžiamą požiūrį.

2. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai, kiek pagrįstai įmanoma, išnagrinėtų visų sudėtingų ir neįprastai didelės sumos sandorių aplinkybes bei tikslą ir visas neįprastas sandorių struktūras, kurios neturi akivaizdaus ekonominio ar teisėto tikslo. Visų pirma, įpareigotieji subjektai sugriežtina verslo santykių stebėsenos laipsnį ir pobūdį, kad nustatytų, ar tie sandoriai ar veiksmai atrodo įtartini.

3. Vertindamos pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką, valstybės narės ir įpareigotieji subjektai atsižvelgia bent jau į III priede išdėstytus galimai didesnės rizikos situacijų veiksmius.

4. EPI ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. pagal reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 16 straipsnį parengia kompetentingoms institucijoms ir kredito įstaigoms bei finansų įstaigoms skirtas gaires dėl rizikos veiksmių, į kuriuos reikia atsižvelgti, ir dėl priemonių, kurių reikia imtis tais atvejais, kai tikslinga taikyti sustiprinto deramo klientų tikrinimo priemonės. Ypač atsižvelgiama į veiklos pobūdį bei apimtį, ir, prirėikus ir kai tai proporcinga, nustatomos konkrečios priemonės.

19 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad tarpvalstybinių korespondentinių santykių su trečiosios valstybės įstaigomis respondentėmis atžvilgiu, be 13 straipsnyje nustatytų deramo klientų tikrinimo priemonių, jų kredito įstaigos ir finansų įstaigos:

- a) surinktų pakankamai informacijos apie įstaigą respondentę, kad būtų galima visiškai suprasti įstaigos respondentės veiklos pobūdį ir remiantis viešai prieinama informacija nustatyti, kokia yra įstaigos reputacija bei priežiūros kokybė;
- b) įvertintų įstaigos respondentės kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu kontrolės mechanizmus;
- c) prieš pradėdamos naujus korespondentinius santykius gautų vyresniosios vadovybės pritarimą;
- d) dokumentais įtvirtintų atitinkamus kiekvienos įstaigos išipareigojimus;
- e) perleidžiamųjų sąskaitų atžvilgiu įsitikintų, kad įstaiga respondentė patikrino klientų, turinčių tiesioginę prieigą prie įstaigos korespondentės sąskaitų, tapatybę ir atlieka nuolatinį jų deramą tikrinimą, ir kad tokia įstaiga, gavusi prašymą, gali įstaigai korespondentei pateikti atitinkamus deramo klientų tikrinimo duomenis.

20 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad sandorių arba verslo santykių su politikoje dalyvaujančiais asmenimis atžvilgiu, be 13 straipsnyje nustatytų deramo klientų tikrinimo priemonių, įpareigotieji subjektai:

- a) turėtų įdiegtas atitinkamas rizikos valdymo sistemas, įskaitant rizika grindžiamas procedūras, kuriomis nustatoma, ar klientas arba kliento tikrasis savininkas yra politikoje dalyvaujantis asmuo;
- b) verslo santykių su politikoje dalyvaujančiais asmenimis atvejais taikytų šias priemones:
 - i) verslo santykiams su tokiais asmenimis pradėti arba jiems tęsti gautų vyresniosios vadovybės pritarimą;
 - ii) imtūsi atitinkamų priemonių turto šaltiniui ir lėšų, kurios yra susijusios su verslo santykiais arba sandoriais su tokiais asmenimis, šaltiniui nustatyti;
 - iii) vykdytų sustiprintą nuolatinę tų verslo santykių stebėseną.

21 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai imtūsi pagrįstų priemonių nustatyti, ar gyvybės draudimo ar kito su investicijomis susijusio draudimo sutarties naudos gavėjai ir (arba), atitinkamais atvejais, naudos gavėjo tikrasis savininkas yra politikoje dalyvaujantys asmenys. Tų priemonių imamasi ne vėliau kaip išmokant išmokas arba visiškai ar iš dalies perduodant draudimo sutartį. Nustačius didesnę riziką, valstybės narės reikalauja, kad, be 13 straipsnyje nustatytų deramo klientų tikrinimo priemonių, įpareigotieji subjektai:

- a) informuotų vyresniąją vadovybę prieš išmokėdami pajamas pagal draudimo sutartį;
- b) atliktų griežtesnį visų verslo santykių su draudėju patikrinimą.

22 straipsnis

Kai politikoje dalyvaujantis asmuo nustoja eiti svarbias viešąsias pareigas valstybėje narėje arba trečiojoje valstybėje arba svarbias viešąsias pareigas tarptautinėje organizacijoje, įpareigotieji subjektai ne trumpesnę nei 12 mėnesių laikotarpį privalo toliau atsižvelgti į to asmens tebekeliamą riziką ir taikyti tinkamas pagal rizikos lygį pritaikytas priemones tol, kol nustatoma, kad tas asmuo nebekelia politikoje dalyvaujantiems asmenims būdingos rizikos.

23 straipsnis

Priemonės, nurodytos 20 ir 21 straipsniuose, taip pat taikomos politikoje dalyvaujančių asmenų šeimos nariams ir artimiems pagalbininkams.

24 straipsnis

Valstybės narės draudžia kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms pradėti ar tęsti korespondentinius santykius su fiktyviu banku. Jos reikalauja, kad tos įstaigos imtūsi tinkamų priemonių užtikrinti, kad jos nepradėtų ir netęstų korespondentinių ryšių su kredito įstaiga ar finansų įstaiga, apie kurią yra žinoma, kad ji leidžia fiktyviam bankui naudotis savo sąskaitomis.

4 SKIRSNIS

Trečiųjų šalių veikla

25 straipsnis

Valstybės narės gali leisti įpareigotiesiems subjektams, vykdam 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b ir c punktuose nustatytus deramo klientų tikrinimo reikalavimus, remtis trečiosiomis šalimis. Vis dėlto galutinė atsakomybė už tų reikalavimų įvykdymą tenka trečiaja šalimi besiremiančiam įpareigotajam subjektui.

26 straipsnis

1. Šiame skirsnyje terminas „trečiosios šalys“ reiškia 2 straipsnyje išvardytus įpareigotuosius subjektus, tiems įpareigotiesiems subjektams priklausančias organizacijas ar federacijas arba kitas įstaigas ar asmenis, esančius valstybėje narėje arba trečiojoje valstybėje:

- a) kurie taiko deramo klientų tikrinimo reikalavimus ir įrašų saugojimo reikalavimus, atitinkančius šioje direktyvoje nustatytus reikalavimus, ir
- b) kurių atitiktis šios direktyvos reikalavimams yra prižiūrima laikantis VI skyriaus 2 skirsnio.

2. Valstybės narės draudžia įpareigotiesiems subjektams remtis trečiosiomis šalimis, įsisteigusiomis didelės rizikos trečiosiose valstybėse. Valstybės narės gali Sąjungoje įsisteigusių įpareigotųjų subjektų filialams ir patronuojamosioms įmonėms, kuriose jie turi daugumą akcijų, netaikyti minėto draudimo, jeigu tie filialai ir patronuojamosios įmonės, kuriose jie turi daugumą akcijų, visiškai laikosi visos grupės politikos ir procedūrų pagal 45 straipsnį.

27 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai iš trečiosios šalies, kuria remiamasi, gautų būtiną informaciją, susijusią su 13 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b ir c punktuose nustatytais deramo klientų tikrinimo reikalavimais.

2. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai, į kuriuos kreipiasi klientas, imtųsi tinkamų veiksmų užtikrinti, kad gavusi prašymą trečioji šalis nedelsdama perduotų atitinkamas tapatybės nustatymo ir patikrinimo duomenų ir kitų atitinkamų dokumentų, susijusių su kliento arba tikrojo savininko tapatybe, kopijas.

28 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad buveinės valstybės narės kompetentinga institucija (kiek tai susiję su visos grupės politika ir procedūromis) ir priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija (kiek tai susiję su filialais ir patronuojamosiomis įmonėmis) galėtų laikyti, kad įpareigotasis subjektas laikosi pagal 26 ir 27 straipsnius priimtų nuostatų taikydamas savo grupės programą, kai laikomasi visų šių sąlygų:

- a) įpareigotasis subjektas remiasi trečiosios šalies, kuri priklauso tai pačiai grupei, pateikta informacija;
- b) ta grupė taiko deramo klientų tikrinimo priemones, įrašų saugojimo taisykles ir kovos su pinigų plovimu bei teroristų finansavimu programas pagal šią direktyvą arba lygiavertes taisykles;
- c) buveinės valstybės narės arba trečiosios valstybės kompetentinga institucija grupės lygiu prižiūri, ar veiksmingai įgyvendinami b punkte nurodyti reikalavimai.

29 straipsnis

Šis skirsnis netaikomas užsakomųjų paslaugų ar atstovavimo santykiams, kai pagal sutartinį susitarimą užsakomųjų paslaugų teikėjas arba atstovas laikytinas įpareigotojo subjekto dalimi.

III SKYRIUS

INFORMACIJA APIE TIKRUOSIUS SAVININKUS

30 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų reikalaujama, jog jų teritorijoje įsteigtos įmonės ir kiti juridiniai asmenys gautų ir saugotų adekvačią, tikslią ir atnaujintą informaciją apie savo tikruosius savininkus, įskaitant informaciją apie turimas naudos teises.

Valstybės narės užtikrina, kad būtų reikalaujama, jog tie subjektai, be informacijos apie savo teisėtą savininką, įpareigotiesiems subjektams pateiktą informaciją apie tikrąjį savininką, kai įpareigotieji subjektai pagal II dalį įgyvendina deramo klientų tikrinimo priemones.

2. Valstybės narės reikalauja, kad 1 dalyje nurodytą informaciją laiku galėtų gauti kompetentingos institucijos ir FŽP.
 3. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta informacija būtų laikoma kiekvienos valstybės narės centriniam registre, pavyzdžiui, komerciniame registre, bendrovių registre, kaip nurodyta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/101/EB ⁽¹⁾ 3 straipsnyje, arba viešajame registre. Valstybės narės praneša Komisijai šių nacionalinių mechanizmų ypatybes. Toje duomenų bazėje laikoma informacija apie tikruosius savininkus gali būti renkama taikant nacionalines sistemas.
 4. Valstybės narės reikalauja, kad 3 dalyje nurodytame centriniam registre laikoma informacija būtų adekvati, tiksli ir atnaujinta.
 5. Valstybės narės užtikrina, kad informaciją apie tikruosius savininkus visais atvejais galėtų gauti:
 - a) kompetentingos institucijos ir FŽP be jokių apribojimų;
 - b) įpareigotieji subjektai, kai vykdomas deramas klientų tikrinimas pagal II skyrių;
 - c) bet kuris asmuo arba organizacija, kurie gali įrodyti teisėtą interesą.Asmenys arba organizacijos, nurodyti c punkte, gauna informaciją bent apie tikrojo savininko vardą ir pavardę, gimimo metus ir mėnesį, pilietybę, gyvenamosios vietos šalį, taip pat jo turimų naudos teisių pobūdį ir apimtį.
- Šios dalies tikslais galimybei susipažinti su informacija apie tikruosius savininkus taikomos duomenų apsaugos taisyklės ir gali būti taikoma registracija internetu bei mokesčiai. Už informacijos pateikimą renkami mokesčiai neviršija tokiems veiksams atlikti reikalingų administracinių sąnaudų.
6. Centrinis registras, nurodytas 3 dalyje, užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms ir FŽP būtų laiku suteikiama neribota prieiga, neperspėjant atitinkamo subjekto. Įpareigotiesiems subjektams, vykdančioms deramo klientų tikrinimo priemones, taip pat laiku suteikiama prieiga.
 7. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos ir FŽP galėtų laiku pateikti 1 ir 3 dalyse nurodytą informaciją kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms ir FŽP.
 8. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai tam, kad įvykdytų deramo klientų tikrinimo reikalavimus pagal II skyrių, naudotųsi ne tik 3 dalyje nurodytu centriniu registru. Tie reikalavimai vykdomi taikant rizika grindžiamą požiūrį.
 9. Valstybės narės gali numatyti, kad išimtinėmis aplinkybėmis, vertinant kiekvieną atvejį atskirai, būtų netaikoma galimybė susipažinti su visa informacija apie tikruosius savininkus arba jos dalimi, kaip nurodyta 5 dalies b ir c punktuose, jei dėl to tikrajam savininkui kiltų sukčiavimo, pagrobimo, šantažo, smurto ar bauginimo rizika arba jei tikrasis savininkas yra nepilnametis ar kitaip neveiksnus. Pagal šią dalį suteikiamos išimties netaikomos kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms, taip pat įpareigotiesiems subjektams, nurodytiems 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto b papunktyje, kurie yra valstybės pareigūnai.
 10. Komisija ne vėliau kaip 2019 m. birželio 26 d. pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai atskaitą, kurioje įvertinamos sąlygos ir techninės specifikacijos bei procedūros, kuriomis būtų užtikrintas saugus ir veiksmingas 3 dalyje nurodytų centrinių registrų sujungimas per Europos centrinę platformą, įsteigtą pagal Direktyvos 2009/101/EB 4a straipsnio 1 dalį. Prireikus prie tos atskaitos pridėdamas pasiūlymas dėl teisėkūros procedūra priimamo akto.

31 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad tiesioginės patikos patikėtiniai, kurių veiklą reglamentuoja jų teisė, gautų ir saugotų adekvacią, tikslią ir atnaujintą informaciją apie patikos struktūros tikruosius savininkus. Ta informacija apima šių subjektų tapatybę:
 - a) patikėtojo;
 - b) patikėtinio (-ių);
 - c) saugotojo (jei jų esama);

⁽¹⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/101/EB dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės reikalauja iš Sutarties 48 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių siekiant apsaugoti narių ir trečiųjų asmenų interesus, koordinavimo, siekiant suvienodinti tokią apsaugos priemones (OL L 258, 2009 10 1, p. 11).

- d) naudos gavėjų tapatybę arba naudos gavėjų kategoriją ir
- e) bet kurio kito fizinio asmens, faktiškai kontroliuojančio patikos struktūrą.
2. Valstybės narės užtikrina, kad patikėtiniai atskleistų informaciją apie savo statusą ir laiku pateiktų 1 dalyje nurodytą informaciją įpareigotiesiems subjektams, kai jie, veikdami kaip patikėtiniai, pradeda verslo santykius arba vykdo nenuolatinį sandorį, viršydami 11 straipsnio b, c ir d punktuose pateiktas ribines vertes.
3. Valstybės narės reikalauja, kad 1 dalyje nurodytą informaciją laiku galėtų gauti kompetentingos institucijos ir FŽP.
4. Valstybės narės reikalauja, kad tuo atveju, kai dėl patikos atsiranda mokestinių pasekmių, 1 dalyje nurodyta informacija būtų laikoma centriniame registre. Centrinis registras užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms ir FŽP būtų laiku suteikiama neribota prieiga, neperspėjant atitinkamos patikos struktūros šalių. Jis taip pat gali laiku suteikti prieigą įpareigotiesiems subjektams, kai jie pagal II skyrių vykdo deramą klientų tikrinimą. Valstybės narės praneša Komisijai apie tų nacionalinių mechanizmų ypatybes.
5. Valstybės narės reikalauja, kad 4 dalyje nurodytame centriniame registre laikoma informacija būtų adekvati, tiksli ir atnaujinta.
6. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai tam, kad įvykdytų II skyriuje nustatytus deramo klientų tikrinimo reikalavimus, naudotųsi ne tik 4 dalyje nurodytu centriniu registru. Tie reikalavimai vykdomi taikant rizika grindžiamą požiūrį.
7. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos ir FŽP galėtų laiku pateikti 1 ir 4 dalyse nurodytą informaciją kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms ir FŽP.
8. Valstybės narės užtikrina, kad šiame straipsnyje numatytos priemonės būtų taikomos kitų rūšių juridiniams vienetais, kurių struktūra ar funkcijos yra panašios į patikos struktūrą ar funkcijas.
9. Komisija ne vėliau kaip 2019 m. birželio 26 d. pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą, kurioje įvertinamos sąlygos ir techninės specifikacijos bei procedūros, kuriomis būtų užtikrintas saugus ir veiksmingas centrinių registrų sujungimas. Prireikus prie tos ataskaitos pridėdamas pasiūlymas dėl teisėkūros procedūra priimamo akto.

IV SKYRIUS

PRANEŠIMO ĮPAREIGOJIMAI

1 SKIRSNIS

Bendrosios nuostatos

32 straipsnis

1. Siekdama užkirsti kelią pinigų plovimui ir teroristų finansavimui, nustatyti tokią veiklą ir veiksmingai su ja kovoti, kiekviena valstybė narė įsteigia FŽP.
2. Valstybės narės raštu praneša Komisijai atitinkamų savo FŽP pavadinimus ir adresus.
3. Kiekvienas FŽP veikia nepriklausomai ir savarankiškai, o tai reiškia, kad FŽP turi turėti igaliojimus ir pajėgumų laisvai vykdyti savo funkcijas, įskaitant galimybę priimti savarankiškus sprendimus analizuoti konkrečią informaciją, jos prašyti ir ją skleisti. FŽP, kaip centrinis nacionalinis padalinys, yra atsakingas už pranešimų apie įtartinus sandorius ir kitos informacijos, susijusios su pinigų plovimu, su tuo susijusiais pirminiais nusikaltimais arba teroristų finansavimu, gavimą ir analizę. FŽP yra atsakingas už savo analizės rezultatų ir bet kokios papildomos aktualios informacijos platinimą kompetentingoms institucijoms, kai yra pagrindo įtarti pinigų plovimą, su tuo susijusius pirminius nusikaltimus arba teroristų finansavimą. Jis turi galimybę gauti papildomos informacijos iš įpareigotųjų subjektų.

Valstybės narės savo FŽP suteikia atitinkamus finansinius, žmogiškuosius ir techninius išteklius, kad jie galėtų vykdyti savo pareigas.

4. Valstybės narės užtikrina, kad jų FŽP turėtų galimybę tiesiogiai ar netiesiogiai laiku susipažinti su finansine, administracine ir teisėsaugos informacija, kuri jiems reikalinga pareigoms tinkamai atlikti. FŽP turi galimybę reaguoti į savo atitinkamų valstybių narių kompetentingų institucijų prašymus pateikti informaciją, kai tokie prašymai dėl informacijos pateikimo grindžiami susirūpinimu dėl su pinigų plovimu susijusių pirminių nusikaltimų arba teroristų finansavimo. Sprendimą dėl analizės atlikimo arba informacijos sklaidos priima FŽP.

5. Jeigu yra objektyvių priežasčių daryti prielaidą, kad suteikus tokią informaciją būtų padarytas neigiamas poveikis atliekamiems tyrimams ar analizėms, arba išskirtinėmis aplinkybėmis tais atvejais, kai informacijos atskleidimas būtų aiškiai neproporcingas teisėtiems fizinio ar juridinio asmens interesams arba neatitiktų tikslų, kuriais jos prašoma, FŽP prašymo dėl informacijos pateikimo patenkinti neprivalo.

6. Valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos teiktų FŽP grįžtamąją informaciją apie tai, kaip pasinaudota pagal šį straipsnį pateikta informacija, ir apie remiantis ta informacija atliktų tyrimų ir patikrinimų rezultatus.

7. Valstybės narės užtikrina, kad FŽP turėtų įgaliojimus skubiai imtis tiesioginių arba netiesioginių veiksmų, kai įtariama, jog sandoris yra susijęs su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, laikinai sustabdyti arba neleisti vykdyti pradėto sandorio siekiant išanalizuoti sandorį, patvirtinti įtarimą ir išplatinti analizės rezultatus kompetentingoms institucijoms. FŽP suteikiami įgaliojimai kitos valstybės narės FŽP prašymu tiesiogiai arba netiesiogiai imtis tokių veiksmų prašymą gavusio FŽP valstybės nacionalinėje teisėje nustatytais laikotarpiais ir sąlygomis.

8. FŽP analitinė funkcija apima:

- a) operatyvinę analizę, kurią atliekant daugiausia dėmesio skiriama atskiriems atvejams ir konkreitiems tikslams arba atitinkamai atrinktai informacijai, priklausomai nuo gautos atskleistos informacijos rūšies bei apimties ir nuo to, kaip ketinama naudoti išplatintą informaciją, ir
- b) strateginę analizę, kurioje vertinamos pinigų plovimo ir teroristų finansavimo tendencijos ir modeliai.

33 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai ir atitinkamais atvejais jų direktoriai ir darbuotojai visapusiškai bendradarbiautų, skubiai:

- a) savo iniciatyva informuodami FŽP, be kita ko, parengdami ataskaitą, jeigu įpareigotasis subjektas žino, įtaria ar turi pakankamai pagrindo įtarti, kad lėšos, neatsižvelgiant į atitinkamą sumą, yra pajamos iš nusikalstamos veiklos arba yra susijusios su teroristų finansavimu, ir skubiai reaguodami į FŽP prašymus tokiais atvejais pateikti papildomos informacijos ir
- b) FŽP prašymu taikytinoje teisėje nustatyta tvarka tiesiogiai arba netiesiogiai pateikdami jam visą reikalingą informaciją.

Pranešama apie visus įtartinus sandorius, įskaitant bandymus įvykdyti sandorius.

2. Pagal 8 straipsnio 4 dalies a punktą paskirtas asmuo perduoda šio straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją valstybės narės, kurios teritorijoje yra įsisteigęs informaciją perduodantis įpareigotasis subjektas, FŽP.

34 straipsnis

1. Nukrypdomas nuo 33 straipsnio 1 dalies, valstybės narės 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto a, b ir d papunkčiuose nurodytų įpareigotųjų subjektų atveju gali tinkamą atitinkamos profesijos savireguliacinio organą paskirti ta institucija, kuri gautų 33 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją.

Nedarant poveikio 2 daliai, paskirtasis savireguliacinio organas šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytais atvejais informaciją skubiai ir nefiltruodamas perduoda FŽP.

2. Valstybės narės 33 straipsnio 1 dalyje nustatytų įpareigojimų netaiko notarams, kitiems nepriklausomiems teisininkams, auditoriams, išorės apskaitininkams ir mokesčių konsultantams tik tokia apimtimi, kokia ta išimtis susijusi su informacija, kurią jie gauna iš savo kliento arba apie savo klientą, nustatinėdami savo kliento teisinę padėtį arba gindami savo klientą ar jam atstovaudami teismo procese arba su juo susijusiais atvejais, įskaitant konsultacijų dėl proceso inicijavimo ar vengimo teikimą, neatsižvelgiant į tai, ar tokia informacija yra gauta arba įgyta prieš tokį procesą, tokio proceso metu ar jam pasibaigus.

35 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai nevykdytų sandorių, kurie, kiek jiems žinoma ar kaip jie įtaria, yra susiję su pajamomis iš nusikalstamos veiklos arba teroristų finansavimu, kol neįvykdo būtino veiksmo pagal 33 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą ir neįvykdo FŽP arba kompetentingų institucijų tolesnių konkrečių nurodymų vadovaujantis atitinkamos valstybės narės teise.

2. Kai nevykdyti 1 dalyje nurodytų sandorių neįmanoma arba kai dėl tokio nevykdymo gali būti pakenkta pastangoms išaiškinti asmenis, kurie turi naudoti iš įtariamų operacijų, atitinkami įpareigotieji subjektai apie tai praneša FŽP iš karto po įvykdymo.

36 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad tuo atveju, jei kompetentingos institucijos, atlikdamos įpareigotųjų subjektų tikrinimus, kaip nurodyta 48 straipsnyje, arba bet kuriuo kitu būdu, nustato faktus, kurie galėtų būti susiję su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, jos skubiai apie tai praneštų FŽP.

2. Valstybės narės užtikrina, kad priežiūros įstaigos, kurios įstatymų ar kitų teisės aktų įgaliotos prižiūrėti akcijų, valiutos keitimo ir išvestinių finansinių priemonių rinkas, nustatčiusios faktus, kurie galėtų būti susiję su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, apie tai praneštų FŽP.

37 straipsnis

Kai įpareigotasis subjektas arba tokio įpareigotojo subjekto darbuotojas ar direktorius gera valia atskleidžia informaciją pagal 33 ir 34 straipsnius, laikoma, kad šitaip nebuvo pažeistas joks informacijos atskleidimo apribojimas, nustatytas sutartimi arba bet kokia teisės aktu, reglamentavimo arba administracine nuostata, o įpareigotajam subjektui arba jo direktoriums ar darbuotojams netaikoma jokia atsakomybė, net ir tokiomis aplinkybėmis, kai jie tiksliai nežinojo, kokia buvo susijusi nusikalstama veikla, ir nepriklausomai nuo to, ar neteisėta veikla iš tikrųjų įvyko.

38 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad asmenys, įskaitant įpareigotojo subjekto darbuotojus ir atstovus, kurie pačioje įstaigoje arba FŽP pateikia informaciją apie įtariamą pinigų plovimą ar teroristų finansavimą, būtų apsaugoti nuo grasinimų ar priešiško veiksmų, visų pirma nuo priešiško ar diskriminacinių su užimtumu susijusių veiksmų.

2 SKIRSNIS

Draudimas atskleisti informaciją

39 straipsnis

1. Įpareigotieji subjektai ir jų direktoriai bei darbuotojai nei susijusiam klientui, nei kitiems tretiesiems asmenims neatskleidžia, kad informacija yra, bus ar buvo perduodama pagal 33 arba 34 straipsnį, arba kad yra ar gali būti atliekamas tyrimas dėl pinigų plovimo ar teroristų finansavimo.

2. 1 dalyje nustatytas draudimas netaikomas informacijos atskleidimui kompetentingoms institucijoms, įskaitant savireguliuojamą organą, arba informacijos atskleidimui teisėsaugos tikslais.

3. 1 dalyje nustatytas draudimas neužkerta kelio tarpusavyje keistis informacija kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms arba toms įstaigoms ir trečiosiose valstybėse esantiems jų filialams bei patronuojamosioms įmonėms, kuriose jos turi daugumą akcijų, su sąlyga, kad tie filialai ir patronuojamosios įmonės, kuriose jie turi daugumą akcijų, visiškai laikosi visos grupės politikos ir procedūrų, įskaitant keitimosi informacija grupės viduje procedūras, pagal 45 straipsnį ir kad visos grupės politika ir procedūros atitinka šioje direktyvoje nustatytus reikalavimus.

4. 1 dalyje nustatytas draudimas neužkerta kelio tarpusavyje keistis informacija 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto a ir b papunkčiuose nurodytiems įpareigotiesiems subjektams arba trečiųjų valstybių, kurios taiko šios direktyvos reikalavimams lygiaverčius reikalavimus, subjektams, kurie vykdo savo profesinę veiklą kaip vienas juridinis asmuo ar platesnėje struktūroje, kuriai priklauso asmuo ir kuri turi bendrus savininkus ir vadovybę arba kurioje vykdoma bendra atitikties reikalavimams kontrolė.

5. 2 straipsnio 1 dalies 1 ir 2 punktuose bei 3 punkto a ir b papunkčiuose nurodytų įpareigotųjų subjektų atžvilgiu tokiais atvejais, kurie yra susiję su tuo pačiu klientu ir tuo pačiu sandoriu, apimančiu du arba daugiau įpareigotųjų subjektų, šio straipsnio 1 dalyje nustatytas draudimas neužkerta kelio tarpusavyje keistis informacija atitinkamiems įpareigotiesiems subjektams, su sąlyga, kad jie yra iš valstybės narės, arba subjektams, esantiems trečiojoje valstybėje, kuri taiko šios direktyvos reikalavimams lygiaverčius reikalavimus, ir jei jie priklauso tai pačiai profesinei kategorijai bei jiems taikomi profesinės paslapties ir asmens duomenų apsaugos įpareigojimai.

6. Kai 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto a ir b papunkčiuose nurodyti įpareigotieji subjektai siekia įtikinti klientą neužsiimti neteisėta veikla, tai nelaikoma informacijos atskleidimu pagal šio straipsnio 1 dalį.

V SKYRIUS

DUOMENŲ APSAUGA, ĮRAŠŲ SAUGOJIMAS IR STATISTINIAI DUOMENYS

40 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai pagal nacionalinę teisę saugotų toliau nurodytus dokumentus ir informaciją FŽP ar kitų kompetentingų institucijų vykdomos galimo pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo ir tyrimo tikslais:

- a) deramo klientų tikrinimo atveju – dokumentų ir informacijos, kurie būtini siekiant vykdyti II skyriuje nustatytus deramo klientų tikrinimo reikalavimus, kopijas, – penkerius metus po to, kai baigiasi verslo santykiai su klientu, arba po nenuolatinio sandorio įvykdymo dienos;
- b) patvirtinamuosius sandorių įrodymus ir įrašus, kuriuos sudaro dokumentų originalai ar kopijos, priimtini teismo procese pagal taikytiną nacionalinę teisę, ir kurie būtini sandoriams nustatyti, – penkerius metus po to, kai baigiasi verslo santykiai su klientu, arba po nenuolatinio sandorio įvykdymo dienos.

Pasibaigus pirmoje pastraipoje nurodytiems saugojimo laikotarpiams, valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai asmens duomenis sunaikintų, jei nacionalinėje teisėje, kurioje nustatoma, kokiomis aplinkybėmis įpareigotieji subjektai gali ar privalo toliau saugoti duomenis, nenustatyta kitaip. Valstybės narės gali leisti arba reikalauti toliau saugoti informaciją, atlikusios išsamų tokio tolesnio pratęsimo būtinumo ir proporcingumo vertinimą ir laikydamos jį pateisinamu dėl būtinybės užkirsti kelią pinigų plovimui ar teroristų finansavimui, tas veikas nustatyti arba iširti. Tas tolesnio saugojimo pratęsimo laikotarpis negali viršyti penkerių papildomų metų.

2. Tais atvejais, kai 2015 m. birželio 25 d. valstybėje narėje yra nebaigtų teismo procesų, susijusių su įtariamo pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencija, nustatymu, tyrimu arba dėl to vykdomu baudžiamuoju persekiojimu, o įpareigotasis subjektas turi informacijos arba dokumentų, susijusių su tais nebaigtais procesais, įpareigotasis subjektas pagal nacionalinę teisę tokią informaciją arba tuos dokumentus gali saugoti penkerius metus nuo 2015 m. birželio 25 d. Valstybės narės, nedarant poveikio nacionalinės baudžiamosios teisės nuostatoms dėl įrodymų, kurios taikomos vykstantiems nusikalstamų veikų tyrimams ir teismo procesams, gali leisti arba reikalauti tokią informaciją ar dokumentus saugoti papildomą penkerių metų laikotarpį, jeigu nustatyta, kad toks tolesnio saugojimo pratęsimas yra būtinas ir proporcingas dėl įtariamo pinigų plovimo ar teroristų finansavimo prevencijos, nustatymo, tyrimo arba dėl to vykdomo baudžiamajo persekiojimo.

41 straipsnis

1. Pagal šią direktyvą atliekamam asmens duomenų tvarkymui taikoma į nacionalinę teisę perkelta Direktyva 95/46/EB. Komisijos ar EPI pagal šią direktyvą atliekamam asmens duomenų tvarkymui taikomas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001.

2. Įpareigotieji subjektai pagal šią direktyvą tvarko asmens duomenis tik pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos tikslais, kaip nurodyta 1 straipsnyje, ir tie duomenys toliau netvarkomi, jei tai nesuderinama su tais tikslais. Draudžiama asmens duomenis pagal šią direktyvą tvarkyti kitais tikslais, pavyzdžiui, komerciniais tikslais.

3. Įpareigotieji subjektai naujiems klientams, prieš pradėdami verslo santykius arba prieš vykdydami nenuolatinį sandorį, pateikia pagal Direktyvos 95/46/EB 10 straipsnį reikalaujamą informaciją. Ta informacija visų pirma apima bendrą pranešimą apie teisinę prievoles, pagal šią direktyvą nustatytas įpareigotiesiems subjektams, kai jie tvarko asmens duomenis pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos tikslais, kaip nurodyta šios direktyvos 1 straipsnyje.

4. Taikydamos 39 straipsnio 1 dalyje nustatytą draudimą atskleisti informaciją, valstybės narės priima teisėkūros priemonės, kuriomis visiškai arba iš dalies apribojama duomenų subjekto teisė susipažinti su asmens duomenimis, kurie susiję su juo, ir kurios yra tokio masto, kad toks dalinis arba visiškas apribojimas, deramai atsižvelgiant į atitinkamo asmens teisėtus interesus, būtų demokratinėje visuomenėje būtina ir proporcinga priemonė siekiant:

- a) sudaryti sąlygas įpareigotajam subjektui arba kompetentingai nacionalinei institucijai tinkamai atlikti savo pareigas šios direktyvos tikslais arba
- b) išvengti trukdymo oficialiam arba teisiniam nagrinėjimui, analizei, tyrimui ar procedūroms šios direktyvos tikslais ir užtikrinti, kad nebūtų pakenkta pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijai, tyrimui ir nustatymui.

42 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad jų įpareigotieji subjektai būtų įdiegę sistemas, kurios leistų saugiais kanalais ir užtikrinant visapusišką užklausų konfidencialumą visapusiškai ir greitai atsakyti į jų FŽP ar kitų institucijų – pagal jų nacionalinę teisę – užklausas, ar jos turi arba per penkerių metų iki tos užklausos laikotarpį turėjo verslo santykių su nurodytais asmenimis ir koks yra arba buvo tokių santykių pobūdis.

43 straipsnis

Asmens duomenų tvarkymas pagal šią direktyvą pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos tikslais, kaip nurodyta 1 straipsnyje, laikomas viešojo intereso klausimu pagal Direktyvą 95/46/EB.

44 straipsnis

1. Valstybės narės, siekdamos prisidėti rengiant rizikos vertinimus pagal 7 straipsnį, užtikrina, kad jos būtų pajėgios peržiūrėti savo kovos su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu sistemų veiksmingumą, tuo tikslu kaupdamos išsamius statistinius duomenis, susijusius su tokių sistemų veiksmingumu.

2. 1 dalyje nurodyti statistiniai duomenys apima:

- a) skirtingų sektorių, kuriems taikoma ši direktyva, dydį ir svarbą rodančius duomenis, įskaitant kiekvieno sektoriaus subjektų ir asmenų skaičių bei reikšmę ekonomikai;
- b) duomenis, kuriais vertinami nacionalinio kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu režimo pranešimo, tyrimo ir teisminio etapai, įskaitant pranešimų FŽP apie įtartinus sandorius skaičių, priemones, kurių buvo toliau imtasi atsižvelgiant į tuos pranešimus, taip pat per metus iširtų atvejų skaičių, baudžiamojon atsakomybėn patrauktų asmenų skaičių, už pinigų plovimo ar teroristų finansavimo nusikaltimus nuteistų asmenų skaičių, pirminių nusikaltimų rūšis, jei tokia informacija turima, ir išaldyto, areštuoto ar konfiskuoto turto vertę eurais;
- c) jei yra, duomenis, rodančius pranešimų, kuriais remiantis vėliau atlikti tyrimai, skaičių ir procentinę dalį, kartu su metine ataskaita įpareigotiesiems subjektams, kurioje išsamiau išdėstoma jų pateiktų pranešimų nauda ir tolesni su jais susiję veiksmai;
- d) duomenis apie FŽP pateiktų, gautų, atmestų ir iš dalies arba visiškai patenkintų tarpvalstybinių prašymų dėl informacijos skaičių.

3. Valstybės narės užtikrina, kad būtų skelbiama jų statistinių duomenų konsoliduota apžvalga.

4. Valstybės narės perduoda Komisijai 2 dalyje nurodytus statistinius duomenis.

VI SKYRIUS

POLITIKA, PROCEDŪROS IR PRIEŽIŪRA

I SKIRSNIS

Vidaus procedūros, mokymas ir grįžtamoji informacija

45 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad grupei priklausantys įpareigotieji subjektai įgyvendintų visos grupės politiką ir procedūras, įskaitant duomenų apsaugos politiką, taip pat politiką ir procedūras, susijusias su keitimusi informacija grupės viduje, kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu tikslais. Ta politika ir procedūros veiksmingai įgyvendinamos valstybėse narėse ir trečiosiose valstybėse esančiuose filialuose ir patrunuojamosiose įmonėse, kuriose jie turi daugumą akcijų.

2. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai, valdantys padalinius kitoje valstybėje narėje, užtikrintų, kad tie padaliniai laikytųsi tos kitos valstybės narės nacionalinių nuostatų, kuriomis įgyvendinama ši direktyva.

3. Valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai įpareigotieji subjektai turi filialų ar patrunuojamųjų įmonių, kuriose jie turi daugumą akcijų, trečiosiose valstybėse, kuriose būtiniausi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu reikalavimai ne tokie griežti kaip valstybėse narėse, trečiojoje valstybėje esantys jų filialai ir patrunuojamosios įmonės, kuriose jie turi daugumą akcijų, įgyvendintų valstybės narės reikalavimus, įskaitant duomenų apsaugos reikalavimus, kiek tai leidžiama pagal trečiosios valstybės teisę.

4. Valstybės narės ir EPI informuoja vienos kitas apie atvejus, kai trečiosios valstybės teisė neleidžia įgyvendinti pagal 1 dalį reikalaujamos politikos ir procedūrų. Tokiais atvejais gali būti imtasi suderintų veiksmų sprendimui rasti.

5. Valstybės narės reikalauja, kad tais atvejais, kai trečiosios valstybės teisė neleidžia įgyvendinti pagal 1 dalį reikalaujamos politikos ir procedūrų, įpareigotieji subjektai užtikrintų, kad filialai ir patrunuojamosios įmonės, kuriose jie turi daugumą akcijų, toje trečiojoje valstybėje imtųsi papildomų priemonių veiksmingai valdyti pinigų plovimo ar teroristų finansavimo riziką ir informuotų savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas. Jei papildomų priemonių neužtenka, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imasi papildomų priežiūros veiksmų, įskaitant reikalavimą, kad grupė nepradėtų verslo santykių arba juos užbaigtų ir kad nevykdytų sandorių, o atitinkamai atvejais – reikalavimą grupei nutraukti veiklą trečiojoje valstybėje.

6. EPI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nurodoma, kokios rūšies 5 dalyje nurodytų papildomų priemonių ir kokių būtiniausių veiksmų turi imtis kredito įstaigos ir finansų įstaigos, kai trečiosios valstybės teisė neleidžia įgyvendinti pagal 1 ir 3 dalis reikalaujamų priemonių.

EPI techninių reguliavimo standartų projektus, nurodytus pirmoje pastraipoje, pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2016 m. gruodžio 26 d.

7. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti šio straipsnio 6 dalyje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

8. Valstybės narės užtikrina, kad grupės viduje būtų leidžiama keisti informacija. Grupėje keičiamasi Finansinės žvalgybos padaliniui pateikta informacija apie įtarimus, kad lėšos yra pajamos iš nusikalstamos veiklos arba yra susijusios su teroristų finansavimu, jei FŽP nenurodo kitaip.

9. Valstybės narės gali reikalauti, kad elektroninių pinigų išleidėjai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 3 punkte, ir mokėjimo paslaugų teikėjai, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB 4 straipsnio 9 punkte, kurie jų teritorijoje įsteigti ne filialų forma ir kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, jų teritorijoje paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą, siekiant skiriančiosios įstaigos vardu užtikrinti, kad būtų laikomasi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu taisyklių, ir kompetentingoms institucijoms sudaryti palankesnes sąlygas vykdyti priežiūrą, be kita ko, kompetentingoms institucijoms pateikiant dokumentus ir informaciją jų prašymu.

10. EPI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose pateikiami aplinkybių, kuriomis tikslinga paskirti pagrindinį kontaktinį punktą pagal 9 dalį, nustatymo kriterijai ir nurodoma, kokios turėtų būti pagrindinių kontaktinių punktų funkcijos.

EPI techninių reguliavimo standartų projektus, nurodytus pirmoje pastraipoje, pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d.

11. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti šio straipsnio 10 dalyje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

46 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai imtųsi jiems kylančiai rizikai, jų pobūdžiui ir apimčiai proporcingų priemonių tam, kad jų darbuotojai žinotų apie šios direktyvos pagrindu priimtas nuostatas, įskaitant atitinkamus duomenų apsaugos reikalavimus.

Tokios priemonės apima jų darbuotojų dalyvavimą specialiose tęstinėse mokymo programose, kuriose jie būtų mokomi atpažinti operacijas, galimai susijusias su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, ir jiems būtų nurodoma, kaip elgtis tokiais atvejais.

Kai fizinis asmuo, priskiriamas vienai iš 2 straipsnio 1 dalies 3 punkte išvardytų kategorijų, vykdo profesinę veiklą kaip juridinio asmens darbuotojas, šiame skirsnyje nustatyti įpareigojimai yra taikomi tam juridiniam asmeniui, o ne minėtam fiziniam asmeniui.

2. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotieji subjektai turėtų galimybę susipažinti su naujausia informacija apie pinigų plovėjų ir teroristų finansuotojų veiklą ir požymius, leidžiančius atpažinti įtartinus sandorius.

3. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotiesiems subjektams, kai įmanoma, būtų laiku pateikiami atsiliepimai apie pranešimų, susijusių su įtariamu pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, veiksmingumą ir toliau taikytas priemones.

4. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai, kai taikytina, nustatytų valdybos narių, atsakingą už atitikčiai šios direktyvos nuostatomis užtikrinti būtinų įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatų įgyvendinimą.

2 SKIRSNIS

Priežiūra

47 straipsnis

1. Valstybės narės nustato, kad valiutos keityklos, čekių gryninimo įstaigos ir patikos arba bendrovių paslaugų teikėjai būtų licencijuojami ar registruojami, o lošimo paslaugų teikėjų veikla būtų reguliuojama.

2. Valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos užtikrintų, kad asmenys, kurie 1 dalyje nurodytuose subjektuose eina vadovaujamas pareigas arba yra tokių subjektų tikrieji savininkai, būtų kompetentingi ir tinkami.

3. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos imtųsi būtinų priemonių, siekdamos užkirsti kelią už atitinkamų rūšių nusikaltimus nuteistiems nusikaltėliams ar jų bendrininkams eiti vadovaujamas pareigas 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto a, b ir d papunkčiuose nurodytuose įpareigotuose subjektuose ar būti tų įpareigotųjų subjektų tikraisiais savininkais.

48 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos vykdytų veiksmingą stebėseną ir imtųsi priemonių, būtinų užtikrinti atitiktį šiai direktyvai.

2. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos turėtų pakankamai įgaliojimų, įskaitant įgaliojimą reikalauti pateikti bet kokią informaciją, reikalingą atitikties stebėsenai ir patikrinimams vykdyti, ir turėtų pakankamai finansinių, žmogiškųjų ir techninių išteklių savo funkcijoms vykdyti. Valstybės narės užtikrina, kad tų institucijų darbuotojai laikytųsi aukštų profesinių standartų, įskaitant konfidencialumo ir duomenų apsaugos standartus, būtų sąžiningi ir tinkamos kvalifikacijos.

3. Kredito įstaigų, finansų įstaigų ir lošimo paslaugų teikėjų atžvilgiu kompetentingos institucijos turi didesnius priežiūros įgaliojimus.
4. Valstybės narės užtikrina, kad valstybės narės, kurioje įpareigotasis subjektas valdo padalinius, kompetentingos institucijos priežiūrėtų, kad tie padaliniai laikytųsi tos valstybės narės nacionalinių nuostatų, kuriomis perkeliama ši direktyva. 45 straipsnio 9 dalyje nurodytų padalinių atžvilgiu tokia priežiūra gali apimti tinkamas ir proporcingas priemones, skirtas dideliems trūkumams, kuriuos reikia nedelsiant šalinti, spręsti. Tos priemonės yra laikinos ir yra nutraukiamos pašalinus nustatytus trūkumus, be kita ko, su įpareigotojo subjekto buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų pagalba arba su jomis bendradarbiaujant, vadovaujantis 45 straipsnio 2 dalimi.
5. Valstybės narės užtikrina, kad valstybės narės, kurioje įpareigotasis subjektas valdo padalinius, kompetentingos institucijos bendradarbiautų su valstybės narės, kurioje yra įpareigotojo subjekto pagrindinė buveinė, kompetentingomis institucijomis, kad būtų užtikrinta veiksminga šios direktyvos reikalavimų laikymosi priežiūra.
6. Valstybės narės užtikrina, kad priežiūrai taikydamos rizika grindžiamą požiūrį kompetentingos institucijos:
- a) aiškiai suprastų jų valstybėje narėje kylančią pinigų plovimo ir teroristų finansavimo riziką;
 - b) turėtų galimybę vietoje ir nuotoliniu būdu susipažinti su visa atitinkama informacija apie konkrečią vietinę ir tarptautinę riziką, susijusią su įpareigotųjų subjektų klientais, produktais ir paslaugomis, ir
 - c) vietoje ir nuotoliniu būdu vykdomos priežiūros periodiškumą ir nuodugnumą grįstų įpareigotųjų subjektų rizikos pobūdžiu ir toje valstybėje narėje kylančia pinigų plovimo bei teroristų finansavimo rizika.
7. Įpareigotųjų subjektų rizikos pobūdžio, susijusio su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu, įskaitant reikalavimų nesilaikymo riziką, vertinimas peržiūrinamas tiek periodiškai, tiek įvykus svarbiems jų valdymo ir veiklos įvykiams ar pokyčiams.
8. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos atsižvelgtų į įpareigotajam subjektui leidžiamos diskrecijos laipsnį ir atitinkamai peržiūrėtų su šia diskrecija susijusius rizikos vertinimus, taip pat jo vidaus politikos, kontrolės ir procedūrų pakankamumą ir įgyvendinimą.
9. 2 straipsnio 1 dalies 3 punkto a, b ir d papunkčiuose nurodytų įpareigotųjų subjektų atžvilgiu valstybės narės gali leisti šio straipsnio 1 dalyje nurodytas funkcijas atlikti savireguliacijos organams, su sąlyga, kad tie savireguliacijos organai atitinka šio straipsnio 2 dalį.
10. EPI ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. pagal reglamentų (ES) Nr. 1093/2010, (ES) Nr. 1094/2010 ir (ES) Nr. 1095/2010 16 straipsnį parengia kompetentingoms institucijoms skirtas gaires dėl rizika grindžiamos priežiūros metodo savybių ir veiksmų, kurių reikia imtis vykdant rizika grindžiamą priežiūrą. Visų pirma atsižvelgiama į veiklos pobūdį bei apimtį, o prireikus ir kai tai proporcinga, imamasi konkrečių priemonių.

3 SKIRSNIS

Bendradarbiavimas

I poskirsnis

Nacionalinis bendradarbiavimas

49 straipsnis

Valstybės narės, be kita ko, siekdamos įgyvendinti įpareigojimą pagal 7 straipsnį, užtikrina, kad politikos formuotojai, FŽP, priežiūros institucijos ir kitos kompetentingos institucijos, dalyvaujantys kovoje su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu, turėtų veiksmingus mechanizmus, kad galėtų šalies viduje bendradarbiauti ir koordinuoti veiksmus plėtojant ir įgyvendinant kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu politiką ir veiklą.

II poskirsnis

Bendradarbiavimas su EPI

50 straipsnis

Kompetentingos institucijos teikia EPI visą informaciją, būtiną jų pareigoms pagal šią direktyvą vykdyti.

III poskirsnis

FŽP bendradarbiavimas tarpusavyje ir su Komisija

51 straipsnis

Komisija gali suteikti būtiną paramą, kad palengvintų koordinavimą, taip pat ir keitimąsi informacija tarp FŽP Sąjungoje. Ji gali reguliariai rengti ES FŽP platformos, kurią sudaro valstybių narių FŽP atstovai, susitikimus, kad sudarytų palankesnes sąlygas FŽP bendradarbiauti tarpusavyje, būtų keičiamasi nuomonėmis ir ji teiktų konsultacijas FŽP ir pranešimus teikiantiems subjektams svarbiais įgyvendinimo klausimais ir su bendradarbiavimu susijusiais klausimais, tokiais kaip veiksmingas FŽP bendradarbiavimas, įtartinų tarpvalstybinio pobūdžio sandorių nustatymas, pranešimų teikimo formų standartizavimas per „FIU.net“ arba jį pakeisiančią priemonę, bendra tarpvalstybinių atvejų analizė, taip pat pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizikos vertinimui nacionaliniu ir viršvalstybiniu lygmeniu svarbių tendencijų bei veiksmų nustatymas.

52 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad FŽP kuo labiau bendradarbiautų tarpusavyje nepriklausomai nuo jų organizacinio statuso.

53 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad FŽP savo iniciatyva arba jų to paprašius keistųsi bet kokia informacija, kuri gali būti aktuali FŽP tvarkant ir analizuojant informaciją, susijusią su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu ir su tuo susijusiu fiziniu ar juridiniu asmeniu, net jeigu galimai su tuo susijusių pirminių nusikaltimų rūšis keičiantis informacija nenurodoma.

Prašyme nurodomi svarbūs faktai, bendrosios aplinkybės, prašymo priežastys ir tai, kaip prašoma informacija bus naudojama. Gali būti taikomi skirtingi keitimosi mechanizmai, jei taip susitarta tarp FŽP, visų pirma keičiantis informacija per „FIU.net“ arba jį pakeisiančią priemonę.

FŽP, pagal 33 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a punktą gavęs pranešimą, susijusį su kita valstybe nare, nedelsdamas perduoda jį tos valstybės narės FŽP.

2. Valstybės narės užtikrina, kad FŽP, kuriam kitas FŽP pateikė 1 dalyje nurodytos informacijos prašymą, atsakydamas į jį būtų įpareigotas pasinaudoti visais turimais įgaliojimais, kuriais jis paprastai naudotųsi šalies viduje, kad gautų ir išanalizuotų informaciją. FŽP, kuriam pateiktas prašymas, atsakymą pateikia laiku.

Kai FŽP nori gauti papildomos informacijos iš kitoje valstybėje narėje įsisteigusio įpareigotojo subjekto, kuris veikia jos teritorijoje, prašymas adresuojamas valstybės narės, kurioje yra įsisteigęs įpareigotasis subjektas, FŽP. Pastarasis FŽP nedelsdamas perduoda prašymus ir atsakymus.

3. FŽP gali atsisakyti keistis informacija tik išskirtinėmis aplinkybėmis, kai apsikeitimas informacija galėtų prieštarauti pagrindiniams jo nacionalinės teisės principams. Tos išimtys nurodomos taip, kad būtų užkirstas kelias piktnaudžiavimui ir nepagrįstiems laisvo keitimosi informacija analitiniais tikslais apribojimams.

54 straipsnis

Pagal 52 ir 53 straipsnius gauta informacija ir dokumentai naudojami šioje direktyvoje nustatytoms FŽP pareigoms vykdyti. Pagal 52 ir 53 straipsnius keisdamasis informacija ir dokumentais, juos teikiantis FŽP gali nustatyti tos informacijos naudojimo apribojimus ir sąlygas. Juos gaunantis FŽP laikosi tokių apribojimų ir sąlygų.

55 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad informacija, kuria apsieista pagal 52 ir 53 straipsnius, būtų naudojama tik tuo tikslu, kuriuo jos buvo prašoma ar kuriuo ji buvo pateikta, ir kad gaunančiojo FŽP gautos informacijos platinimo bet kokiai kitai institucijai, agentūrai ar skyriui atveju arba bet kokio tos informacijos naudojimo tokiais tikslais, kurie viršija iš pradžių patvirtintus tikslus, atveju būtų privaloma gauti išankstinę informaciją suteikusio FŽP sutikimą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad prašomas FŽP išankstinis sutikimas dėl informacijos platinimo kompetentingoms institucijoms būtų suteiktas nedelsiant ir kuo didesne apimtimi. Gavęs prašymą FŽP negali atsisakyti duoti sutikimą dėl tokio platinimo, išskyrus tuos atvejus, kai tai viršytų jo kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu nuostatų taikymo sritį, galėtų pakenkti baudžiamajam tyrimui, būtų aiškiai neproporcinga teisėtiems fizinio ar juridinio asmens arba prašymą gavusio FŽP valstybės narės interesams arba kitaip neatitiktų tos valstybės narės nacionalinės teisės pagrindinių principų. Kiekvienas toks atsisakymas duoti sutikimą yra tinkamai paaiškinamas.

56 straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad jų FŽP naudotų saugius tarpusavio bendravimo kanalus, ir skatina naudotis „FIU.net“ arba jį pakeisiančia priemone.

2. Valstybės narės užtikrina, kad jų FŽP, siekdami atlikti šioje direktyvoje jiems nustatytas užduotis, pagal nacionalinę teisę bendradarbiautų pažangiausių technologijų taikymo srityje. Tos technologijos sudaro sąlygas FŽP savo duomenis lyginti su kitų FŽP duomenimis anonimiškai ir užtikrinant visišką asmens duomenų apsaugą, siekiant nustatyti FŽP dominančius subjektus kitose valstybėse narėse ir identifikuoti jų pajamas ir lėšas.

57 straipsnis

Mokestinių nusikaltimų apibrėžčių nacionalinėje teisėje skirtumai netrukdo FŽP kiek įmanoma pagal jų nacionalinę teisę keistis informacija su kitu FŽP arba jam suteikti pagalbą.

4 SKIRSNIS

Sankcijos

58 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įpareigotuosius subjektus būtų galima traukti atsakomybėn už nacionalinių nuostatų, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama ši direktyva, pažeidimus pagal šį straipsnį ir 59–61 straipsnius. Taikomos sankcijos arba priemonės turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

2. Nedarant poveikio valstybių narių teisei numatyti baudžiamąsias sankcijas ir jas taikyti, valstybės narės nustato taisykles dėl administracinių sankcijų bei priemonių ir užtikrina, kad jų kompetentingos institucijos galėtų taikyti tokias sankcijas bei priemones už nacionalinių nuostatų, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama ši direktyva, pažeidimą, taip pat užtikrina, kad jos būtų taikomos.

Valstybės narės gali nuspręsti nenustatyti taisyklių dėl administracinių sankcijų ar priemonių už pažeidimus, kuriems taikomos baudžiamosios sankcijos pagal jų nacionalinę teisę. Tokiu atveju valstybės narės pateikia Komisijai atitinkamas jų baudžiamosios teisės nuostatas.

3. Valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai juridiniams asmenims pažeidus nacionalines nuostatas, kuriomis į nacionalinę teisę perkeliama ši direktyva, jiems yra taikomi įpareigojimai, valdymo organo nariams ir kitiems fiziniams asmenims, kurie pagal nacionalinę teisę yra atsakingi už pažeidimą, galėtų būti taikomos sankcijos ir priemonės.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos turėtų visus priežiūros ir tyrimo įgaliojimus, būtinus jų funkcijoms vykdyti.

5. Kompetentingos institucijos naudojasi savo įgaliojimais pagal šią direktyvą ir nacionalinę teisę taikyti administracines sankcijas ir priemones bet kuriuo iš toliau nurodytų būdų:

- a) tiesiogiai;
- b) bendradarbiaudamos su kitomis institucijomis;
- c) savo atsakomybe perduodamos funkcijas kitoms tokioms institucijoms;
- d) kreipdamosi į kompetentingas teismines institucijas.

Naudodamasi savo įgaliojimais taikyti administracines sankcijas ir priemones, kompetentingos institucijos glaudžiai bendradarbiauja siekdamos užtikrinti, kad tomis administracinėmis sankcijomis ar priemonėmis būtų pasiekti norimi rezultatai, ir koordinuoja savo veiksmus spręsdamos tarpvalstybinius klausimus.

59 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad šis straipsnis būtų taikomas bent tais atvejais, kai įpareigotieji subjektai šiurkščiai, pakartotinai, sistemingai arba keliais iš šių būdų pažeidžia reikalavimus, išdėstytus:

- a) 10–24 straipsniuose (deramas klientų tikrinimas);
- b) 33, 34 ir 35 straipsniuose (pranešimas apie įtartinus sandorius);
- c) 40 straipsnyje (įrašų saugojimas) ir
- d) 45 ir 46 straipsniuose (vidaus kontrolė).

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodytais atvejais būtų galima taikyti bent šias administracines sankcijas ir priemones:

- a) viešą pranešimą, kuriame nurodomas fizinis arba juridinis asmuo ir pažeidimo pobūdis;
- b) įsakymą fiziniam arba juridiniam asmeniui nutraukti pažeidimą ir vengti pakartotinio pažeidimo;
- c) tais atvejais, kai įpareigotajam subjektui būtina turėti leidimą – leidimo panaikinimą arba jo galiojimo sustabdymą;
- d) laikiną draudimą bet kuriam vadovaujamas pareigas įpareigotajame subjekte einančiam asmeniui ar bet kuriam kitam fiziniam asmeniui, laikomam atsakingu už pažeidimą, atlikti valdymo funkcijas įpareigotuose subjektuose;
- e) maksimalias administracines pinigines baudas, kurių suma būtų bent du kartus didesnė už dėl pažeidimo gautą naudą, jeigu tokią naudą galima nustatyti, arba siektų bent 1 000 000 EUR.

3. Valstybės narės užtikrina, kad, nukrypstant nuo 2 dalies e punkto, tais atvejais, kai atitinkamas įpareigotasis subjektas yra kredito įstaiga arba finansų įstaiga, taip pat būtų galima taikyti šias sankcijas:

- a) juridinio asmens atžvilgiu – maksimalias administracines pinigines sankcijas, kurių dydis būtų bent 5 000 000 EUR arba 10 % bendros metinės apyvartos pagal naujausias turimas valdymo organo patvirtintas ataskaitas; tuo atveju, kai įpareigotasis subjektas yra patronuojančioji įmonė arba patronuojančiosios įmonės patronuojamoji įmonė, kuri turi rengti konsoliduotąsias finansines ataskaitas pagal Direktyvos 2013/34/ES 22 straipsnį, atitinkama bendra metinė apyvarta – tai bendra metinė apyvarta arba atitinkamos rūšies pajamos pagal susijusias apskaitos direktyvas, remiantis naujausiomis turimomis konsoliduotosiomis ataskaitomis, patvirtintomis pagrindinės patronuojančiosios įmonės valdymo organo;

b) fizinio asmens atžvilgiu – maksimalias administracines pinigines sankcijas, kurių dydis būtų bent 5 000 000 EUR, o tose valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro, – atitinkama suma nacionaline valiuta pagal valiutos keitimo kursą 2015 m. birželio 25 d.

4. Valstybės narės gali kompetentingoms institucijoms suteikti įgaliojimus, be 2 dalies a–d punktuose nurodytų sankcijų, taikyti papildomų rūšių administracines sankcijas arba administracines pinigines baudas, kurių dydis viršija 2 dalies e punkte ir 3 dalyje nurodytas sumas.

60 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad sprendimas taikyti administracinę sankciją ar priemonę už nacionalinių taisyklių, kuriomis ši direktyva perkeliama į nacionalinę teisę, pažeidimą, kuris nėra skundžiamas, kompetentingų institucijų būtų paskelbtas jų oficialioje interneto svetainėje iš karto po to, kai asmuo, kuriam taikoma sankcija, yra informuojamas apie tą sprendimą. Paskelbta informacija apima bent informaciją apie pažeidimo rūšį bei pobūdį ir atsakingų asmenų tapatybę. Valstybės narės nėra įpareigosotos taikyti šios pastraipos nuostatų sprendimams, kuriais skiriamos tiriamojo pobūdžio priemonės.

Jeigu, kiekvienu atveju atskirai įvertinusi atsakingų asmenų, kaip nurodyta pirmoje pastraipoje, tapatybės arba tokių asmenų asmens duomenų paskelbimo proporcingumą, kompetentinga institucija mano, kad tokių duomenų paskelbimas būtų neproporcinga priemonė, arba jeigu paskelbus tokius duomenis kiltų grėsmė finansų rinkų stabilumui ar tebevyks-
tančiam tyrimui, kompetentingos institucijos:

a) atideda sprendimo skirti administracinę sankciją ar priemonę paskelbimą tol, kol nelieka priežasčių jo neskelbti;

b) nacionalinę teisę atitinkančiu būdu paskelbia sprendimą skirti administracinę sankciją ar priemonę anoniminiu pagrindu, jei tokiu anoniminiu sprendimo paskelbimu užtikrinama veiksminga atitinkamų asmens duomenų apsauga. Tuo atveju, kai nusprendžiama anoniminiu pagrindu paskelbti sprendimą dėl administracinės sankcijos ar priemonės, atitinkamų duomenų paskelbimas gali būti atidėtas pagrįstam laikotarpiui, jei numatoma, jog per tą laikotarpį neliks priežasčių, dėl kurių sprendimą reikėtų skelbti anoniminiu pagrindu;

c) apskritai neskelbia sprendimo skirti administracinę sankciją ar priemonę, jeigu manoma, jog taikant a ir b punktuose nurodytas galimybes būtų nepakankamai užtikrinta, kad:

i) finansų rinkų stabilumui nekiltų pavojus arba

ii) sprendimo paskelbimas būtų proporcingas priemonių, kurios laikomos nereikšmingomis, atžvilgiu.

2. Jeigu valstybės narės leidžia paskelbti sprendimus, kurie yra apskūsti, kompetentingos institucijos savo oficialioje interneto svetainėje taip pat nedelsdamos paskelbia tokią informaciją ir tolesnę informaciją apie tokio skundo rezultatus. Be to, paskelbiamas ir sprendimas, kuriuo panaikinamas ankstesnis sprendimas skirti administracinę sankciją ar priemonę.

3. Kompetentingos institucijos užtikrina, kad bet kokia pagal šį straipsnį paskelbta informacija jų oficialioje interneto svetainėje liktų penkerius metus po jos paskelbimo. Tačiau į paskelbtą informaciją įtraukti asmens duomenys kompetentingos institucijos oficialioje interneto svetainėje paliekami tik tokį laikotarpį, kuris būtinas vadovaujantis taikomomis asmens duomenų apsaugos taisyklėmis.

4. Valstybės narės užtikrina, kad nustatydamos administracinių sankcijų ar priemonių rūšį ir dydį kompetentingos institucijos atsižvelgtų į visas svarbias aplinkybes, atitinkamai atvejais įskaitant:

a) pažeidimo sunkumą ir trukmę;

b) atsakingu laikomo fizinio ar juridinio asmens atsakomybės laipsnį;

c) atsakingu laikomo fizinio ar juridinio asmens finansinį pajėgumą, kuris nustatomas, pavyzdžiui, pagal bendrą atsakingu laikomo juridinio asmens apyvartą arba atsakingu laikomo fizinio asmens metines pajamas;

d) atsakingu laikomo fizinio ar juridinio asmens iš pažeidimo gautą naudą, jei ją galima nustatyti;

e) trečiųjų šalių dėl pažeidimo patirtus nuostolius, jei juos galima nustatyti;

- f) atsakingu laikomo fizinio ar juridinio asmens bendradarbiavimo su kompetentinga institucija lygi;
- g) atsakingu laikomo fizinio ar juridinio asmens anksčiau padarytus pažeidimus.

5. Valstybės narės užtikrina, kad juridinius asmenis būtų galima traukti atsakomybėn už 59 straipsnio 1 dalyje nurodytus pažeidimus, kuriuos juridinio asmens naudai padarė bet koks asmuo, veikdamas tiek individualiai, tiek kaip to juridinio asmens organo dalis ir tame juridiniame asmenyje einantis vadovaujamas pareigas, remdamasis:

- a) įgaliojimu atstovauti juridiniam asmeniui;
- b) įgaliojimais juridinio asmens vardu priimti sprendimus arba
- c) įgaliojimais vykdyti kontrolę juridinio asmens struktūroje.

6. Valstybės narės taip pat užtikrina, kad juridinius asmenis būtų galima traukti atsakomybėn, jeigu bet kurį iš 59 straipsnio 1 dalyje nurodytų pažeidimų atitinkamo juridinio asmens naudai padarė jam pavaldus asmuo dėl šio straipsnio 5 dalyje nurodyto asmens nepakankamos priežiūros ar kontrolės.

61 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos nustatytų veiksmingus ir patikimus mechanizmus, kuriais būtų skatinama kompetentingoms institucijoms pranešti apie nacionalinių nuostatų, kuriomis ši direktyva perkeliama į nacionalinę teisę, galimus ar faktinius pažeidimus.

2. 1 dalyje nurodyti mechanizmai apima bent:

- a) konkrečias pranešimų apie pažeidimus gavimo ir tolesnių veiksmų procedūras;
- b) tinkamą įpareigotųjų subjektų darbuotojų arba panašioje padėtyje esančių asmenų, kurie praneša apie įpareigotajame subjekte padarytus pažeidimus, apsaugą;
- c) tinkamą kaltinamo asmens apsaugą;
- d) asmens duomenų, susijusių su asmeniu, kuris praneša apie pažeidimus, ir su fiziniu asmeniu, kuris gali būti atsakingas už pažeidimą, apsaugą laikantis Direktyvoje 95/46/EB nustatytų principų;
- e) aiškias taisykles, kuriomis užtikrinama, kad visais atvejais būtų garantuotas asmens, kuris praneša apie įpareigotajame subjekte padarytus pažeidimus, konfidencialumas, išskyrus atvejus, kai atskleisti informaciją reikalaujama pagal nacionalinę teisę atliekant tolesnius tyrimus arba vėliau vykdant teisminį procesą.

3. Valstybės narės reikalauja, kad įpareigotieji subjektai įdiegtų tinkamas procedūras, pagal kurias jų darbuotojai arba panašioje padėtyje esantys asmenys įstaigos viduje specialiu nešališkumą ir anonimiškumą užtikrinančiu kanalu, kuris yra proporcingas atitinkamo įpareigotojo subjekto pobūdžiui ir dydžiui, galėtų pranešti apie pažeidimus.

62 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad jų kompetentingos institucijos praneštų EPI apie visas administracines sankcijas ir priemones, kurios pagal 58 ir 59 straipsnius skirtos kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms, įskaitant informaciją apie visus su jomis susijusius skundus ir jų rezultatus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad jų kompetentingos institucijos, laikydamosi nacionalinės teisės, patikrintų, ar nuosprendžių registre esama duomenų apie atitinkamą atitinkamo asmens apkaltinamąjį nuosprendį. Tais tikslais informacija keičiamasi pagal nacionalinėje teisėje įgyvendintą Sprendimą 2009/316/TVR ir Pamatinį sprendimą 2009/315/TVR.

3. EPI administruoja interneto svetainę, kurioje pateikiamos nuorodos į kiekvienos kompetentingos institucijos paskelbtą informaciją apie administracines sankcijas ir priemones, kurios pagal 60 straipsnį skirtos kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms, ir nurodomas laikotarpis, į kurį patenkančias sankcijas ir priemones skelbia kiekviena valstybė narė.

VII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

63 straipsnis

Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 648/2012 ⁽¹⁾ 25 straipsnio 2 dalies d punktas pakeičiamas taip:

„d) pagrindinė sandorio šalis įsteigta arba gavo leidimą trečiojoje valstybėje, kurios nacionalinio kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu režimo Komisija pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2015/849 (*) nelaiko turinčiu strateginių trūkumų, kurie keltų didelę grėsmę Sąjungos finansų sistemai.

(*) 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015 6 5, p. 73).“

64 straipsnis

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.
2. 9 straipsnyje nurodyti įgaliojimai Komisijai suteikiami neribotam laikotarpiui nuo 2015 m. birželio 25 d.
3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 9 straipsnyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.
4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.
5. Pagal 9 straipsnį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per vieną mėnesį nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva tas laikotarpis pratęsiamas vienu mėnesiu.

65 straipsnis

Komisija ne vėliau kaip 2019 m. birželio 26 d. parengia šios direktyvos įgyvendinimo ataskaitą ir pateikia ją Europos Parlamentui ir Tarybai.

66 straipsnis

Direktyvos 2005/60/EB ir 2006/70/EB panaikinamos nuo 2017 m. birželio 26 d.

Nuorodos į panaikintas direktyvas laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal IV priede pateiktą atitikties lentelę.

67 straipsnis

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2017 m. birželio 26 d. priima įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų priemonių tekstą.

Valstybės narės, priimdamos tas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

⁽¹⁾ 2012 m. liepos 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 dėl ne biržos išvestinių finansinių priemonių, pagrindinių sandorio šalių ir sandorių duomenų saugyklų (OL L 201, 2012 7 27, p. 1).

68 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

69 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2015 m. gegužės 20 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkė

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

I PRIEDAS

Toliau pagal 13 straipsnio 3 dalį pateikiamas nebaigtinis rizikos kintamųjų, kuriuos įpareigotieji subjektai turi apsvarstyti nustatydami, koku mastu taikyti deramo klientų tikrinimo priemonės, sąrašas:

- i) sąskaitos ar santykių tikslas;
 - ii) kliento įnešamo turto arba vykdomų sandorių dydis;
 - iii) verslo santykių periodiškumas arba trukmė.
-

II PRIEDAS

Toliau pateikiamas nebaigtinis 16 straipsnyje nurodytos galimai mažesnės rizikos veiksnių ir įrodymų rūšių sąrašas.

1. Su klientu susijusios rizikos veiksniai:
 - a) į biržos sąrašus įtrauktos akcinės bendrovės, kurioms (pagal biržos taisykles, teisės aktus arba vykdytinas priemones) taikomi informacijos atskleidimo reikalavimai, kuriais reikalaujama užtikrinti pakankamą skaidrumą dėl tikrųjų savininkų;
 - b) viešojo administravimo įstaigos arba įmonės;
 - c) klientai, kurie reziduoja mažesnės rizikos geografinėse teritorijose, kaip nustatyta 3 punkte.
 2. Su produktu, paslauga, sandoriu ar paslaugų teikimo kanalu susijusios rizikos veiksniai:
 - a) gyvybės draudimo sutartys, kurių įmokos nedidelės;
 - b) pensijų sistemų draudimo sutartys, jeigu jose nėra išankstinio nutraukimo galimybės ir jeigu draudimo sutartys negali būti naudojamos kaip įkaitai;
 - c) pensijos, senatvės pensijos ar panaši sistema, kuria numatomos pensijos darbuotojams, kai įmokos yra išskaičiuojamos iš atlyginimų, o sistemų taisyklės neleidžia kitam asmeniui perduoti nario dalies pagal sistemą;
 - d) finansiniai produktai arba paslaugos, kai tam tikrų rūšių klientams teikiamos tinkamai apibrėžtos ir ribotos paslaugos, kad būtų didinamos galimybės jas gauti finansinės įtraukties tikslais;
 - e) produktai, kai pinigų plovimo ir teroristų finansavimo rizika valdoma kitaip, pvz., ribojant prieinamą pinigų sumą arba užtikrinant su nuosavybės teise susijusį skaidrumą (pvz., tam tikrų rūšių elektroniniai pinigai).
 3. Geografinės rizikos veiksniai:
 - a) valstybės narės;
 - b) trečiosios valstybės, turinčios veiksmingas kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemas;
 - c) trečiosios valstybės, kurių atveju, remiantis patikimais šaltiniais, nustatyta, kad korupcija ar kita nusikalstama veikla yra nedidelė;
 - d) trečiosios valstybės, kuriose, remiantis patikimais šaltiniais, tokiais kaip abipusis vertinimas, išsamaus vertinimo ataskaitos arba paskelbtos tolesnių veiksmų ataskaitos, taikomi kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu reikalavimai, atitinkantys peržiūrėtas FATF rekomendacijas, ir kurios veiksmingai tuos reikalavimus įgyvendina.
-

III PRIEDAS

Toliau pateikiamas nebaigtinis 18 straipsnio 3 dalyje nurodytos galimai didesnės rizikos veiksnių ir įrodymų rūšių sąrašas.

1. Su klientu susijusios rizikos veiksniai:
 - a) verslo santykiai vykdomi neįprastomis aplinkybėmis;
 - b) klientai, kurie reziduoja didesnės rizikos geografinėse teritorijose, kaip nustatyta 3 punkte;
 - c) juridiniai asmenys arba juridiniai vienetai, kurie yra asmeninės turto valdymo įmonės;
 - d) bendrovės, turinčios nominalių akcininkų arba pareikštinės formos akcijų;
 - e) įmonės, kurių veikloje labai svarbūs grynieji pinigai;
 - f) bendrovės nuosavybės struktūra atrodo neįprasta arba pernelyg sudėtinga atsižvelgiant į bendrovės veiklos pobūdį.
 2. Su produktu, paslauga, sandoriu ar paslaugų teikimo kanalu susijusios rizikos veiksniai:
 - a) privati bankininkystė;
 - b) produktai ar sandoriai, kuriais gali būti sudarytos palankios sąlygos anonimiškumui;
 - c) nebetarpiški verslo santykiai arba sandoriai, kai netaikomos tam tikros apsaugos priemonės, pvz., elektroniniai parašai;
 - d) mokėjimai, gauti iš nežinomų arba nesusijusių trečiųjų šalių;
 - e) nauji produktai ir nauja verslo praktika, įskaitant naują paslaugų teikimo mechanizmą, taip pat naujų arba vystomų technologijų naudojimas dirbant tiek su naujais, tiek su anksčiau egzistavusiais produktais.
 3. Geografinės rizikos veiksniai:
 - a) nedarant poveikio 9 straipsniui, valstybės, kurių atveju, remiantis patikimais šaltiniais, tokiais kaip abipusis vertinimas, išsamaus vertinimo ataskaitos arba paskelbtos tolesnių veiksmų ataskaitos, nustatyta, kad jose nėra veiksmingų kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu sistemų;
 - b) valstybės, kuriose, remiantis patikimais šaltiniais, nustatytas didelis korupcijos ar kitos nusikalstamos veiklos lygis;
 - c) valstybės, kurioms taikomos sankcijos, embargas ar panašios priemonės, paskelbtos, pvz., Sąjungos arba Jungtinių Tautų;
 - d) valstybės, kurios finansuoja arba remia teroristų veiklą arba kurių teritorijoje veikia į sąrašus įtrauktos teroristų organizacijos.
-

IV PRIEDAS

Atitikties lentelė

Ši direktyva	Direktyva 2005/60/EB	Direktyva 2006/70/EB
—		1 straipsnis
—		3 straipsnis
—		5 straipsnis
—		6 straipsnis
—		7 straipsnis
1 straipsnis	1 straipsnis	
2 straipsnis	2 straipsnis	
2 straipsnio 3–9 dalys		4 straipsnis
3 straipsnis	3 straipsnis	
3 straipsnio 9, 10 ir 11 dalys		2 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
4 straipsnis	4 straipsnis	
5 straipsnis	5 straipsnis	
6–8 straipsniai	—	
10 straipsnis	6 straipsnis	
11 straipsnis	7 straipsnis	
13 straipsnis	8 straipsnis	
14 straipsnis	9 straipsnis	
11 straipsnio d punktas	10 straipsnio 1 dalis	
—	10 straipsnio 2 dalis	
15, 16 ir 17 straipsniai	11 straipsnis	
—	12 straipsnis	
18–24 straipsniai	13 straipsnis	
22 straipsnis		2 straipsnio 4 dalis
25 straipsnis	14 straipsnis	
—	15 straipsnis	
26 straipsnis	16 straipsnis	
—	17 straipsnis	
27 straipsnis	18 straipsnis	
28 straipsnis	—	
29 straipsnis	19 straipsnis	
30 straipsnis	—	
31 straipsnis	—	
—	20 straipsnis	
32 straipsnis	21 straipsnis	
33 straipsnis	22 straipsnis	

Ši direktyva	Direktyva 2005/60/EB	Direktyva 2006/70/EB
34 straipsnis	23 straipsnis	
35 straipsnis	24 straipsnis	
36 straipsnis	25 straipsnis	
37 straipsnis	26 straipsnis	
38 straipsnis	27 straipsnis	
39 straipsnis	28 straipsnis	
—	29 straipsnis	
40 straipsnis	30 straipsnis	
45 straipsnis	31 straipsnis	
42 straipsnis	32 straipsnis	
44 straipsnis	33 straipsnis	
45 straipsnis	34 straipsnis	
46 straipsnis	35 straipsnis	
47 straipsnis	36 straipsnis	
48 straipsnis	37 straipsnis	
49 straipsnis	—	
50 straipsnis	37a straipsnis	
51 straipsnis	38 straipsnis	
52–57 straipsniai	—	
58–61 straipsniai	39 straipsnis	
—	40 straipsnis	
—	41 straipsnis	
—	41a straipsnis	
—	41b straipsnis	
65 straipsnis	42 straipsnis	
—	43 straipsnis	
66 straipsnis	44 straipsnis	
67 straipsnis	45 straipsnis	
68 straipsnis	46 straipsnis	
69 straipsnis	47 straipsnis	

KLAIDŲ IŠTAISYMAS**2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 861/2007, nustatančio Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą, klaidų ištaisymas**

(Europos Sąjungos oficialusis leidinys L 199, 2007 m. liepos 31 d.)

12 puslapis, 4.7 punktas:

yra: „4.7. Šalių susitarimu pasirinktas teismas “;

turi būti: „4.7. Šalių susitarimu pasirinktas teismas “.

ISSN 1977-0723 (elektroninis leidimas)
ISSN 1725-5120 (popierinis leidimas)

Europos Sąjungos leidinių biuras
2985 Liuksemburgas
LIUKSEMBURGAS

LT